Chuck Smith

ACTUL FINAL

Traducere din limba engleză
de Dorin Motz
Ediție revizuită, octombrie 2009

Titlul original în engleză:
The Final Act
de Chuck Smith

Publicată de *The Word For Today*
P.O. Box 8000 Costa Mesa CA 92628
Situl pe Internet: http://www.twft.com
(800) 272-WORD (9673)

@ 2007 The Word For Today
ISBN 13: 9781597510257
ISBN 10: 1597510254

Editată de Shannon Woodward
Internal Design de Bob Bubnis

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de recuperare sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace fără permisiunea expresă în scris din partea editurii The Word For Today.

Cu excepția cazurilor menționate, textele biblice care apar în această carte au fost luate din versiunea The New King James a Bibliei © 1979. 1980, 1982, publicată de Thomas Nelson, Inc., Publishers. Textele folosite cu permisiunea editurii. Amendamentele de traducere, amplificare şi parafrazare aparțin autorului.

Traducerea din engleză, 2009: Dorin Motz

Tipărită în Statele Unite ale Americii

„Niciodată nu s-a manifestat un interes mai mare în evenimentele viitoare ale Bibliei ca în prezent. Aproape toată lumea vrea să știe ce se va întâmpla cu această zbuciumată lume în care trăim. Profețiile Bibliei, și în special cele din cartea Apocalipsa, constituie singura sursă sigură la care putem apela după ajutor; și cine e mai nimerit să ne explice această învățătură decât distinsul învățător biblic și fenomenalul ctitor de biserici, pastorul Chuck Smith, care studiază și predă acest subiect de peste cincizeci de ani. Acest mod dramatic unic de a trata tema este fidel Bibliei și, în același timp, foarte practic – ambele fiind trăsături definitorii pentru propovăduirea păstorului Chuck. Constat că este o tratare vrednică de tot interesul!"

–Tim LaHaye, co-autorul vestitei serii *Left Behind*

„La vremea când se năștea Chuck Smith Israelul nici nu exista ca stat. Puțini evrei locuiau în Țara Sfântă. Cu greu s-ar fi găsit cineva pe această planetă care să întrevadă ziua în care avea să renască Statul Evreu, dominând de atunci încoace știrile mondiale. Dar Biblia afirmase fără echivoc că așa se va întâmpla. Și, în mod miraculos, spre uimirea tuturor, s-a întâmplat aidoma!

Marea întrebare care se ridică în acest punct este: Ce urmează să se întâmple și cum ar trebui să trăim noi altfel, în lumina apropiatei reveniri a lui Isus Cristos? *Actul Final* este o documentată carte de bază pe această temă, iar Chuck Smith – unul din dascălii biblici de frunte ai Americii – reușește să capteze dramatismul perioadei, dar și să-i motiveze pe creștini să studieze scenariul, jucându-și fiecare rolul atribuit cu pasiune și bărbăție".

–Joel C. Rosenberg, autor premiat de ziarul New York Times, care a scris, printre altele: *Epicenter: Why The Current Rumblings In The Middle East Will Change Your Future*

„Cu stilul său concis și, în același timp, devoțional ce-l caracterizează, pastorul Chuck examinează cu multă măiestrie evenimentele cheie de la sfârșitul vremurilor, arătându-ne cum titlurile principale din cotidienele lumii prefigurează atât de percutant străvechile profeții din Biblie. *Actul Final* va oferi informații de preț intelectului dvs., pregătindu-vă, în același timp, inima să fie gata pentru clipa ridicării cortinei".

–Mark Hitchcock, autorul volumelor: *America in Bible Prophecy* și *The Second Coming of Babylon*

„Cea mai recentă carte ieșită de sub pana lui Chuck Smith merită să fie studiată cu toată atenția de orice creștin. În ea el arată clar că profeția, care este trăsătura unică a Bibliei (nu găsim nici un fel de profeții în Koran sau în scrierile vedice, sau în rostirile rămase de la Buddha sau Confucius sau în orice alte scripturi ale religiilor lumii), demonstrează atât existența lui Dumnezeu, cât și faptul că Biblia este Cuvântul Său infailibil, de care trebuie să ținem cu toții seama.

Chuck ne pune la dispoziție fapte importante, din care unele nu prea cunoscute. El își concentrează atenția principală – cum e și normal – asupra Israelului și a Orientului Mijlociu. De fapt, aceasta e tema majorității profețiilor din Biblie, respectiv 70% din toate paginile care însumează Cuvântul lui Dumnezeu.

Deși s-ar putea să existe unele deosebiri de vederi între cei care studiază profețiile Bibliei (căci nu există nici o categorie de așa-numiți «experți» în acest domeniu), asupra unor chestiuni de amănunt cu privire la unele detalii, cum ar fi timpul când se vor întâmpla acestea, în general, există unanimitate de vederi în privința faptului că ne aflăm «în zilele de pe urmă» și că răpirea este foarte aproape. Aceste semne prevestitoare sunt de-a dreptul copleșitoare, iar Chuck se achită cu măiestrie de sarcina de a demonstra cum condițiile existente actualmente în lume ne îndreptățesc pe deplin să credem așa. Astfel, el explică starea în care Israelul și lumea au ajuns unde se află astăzi, încotro se îndreaptă evenimentele și cum se vor termina toate lucrurile.

Recomand din toată inima *Actul Final* considerației atente a fiecărui credincios, precum și ca dar oferit prietenilor lor nemântuiți, ca să-i ajute să-L cunoască pe Cristos".

–Dave Hunt, co-participant al programului radiofonic *Search the Scriptures Daily* și autorul volumului intitulat: *America, Israel, and Islam*

„Dacă ați dorit vreodată să aveți o imagine clară și concisă a evenimentelor de la sfârșitul timpurilor, atunci țineți în mână cartea corectă. Chuck Smith studiază și predă subiectul profețiilor de peste cincizeci de ani, lucru nu lipsit de importanță în sine. Dar această carte adună toate firele individuale ale tapiseriei profetice a lui Dumnezeu la un loc, obținându-se astfel o cămașă dintr-o singură cusătură. Plină de puncte de referințe biblice și istorice, *Actul Final* vă va permite să înțelegeți cine sunt personajele principale în vremurile de pe urmă și cum se leagă între ele evenimentele în desfășurarea lor. Am descoperit o revigorare a propriului meu interes pentru revenirea lui Cristos, în fiecare pagină a cărții".

–Skip Heitzig, prezentatorul programului de radio *Calvary Connection* și autor al volumului *A Biblical Response to Terror and Confronting your Culture*

„Aveți în față o carte de profeție biblică pe care toți pot s-o citească și s-o înțeleagă! Amănuntele cu privire la ceea ce se întâmplă în Israel și în lume, plus documentația asupra evenimentelor din trecut fac lectura acestei cărți atractivă și utilă. Prezentarea viitorului sub forma «actelor» unei piese de teatru îi oferă cititorului o înțelegere unică a ceea ce urmează să se întâmple în viitorul imediat. Recurgând la minunatul său stil conversațional, aveți impresia că autorul stă de vorbă direct cu dvs., în timp ce lecturați această antrenantă carte. V-o recomand cu căldură, încredințat fiind că Domnul Se va folosi de ea pentru a atrage mulți oameni la El să-și pună încrederea în Domnul și Mântuitorul nostru Isus Cristos. Îți mulțumesc, Chuck, pentru că ai compus această carte!"

–David Hocking, prezentatorul programului de radio și al misiunii *Hope For Today* și autorul volumului *The Coming World Leader*

„*Actul Final* este o explicație concisă și palpitantă a profețiilor privitoare la vremurile din urmă. Cartea pare să fie compusă din titlurile principalelor știri ale zilei de azi, ba chiar ale zilei de mâine! Pastorul Chuck prezintă (explică) într-o manieră simplă «fericita nădejde» a revenirii lui Isus, precum și motivele pentru care aceasta s-ar putea să aibă loc mai curând de cât ne imaginăm!"

–Ray Bentley, prezentatorul programului de radio *In the Word* și autorul cărții *God's Pursuing Love*

„Pentru prima dată am primit învățătură despre profețiile din Biblie de la pastorul Chuck Smith de la Calvary Chapel, din Costa Mesa. Acolo a fost pusă în viața mea o temelie la care recurg și astăzi.

Acum toți pot beneficia de pe urma pătrunzătoatelor inspirații din Cuvânt pe care le-a avut Chuck pe această temă de mare actualitate. *Actul Final* pune bazele profețiilor biblice. Într-o manieră sistematică, dar perfect inteligibilă, Chuck etalează marea dramă a evenimentelor din zilele de pe urmă, pas cu pas. Veți dobândi o înțelegere mult mai clară a evenimentelor ultimelor zile, în urma lecturii acestei cărți. Prin urmare, vă recomand cu toată căldura *Actul Final"*.

–Greg Laurie, prezentatorul programului de radio A New Beginning și autor al volumului *Are We Living in the Last Days?*

CUPRINS

Introducere: O dramă în patru acte /9

Actul I: Pregătirea terenului /11
Scena 1: Israel /13
Scena 2: Anticrist /33
Scena 3: Semnele vremurilor /39
Texte biblice pentru Actul I /50

Actul II: Răpirea /51
Scena 1: Răpiți la cer /54
Scena 2: Parabolele /58
Scena 3: Dezvelirea bisericii /59
Scena 4: Cele trei tabere /76
Texte biblice pentru Actul II /79

Actul III: Marea tribulație /81
Scena 1: Cele două tribulații /83
Scena 2: Cela 70 de săptămâni /86
Scena 3: Forța restrictivă /88
Scena 4: Trâmbițele /89
Scena 5: Prima înviere /90
Scena 6: Vegheați şi fiți gata /92
Scena 7: Vremea sfârşitului /93
Texte biblice pentru Actul III /97

Actul IV: A doua venire /101
Scena 1: Vedeți pietrele acestea? /103
Scena 2: A doua venire a lui Isus /104
Scena 3: Mileniul /107
Scena 4: Revolta finală a Satanei /110
Texte biblice pentru Actul IV /116

Bisul: Cerul /119
Ți-e sete? /129
Glosar /134

INTRODUCERE
O dramă în patru acte

AȚI AMPLASAT VREODATĂ PIESE DE DOMINO ÎNTR-UN ȘIR LUNG? Ei bine, doborâți prima piesă și întreg șirul se va răsturna, până când toate piesele vor fi doborâte. Dumnezeu aliniază situațiile de pe mapamond într-un mod similar jocului de domino – și Se pregătește să dea startul la prima piesă, care va declanșa o serie de evenimente ce vor culmina, în final, cu a doua venire a lui Isus Cristos.

Ce zile palpitante trăim! Asemenea unor observatori invitați în culise înainte de a începe piesa, Îl vedem pe Regizor poziționând toți actorii, asigurându-Se că toate piesele decorului sunt la locul lor, cu câteva minute înainte de începerea spectacolului, când stăm cu răsuflarea întretăiată, așteptând ridicarea cortinei. Este o analogie foarte adecvată, deoarece Dumnezeu așază națiuni și evenimente pe scena lumii în care trăim în prezent. Lumea este gata pentru ridicarea cortinei, urmând să aibă loc actul final al marii drame a omenirii. Ești tu pregătit pentru drama de la sfârșitul vremurilor: revenirea lui Isus Cristos?

Înainte de a începe să privim la evenimentele mondiale în lumina profețiilor biblice, aș dori să scot în evidență un aspect: Nu am de gând să vă spun ziua în care va veni Domnul să-Și ia biserica, pentru că nu cunosc acea zi. Nimeni nu știe ziua sau ceasul (Matei 24:36), dar Biblia ne spune: „Cât despre vremi și soroace, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților. Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea.... Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoț" (1 Tesaloniceni 5:1-2, 4).

Dumnezeu dorește și Se așteaptă ca noi să fim pe deplin conștienți de vremurile în care trăim. În acest scop, El ne-a dat în Cuvântul Său multe semne care să ne ajute să recunoaștem cât de aproape este revenirea Sa promisă. În calitate de creștini, beneficiem de privilegiul extraordinar de mare de a trăi în acest timp palpitant, când suntem gata să vedem desfășurarea acestei drame măreț.

Pentru a facilita înțelegerea acestor vremuri, cartea *Actul final* poate fi privită ca o dramă în patru acte.

Actul I Este pregătit terenul și este introdusă intriga. În cadrul acestui act, vedem renaș-

terea Israelului ca națiune, apoi urmărim apariția lui Anticrist și asistăm la problemele ce escaladează lumea.

Actul II Răpirea bisericii are loc atunci când Dumnezeu Își va răpi pe ai Săi, înainte de a se declanșa marea tribulație.

Actul III Începe marea strâmtorare, când Dumnezeu va aduce judecata asupra lumii.

Actul IV A doua venire a lui Cristos, la care vor asista toți, când Îl vom vedea pe Cristos judecând pământul, și apoi întemeindu-Și împărăția.

Orice dramă de calitate se încheie cu un bis. Cum *Actul final* vă va arăta, bisul Domnului este unul care va dura o veșnicie întreagă.

Actul I

PREGĂTIREA **TERENULUI**

SCENA 1: Israel

LA ORA PATRU DUPĂ AMIAZĂ, ora locală, în ziua de 14 mai 1948, David Ben-Gurion, mândru, s-a ridicat la statura sa deplină și a rostit în clădirea înțesată de oameni a Muzeului Tel Aviv, citind aceste cuvinte fatidice:

„Este dreptul de la sine înțeles al poporului evreu de a fi o națiune ca toate celelalte, [de a avea] propriul Stat Suveran. În consecință, ne-am întrunit astăzi într-o sesiune solemnă. Astfel, în virtutea dreptului natural și istoric al poporului evreu și al Rezoluției Adunării Generale a Națiunilor Unite, proclamăm prin prezenta [declarație] înființarea Statului Evreu în Palestina, care se numește Statul Israel".

Potrivit profețiilor biblice, renașterea Israelului ca națiune pune în mișcare restul profețiilor privitoare la vremurile de pe urmă. Renașterea Israelului ca națiune a fost un element esențial de decor care trebuia introdus în scenă, înainte ca actul final al dramei din istoria umană să se poată desfășura.

Și astfel, scena a fost stabilită prin titlul scris cu litere mari [pe pagina întâi a ziarelor din lumea întreagă] – Israelul se află din nou în leagănul său istoric! Încă alți doi actori cheie aveau să i se alăture în curând în lumina rampei, dar înainte de a privi la acești actori, haideți să vedem cum a prezis Dumnezeu zilele de pe urmă.

PRIVIND ÎN URMĂ, CA SĂ VEDEM ÎN FAȚĂ

Daniel este una din cele mai fascinante cărți de profeție din Biblie. Profetul – luat prizonier de regele Nebucadnețar, în cadrul primei campanii de cucerire a Israelului de către babilonieni – a scris o serie de profeții, care ne oferă posibilitatea de a discerne în profunzime evenimentele ce vor culmina cu revenirea lui Cristos.

Într-o noapte, regele Nebucadneț ar a avut un coșmar, care l-a tulburat cumplit. S-a sculat a doua zi dimineața îngrozit, dar fără să-și amintească vreun amănunt din ciudatul său vis. Regele a rămas cuprins de gânduri neliniștitoare, fiind convins de însemnătatea vitală a visului său. Prin urmare, și-a convocat toți înțelepții săi, astrologii și cititorii în stele de pe cuprinsul împărăției babiloniene, spunându-le că nu-și amintește detaliile coșmarului din timpul nopții, dar poruncindu-le să-i dea totuși dezlegarea visului, în caz contrar, amenințându-i că-și vor pierde capul.

Cetei consilierilor săi nu i-a venit să creadă ce lipsită de temeinicie era pretenția lui Nebucadneț ar! În definitiv, cum puteau ei tălmăci visul pe care monarhul însuși nu și-l mai amintea?! Și astfel, pierzarea lor părea pecetluită.

Arioh, căpitanul gărzii regale, i-a comunicat lui Daniel primejdia ce-l păștea din pricina decretului regelui. Întrucât Daniel era instruit, în curs să fie consilier la casa regală, și pe el îl păștea pericolul de a fi executat. Astfel, l-a rugat pe căpitan să-i spună regelui că este în cer un Dumnezeu care cunoaște toate lucrurile și că slujitorul Său, Daniel, va dezvălui semnificația visului. Arioh i-a spus lui Nebucadneț ar despre tânărul captiv Daniel, care slujea unui Dumnezeu ce-i putea oferi răspunsul lui Nebucadneț ar.

Între timp, Daniel i-a contactat pe prietenii săi, spunându-le să se roage ca Dumnezeu să-i dezvăluie regelui visul. În credincioșia Lui, Dumnezeu a revelat atât conținutul, cât și interpretarea visului. Nebucadneț ar l-a chemat în grabă pe Daniel, spunându-i că auzise că Daniel e în stare să-i relateze visul, împreună cu tălmăcirea sa.

Îndată Daniel i-a răspuns regelui: „Nu sunt în stare de așa ceva. Dar este în cer un Dumnezeu care cunoaște totul. El știe ce ai visat și ce înseamnă asta, și mi-a descoperit și mie acest lucru". După care, a continuat: „Cum stăteai întins pe pat, o, rege Nebucadneț ar, te gândeai la puterea și măreția regatului babilonean. Apoi ți-a venit în minte următorul gând: «Ce se va întâmpla, oare, în viitor? Ce se va alege de împărăția mea? Care va fi sfârșitul lumii?» Prin urmare, Dumnezeu ți-a dăruit un vis, în care ți-a dezvăluit ce se va întâmpla în zilele de pe urmă.

În visul tău, o, împărate, se făcea că ai zărit un chip uriaș, cu capul de aur, cu pieptul și brațele de argint, cu pântecele și coapsele de aramă, cu fluierele picioarelor din fier, și cu picioare dintr-un amestec de fier și lut, având zece degete. Te-ai uitat la acest chip, până când o piatră, netăiată de mâini omenești, a izbit măreț ul chip la bază. Chipul s-a făcut țăndări, iar piatra s-a făcut un munte mare, care a umplut pământul". În acel moment, Nebucadneț ar și-a amintit visul pe care i l-a descris Daniel și l-a rugat să-l tălmăcească.

Daniel a explicat: „O, rege, tu ești capul de aur. Dumnezeu ți-a dat o împărăție mare și puternică, ce s-a întins peste tot pământul civilizat. După tine, se va ridica o altă împărăție, care îți va fi inferioară".

La Daniel 8:20, este identificată această împărăție drept Imperiul Medo-Persan, care, sub domnia lui Cirus, a cucerit, într-adevăr, Babilonul. Dar, a continuat tălmăcirea, și această împărăție avea să fie înlocuită cu o altă împărăție, reprezentată printr-un pântece de aramă, pe care Daniel 8:21 o identifică drept Grecia. Într-adevăr, este o profeție fascinantă, întrucât la acea dată (circa anul 600 î.Cr.), Grecia era doar o mică provincie, aproape necunoscută, în vestul lumii.

Împărăția Greciei avea să fie cucerită de regatul reprezentat prin picioarele de fier, care, istoric, s-a dovedit a fi imperiul roman. Roma a fost tare precum fierul, frângând și supunând lumea sub pumnul ei de fier. Până acum, prezicerile acestea s-au desfășurat într-o ordine ușor de urmărit a istoriei mondiale. Dar ne-a mai rămas prezicerea despre venirea unei împărății dominante a lumii ce nu este identificată concret și, până în prezent, nu și-a exercitat supremația mondială. De la perioada imperiului roman încoace, n-a mai existat nici o putere care să fi dominat întreaga lume.

Din descrierea alcătuirii ei, parțial fier, și parțial lut, întrucât fierul a reprezentat Roma imperială, împărăția finală va fi înrudită cu imperiul roman. Faptul că este parțial din lut este un indiciu că va fi mai slabă decât dacă ar fi numai din fier. Asta ar putea însemna o palidă încercare de renaștere a Romei imperiale. Ni se spune că cele zece degete de la picioare reprezintă zece regi, care își vor uni forțele.

Când Nebucadnețar a auzit tălmăcirea visului său de către Daniel, a recunoscut faptul că, într-adevăr, nu este nici un dumnezeu ca Dumnezeul lui Daniel în lumea întreagă (Daniel 2:47).

Mai târziu însă Nebucadnețar a sfidat revelația lui Dumnezeu, poruncind să se înalțe un chip uriaș de 28 de metri, confecționat în întregime din aur, în podișul Dura. Nebucadnețar s-a asigurat prin asta că nimeni nu va cuceri împărăția sa și că Babilonul va rămâne neclintit în veci de veci. Regele a poruncit tuturor supușilor săi să se plece în fața chipului său și să se închine în fața sa, sub amenințarea cu moartea, în caz de nesupunere. În acest punct, intervine relatarea despre cei trei tineri evrei: Șadrac, Meșac și Abednego. Pentru că au refuzat să se plece în fața chipului de aur, ei au fost aruncați într-un cuptor încins. Acolo, în mijlocul flăcărilor, un al patrulea personaj, ce semăna cu Fiul lui Dumnezeu, li s-a alăturat, ocrotindu-i de orice pericol din partea focului (Daniel 3:25,27). Se ridică întrebarea: unde se afla Daniel în acest timp, când prietenii săi treceau prin această încercare de foc? Trebuie să presupunem fie că el s-a închinat chipului (ceea ce pare neverosimil), fie că în acest timp era plecat din țară. Această istorie conține o fascinantă analogie, căci Scriptura ne spune că Anticrist va ridica un chip în zilele de pe urmă, pretinzând tuturor oamenilor să se plece înaintea lui, în caz contrar fiind omorâți (Apocalipsa 13:15). Cei trei tineri evrei îi întruchipează pe cei 144.000 de evrei, pe care Domnul îi va pecetlui, păstrându-i în viață în toată această perioadă a judecăților marii strâmtorări (Apocalipsa 7:1-8). Absența lui Daniel ar putea întruchipa biserica, care va fi răpită în chip misterios, neluând parte la marea strâmtorare.

După aceasta, Nebucadneţar a înnebunit, coborându-se în mijlocul fiarelor sălbatice de pe câmp. Părul i-a crescut, acoperindu-i trupul ca nişte pene, iar unghiile i-au devenit asemenea ghearelor. Astfel, pe Nebucadneţar l-a părăsit simţul raţiunii, până când au trecut peste el şapte anotimpuri. Nu este clar dacă „şapte anotimpuri" se referă la şapte ani sau, literalmente, la şapte anotimpuri, precum iarna, primăvara, vara şi toamna. S-ar putea ca Nebucadneţar să fi fost în această stare de nebunie timp de un an şi trei sferturi sau de şapte ani. Indiferent cât a durat nebunia lui, el a rămas în această alienare mintală suficient timp cât să afle că Dumnezeul cerului îi înalţă şi-i statorniceşte pe regi, doborându-i pe cei pe care doreşte El. Apoi regele a recunoscut puterea lui Dumnezeu până la sfârşitul vieţii sale (Daniel 4:31-37).

În primul an al domniei regelui Beltşaţar, la aproximativ şaptezeci de ani după visul lui Nebucadneţar, Daniel a avut o vedenie. În ea, se făcea că un urs cu trei coaste în gură sfâşia un leu cu aripi ca de vultur. Ursul a fost nimicit apoi de un leopard, care, la rândul său, a fost sfâşiat şi doborât de o fiară groaznică, cu zece coarne. Un al unsprezecelea corn s-a ridicat şi le-a distrus pe celelalte. Cornul acesta a devenit ulterior o mare putere, rostind cuvinte de hulă. În multe privinţe, vedenia lui Daniel s-a asemănat cu visul lui Nebucadneţar. Cele patru fiare sălbatice din cadrul vedeniei lui Daniel au reprezentat aceleaşi imperii mondiale ca şi metalele din chipul ce s-a arătat în visul regelui.

Aruncând o privire în istorie, constatăm că profeţiile lui Daniel s-au împlinit întocmai. Imperiul babilonean (reprezentat prin capul de aur sau leul) a fost răsturnat de imperiul medo-persan (pieptul de argint sau ursul); imperiul medo-persan a fost degrabă cucerit de către greci (pântecele de aramă sau leopardul); iar imperiul grec a intrat ulterior sub asuprirea romanilor (picioarele de fier sau fiara neasemuit de groaznică) (Daniel 7:1-8).

Profeţia aceasta ar putea întruchipa foarte bine naţiunile Europei, care, în prezent, îşi formează legături prin tratate economice, cunoscute sub denumirea de tratatul Romei, cu scopul de a forma Statele Unite ale Europei sau o versiune mult mai puternică a Comunităţii Economice Europene (EEC). Toate barierele economice din cadrul naţiunilor EEC au fost înlăturate la miezul nopţii, în decembrie 31, 1992. O monedă comună europeană există deja, şi s-ar putea să înlocuiască sistemele monetare individuale. Abia începem să realizăm ramificaţiile complexe ale acestui uriaş sistem economic mondial.

Ceea ce este uimitor cu privire la profeţia aceasta pentru credincioşii biblici se găseşte la Daniel 2:44, unde aflăm că în timpul acestor regi Dumnezeul cerului va veni să-Şi întemeieze împărăţia. Această Stâncă (piatră), „netăiată de mâini omeneşti" este Isus Cristos, care va veni din nou, ca să-Şi întemeieze împărăţia veşnică.

Acum după ce terenul a fost pregătit şi aceste profeţii s-au împlinit, care e situaţia cu istoria de dată mai recentă? Ce s-a întâmplat în anii recenţi şi ce se petrece la ora actuală?

ISRAELUL ÎN SECOLUL AL DOUĂZECILEA

În octombrie 1973, în timpul sărbătorii Yom Kippur (cea mai sfântă zi a anului pentru evrei), Siria și Egiptul au atacat simultan Israelul din nordul și din sudul țării. Majoritatea israelienilor – inclusiv forțele armate obișnuite – se aflau fie la sinagogă, fie se odihneau acasă. În semn de respect pentru Yom Kippur, rețelele de comunicație au fost inactive toată ziua. Deodată, sirenele au început să sune prelung la Tel Aviv și la Ierusalim. Posturile de radio au devenit dintr-o dată active, distribuind numere codificate de urgență pentru trupele militare ale națiunii, în același timp fiind rechemați toți soldații în rezervă și instruiți cum să se apere.

Sirienii și egiptenii lansaseră ceea ce se intenționase a fi un total „război de anihilare". O mie două sute de tancuri siriene au atacat Înălțimile Golan, într-un atac inițial concentrat într-o zonă restrânsă de numai douăzeci de mile. (Ca să vă faceți o idee, când Hitler a invadat Uniunea Sovietică în cel de-al doilea război mondial, a recurs la o mie de tancuri, pe un perimetru de două sute de mile.) În peninsula Sinai, Egiptul a atacat cu trei mii de tancuri și o mie de piese de artilerie grea. S-a intenționat astfel ca acest atac să distrugă complet întreaga națiune a Israelului și forțele arabe unite au fost aproape de realizarea acestui deziderat! Dacă n-ar fi fost minuni cu mult mai mari decât cele care avuseseră loc în timpul războiului din 1967, Israelul n-ar mai exista astăzi ca națiune. Când această confederație arabă a atacat Israelul, deținând o superioritate vastă atât pe plan numeric, cât și al armamentului, s-au întâmplat miracole ca acelea din Biblie.

Pornind de la ceea ce era cât pe aci să fie un dezastru complet, s-au evidențiat multe cazuri de curaj și eroism personal. Cum a profețit Zaharia, unii din ostașii cei mai neînsemnați au devenit aidoma lui David din vechime (Zaharia 12:8). Să luăm numai cazul locotenentului Zvi Greengold, un bărbat care a ajuns să fie cunoscut prin porecla „Zwicka". Locotenentul Greengold se afla cu familia sa în Kibbutzul Lochamei Hagetaot, în momentul când a izbucnit războiul. Imediat el s-a îmbrăcat cu uniforma militară, luând auto-stopul până la cazarma sa din Nafech, pe frontul Golan, unde a cerut să i se încredințeze comanda unui tanc. Nu erau disponibile decât trei tancuri – dintre care două erau defecte, urmând să intre în reparații. Așa că, locotenentul Greengold l-a luat pe cel de-al treilea, pornind imediat spre linia frontului. Curând s-a găsit încercuit în focul luptei. A reușit să avarieze câteva tancuri siriene, dar a constatat că tancurile sale de sprijin au fost și ele avariate. Realizând că va trebui să părăsească șoseaua principală, pentru a supraviețui, el a început o manevră periculoasă, venind din spatele colinelor paralele cu șoseaua. Zwicka urca pe coama unui deal, distrugea unul din tancurile siriene, după care se retrăgea în spatele terenului deluros, repetând apoi manevra. Astfel el a lovit atâtea tancuri, încât sirienii au crezut că sunt confruntați cu un întreg detașament de tancuri israeliene! Crezându-se depășiți numeric, sirienii s-au retras.

Cu sorți de cincizeci la unu împotriva sa, Zwicka a respins atacul sirian din ziua aceea. După fiecare acțiune reușită de contraatac pe care a întreprins-o în ziua aceea, a raportat la cartierul general că „unitatea Zwicka a distrus încă un tanc sirian", făcându-i să creadă pe superiorii săi

că Zwicka ar fi fost o întreagă unitate armată. Dar ostașul acesta brav era singur pe câmpul de bătălie, ținând piept înaintării siriene! Cazul lui este doar una din istoriile nenumărate de eroism extraordinar, asemenea lui David, de care a fost plin războiul Yom Kippur.

Sirienii au năvălit fără greutate prin sectorul de sud al Înălțimilor Golan, unde sistemele de apărare israeliene lăsau de dorit, ajungând, de fapt, la mai puțin de o milă de cartierul general al armatei israeliene. La data când sirienii au atacat această bază de operații a armatei, israelienii nu aveau decât două tancuri și zece soldați cu care să apere cartierul general. Se pare ciudat că val după val de tancuri siriene au dat năvală, oprindu-se însă la o milă de acest punct strategic al armatei israeliene. Mai târziu, comandantul Înălțimilor Golan a râs, spunând că sirienii aveau o privelițte minunată a Mării Galileii, pe care s-au oprit s-o admire! El a mărturisit că nu știe nici acum de ce s-au oprit sirienii, când nimic nu-i oprea să înainteze împotriva israelienilor.

S-a speculat că, întrucât sirienii nu au reușit să străpungă sectorul de nord, a existat bănuiala că israelienii le-au permis să înainteze nestingheriți prin sectorul de sud pentru ca să-i prindă într-o cursă. Sirienii nu știau că în prima zi a războiului ar fi putut să înainteze până la Tiberias. Ar fi putut cuceri întreaga regiune a Galileii.

În sud, la Sinai, egiptenii intenționau să cucerească linia Bar-Lev în primele douăzeci și patru de ore. Ei au cucerit-o însă în doar cinci ore, fiind atât de surprinși de succesul lor nemaipomenit de rapid, încât s-au decis să aștepte acolo. Nu aveau planuri contingente de a înainta mai mult, la o dată atât de apropiată de începerea războiului, și nu știau că singurele obstacole dintre ei și Tel Aviv erau nouăzeci de tancuri obosite ale armatei israeliene. Mister mare, atât sirienii, cât și egiptenii s-au oprit destulă vreme încât să le dea șansa israelienilor să-și mobilizeze unitățile de rezervă și să contraatace, atât pe Înălțimile Golan, cât și în Sinai.

Când forțele israeliene și-au început asaltul pe Înălțimile Golan, ele i-au urmărit pe sirieni, forțându-i să se retragă, până când unitățile de tancuri israeliene s-au apropiat de Damasc la mai puțin de douăsprezece mile. Apoi israelienii au recurs la unitățile lor de artilerie, pentru a bombarda capitala siriană. În cadrul unei manevre extrem de reușite, în zona Sinai, generalul Ariel Sharon a traversat Canalul Suez cu forțele sale de atac, prinzând ca într-un clește întreaga armată a treia egipteană din Peninsula Sinai – făcându-i pe egipteni complet dependenți de israelieni în ce privește alimentația lor și aprovizionarea cu medicamente.

La numai câteva ore după ce a început războiul, premierul sovietic Leonid Brejnev i-a trimis o telegramă președintelui american Richard Nixon, spunându-i că Uniunea Sovietică va declanșa acțiuni unilaterale, pentru a impune „pacea" în Orientul Mijlociu. Ironia a făcut ca avioane de transport sovietice să zboare tocmai atunci spre regiune, ajungând, de fapt, înainte de declanșarea conflictului. Deja la data de 6 octombrie 1973, vase rusești au ancorat în portul Alexandria, din Egipt, și în portul sirian Latakia, aducând cu ele provizii de război.

Cu trei zile înainte de declanșarea ostilităților, URSS a lansat în spațiul cosmic sateliți, cu sarci-

na de a fotografia și urmări mișcările trupelor israeliene. Atacul arab a fost planificat inițial pentru ora 6 seara, de Yom Kippur, dar datele obținute de la sateliții sovietici au arătat că forțele israeliene au început deja să se mobilizeze. Prin urmare, atacul a fost reprogramat să înceapă mai devreme cu patru ore. Din pricina faptului că Siria nu poseda suficient personal calificat, unele din tancurile invadatoare au fost conduse de soldați sovietici. Și astfel mulți dintre ei au fost capturați de israelieni pe Înălțimile Golan, fapt care a ajuns să fie ulterior mușamalizat.

Mă aflam în Israel în timpul războiului Yom Kippur. Îndreptându-mă de la Tel Aviv spre hotelul în care eram cazat la Bat Yom, am stat de vorbă cu șoferul de taxiu, care mi-a spus că e locotenent în armată și că eram ultimul client pe care-l ducea, înainte de a se prezenta la centrul militar. I-am spus că mă voi ruga pentru el, deoarece se părea că de data aceasta războiul nu va fi ușor.

El mi-a răspuns: „Da, aveți dreptate. De data aceasta, ne luptăm cu rușii".

I-am dat dreptate, adăugând: „Rușii au introdus în luptă câteva piese de echipament militar avansat. Rachetele de tip SAM-6, îndeosebi, sunt un pericol real. De data aceasta, voi luptați împotriva armamentului rusesc sofisticat".

Locotenentul m-a corectat: „Nu am spus arme rusești. Luptăm, de fapt, împotriva rușilor. Deja am capturat câțiva dintre ei pe Înălțimile Golan".

Capturarea de personal rusesc pe Înălțimile Golan a fost relatată de hebdomadarul *Time*, dar imediat după aceea, relatarea a fost suprimată.

Numai în cadrul unei bătălii aeriene în regiunea Sinai, au fost doborâte cinci avioane rusești de tip MIG. Toate cinci erau pilotate de aviatori din Armata Roșie. Sovieticii amplasaseră un crucișător greu, înarmat cu capete nucleare la bordul său, în portul Alexandria. Faptul a fost raportat de unitățile de recunoaștere americane.

Când Brejnev l-a informat pe președintele Nixon că URSS va întreprinde acțiuni unilaterale, pentru a aduce pacea în Orientul Mijlociu, el spunea, de fapt, că sovieticii se pregăteau să invadeze Israelul. Războiul începuse să se întoarcă împotriva Egiptului și a Siriei. De fapt, Rusia a schimbat traseul avioanelor sale de transport, încărcându-le cu forțe sovietice de parașutiști. Armata Roșie avea toate intențiile de a lansa un atac cu parașutiști împotriva Israelului.

Când sovieticii au cotropit Cehoslovacia în timpul revoltei din 1968, primul lucru pe care l-au făcut a fost să trimită forțe de parașutiști, să ocupe aeroportul. De îndată ce trupele Armatei Roșii au cucerit aeroportul, sigilându-l, imediat au început să aducă provizii și tancuri, care s-au deplasat în inima țării, reușind să înăbușe revolta. Este o tactică tipică de luptă a sovieticilor.

Prin urmare, când Brejnev i-a telegrafiat acest pericol lui Nixon, președintele a pus trupele

americane din toată lumea în stare de alertă. Secretarul de stat american Henry Kissinger a început o serie de călătorii febrile pe ruta Israel-Siria-Cairo, în efortul de a realiza un acord rapid de încetare a focului, înainte ca să intervină rușii. Pentru o clipă, se părea ca va izbucni cel de-al treilea război mondial. Am fost foarte aproape de a vedea sfârșitul, în 1973, dar Dumnezeu avea alte planuri. El a redus războiul la punctul mort.

Privind înapoi, israelienii cred că au făcut o greșeală, oprindu-se din înaintarea lor, ceea ce le-a răpit victoria deplină și decisivă asupra arabilor. Ei ar fi putut ataca Damascul cu tancurile lor, obligând capitala siriană să se predea. Generalul Sharon a cerut insistent permisiunea să atace Cairo, atâta timp cât sorții izbânzii erau de partea sa, lăsând armata egipteană prinsă ca într-un clește și demoralizată. Dar presiunea americanilor a pus capăt ambițiilor sale, împiedicându-i pe evrei să obțină victoria totală.

În 1982 s-a dovedit că Uniunea Sovietică se pregătește să acorde ajutor unui nou atac asupra Israelului. Mulți ofițeri militari sovietici cred că pătrunderea armatei israeliene în sudul Libanului în luna iunie a acelui an a prevenit plănuita invazie a țării. Când armata israeliană s-a deplasat spre nord, în cadrul operațiunii denumite *Pacea pentru Galileea*, a descoperit o vastă cantitate de arme. Primul ministru Menachem Begin a declarat că deși serviciile de spionaj israelian sunt printre cele mai bune din lume, știind că s-au stocat arme în sudul Libanului, cantitatea de arme capturate a fost de zece ori mai mare decât se așteptau israelienii. Recurgând la peste douăzeci de unități de transport, formate din camioane uriașe, prevăzute cu remorci, operând douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, israelienilor le-a trebuit peste trei luni să aducă aceste arme în Israel. De asemenea, au capturat patru sute de tancuri de tip T-62, apoi planuri pentru o viitoare invazie și suficient armament pentru a înzestra trei divizii de armată. Singurul loc unde puteai găsi stocuri atât de masive de armament ar fi fost Uniunea Sovietică.

Siria n-a făcut altceva decât să-și sporească arsenalul de armament în anii scurși de la războiul Yom Kippur. După unii, s-ar fi triplat. Peste o mie două sute de consilieri ruși i-au instruit pe irakieni în folosirea miilor de tancuri, avioane și renumitele rachete de tip Scud puse la dispoziția lor de sovietici. Potrivit unei surse, irakienii au înmagazinat multe din armele lor de distrugere în masă în Siria. Știm, desigur, că sirienii, precum și Iranul, de altfel, sunt cei care i-au înarmat pe militanții Hezbollah din Liban. Nu numai atât însă, dar în prezent sunt pregătite și proliferate celule speciale Al Qaeda în Liban.

O SCHIMBARE DE ATITUDINE A ISRAELULUI

În anul 72 d.Cr., când generalul roman Silvanus se pregătea să declanșeze atacul său final asupra cetății Masada, cei 960 de locuitori evrei ai săi i-au urmărit pe soldații romani care tocmai terminau de ridicat o rampă uriașă în spatele versantului unde se afla cetatea Masada. Acei bravi iudei știau că în dimineața următoare aveau să fie atacați de romani, neputându-se împotrivi deloc acelui atac. Bet Eleazar i-a convocat pe evrei în sinagoga din cetate și i-a anunțat că vor trebui să aleagă între a-și vedea soțiile siluite înaintea ochilor lor, sau să aleagă singura cale

onorabilă de ieșire din impas: să se sinucidă în masă. Decât să se supună sclaviei, poporul a ales să se sinucidă.

În urma tragerii la sorți, au fost aleși zece bărbați, care aveau sarcina să treacă prin toată cetatea Masada și să ucidă mai întâi copiii, apoi mamele și, în cele din urmă, pe bărbații din fiecare familie. Oprindu-se în fiecare familie, soțul și soția își sărutau copiii, apoi se sărutau reciproc, luându-și rămas bun. La urmă, se întindeau pe jos, urmând să li se taie beregata.

Când s-a terminat această operație sângeroasă, cei zece bărbați care au supraviețuit măcelului s-au strâns pe jos într-o cameră, trăgând din nou la sorți pentru a stabili care va fi ultimul să moară. Cei nouă bărbați zăceau jos, cu beregata tăiată, când ultimul dintre ei s-a sinucis și el.

Când au pătruns romanii în cetatea Masada a doua zi dimineața, au rămas îngroziți de spectacolul dezolant pe care l-au găsit. Toți locuitorii cetății erau morți, cu excepția unei bătrâne și vreo câțiva copilași, care se ascunseseră într-o peșteră. Într-adevăr, Roma a cucerit Masada, dar victoria ei a fost searbădă!

Convingerea acestor evrei, că sinuciderea este preferabilă sclaviei, a ajuns să fie cunoscută sub denumirea de „complexul Masada". Anterior războiului din 1973, acest sentiment domina majoritatea evreilor din Israel. De fapt, până când a fost contramandat de curând ordinul respectiv, toți recruții evrei trebuiau să se prezinte la Masada, pentru absolvirea instrucției lor. Liderii lor le prezentau istoria Masadei, după care întregul grup de absolvenți recita într-un singur glas: „Niciodată nu va mai capitula Masada!" Ceea ce spuneau ei, de fapt, era că sunt de acord cu rezistența iudeilor din trecut și că și ei vor lupta până la moarte.

Însă în ultimul timp asistăm la o schimbare de atitudine în Israel. Complexul Masada este tot mai des înlocuit cu „complexul Samson". Se știe că Samson s-a sinucis, de asemenea, numai că, în moartea sa, i-a luat cu sine și pe filistenii care-l țineau prizonier. Știind că nu are mult timp la dispoziție, Samson l-a rugat pe un băiețaș să-l conducă la stâlpii principali de susținere ai templului în care erau adunați cei mai mulți dintre filisteni. Apoi Samson și-a adunat toate forțele, iar când Duhul Domnului a venit peste el, a dărâmat cei doi stâlpi de susținere a templului, provocând moartea tuturor ocupanților. Da, Samson a murit, dar trei mii de filisteni au fost zdrobiți de dărâmături împreuna cu el (Judecători 16:26-30). Astăzi unii din fruntașii evrei spun că dacă vor trebui să moară ei înșiși, îi vor lua cu ei pe restul locuitorilor planetei. Căci ei se simt, fiind îndreptățiți să simtă așa, că lumea i-a dezamăgit!

În timpul războiului Yom Kippur, când proviziile de armament ale Israelului erau pe terminate, Statele Unite nu le-au putut veni în ajutor, deoarece Germania, Anglia, Italia și Franța au refuzat să permită avioanelor americane de aprovizionare să se realimenteze pe teritoriul lor. După zece zile, Portugalia și-a deschis, în cele din urmă, porțile unei baze militare din insulele Azore să realimenteze avioanele americane. Curând acestea aterizau, unul după altul, pe aeroportul internațional Ben Gurion, contribuind la realimentarea cu carburant a mașinii de răz-

boi israeliene, care fusese cât pe aci să fie scoasă din luptă.

Poate datorită acestui sentiment care persistă în mintea lor, mulți israelieni consideră că Europa i-a abandonat. Atitudinea lor nemărturisită pare să fie: „Dacă ne vom prăbuși noi, ce ne pasă dacă se prăbușesc și ei?"

Nu este nici o îndoială că Israelul se va apăra în cadrul conflictelor viitoare cu absolut toate resursele disponibile lor. Ei au și dreptul să facă așa!

CARE E PERSPECTIVA ACTUALĂ A ISRAELULUI?

În luna septembrie a anului 2006, profesorul Arieh Eldad a fost invitat la un serviciu de seară la Calvary Chapel din Costa Mesa, California, și rugat să-și împărtășească vederile asupra modului în cade ar trebui să răspundă Israelul la dilema cu care este confruntat, în contextul amenințării nucleare venite din partea Iranului, a formațiunii militante Hezbollah și, în general, în lumina pericolului Islamului militant, ce amenință Israelul cu distrugerea sa, cu sprijinul rusesc.

Profesorul Eldad este membru permanent al Knessetului [parlamentul israelian, n.tr.], precum și șeful comisiei de Etică al Knessetului – un bărbat ce a fost declarat, de nenumărate ori, de presa din Israel, ca legislator cu o activitate onestă și o hărnicie neobosită. El este profesor universitar, comandant de brigadă general în cadrul Forței de Apărare Israeliene (IDF), precum și șef al Chirurgiei Plastice din cadrul unității de arsuri de la Centrul Medical Hadassah din Ierusalim. Dr. Eldad, laureat al Premiului Evans atribuit de *American Burns Treatment Association*, este o somitate internațională în domeniul tratamentului victimelor cu arsuri.

În fine, profesorul Eldad este un sionist revizionist. Mai pe șleau, el sprijină dreptul evreilor de a trăi în orice parte a țării Israel în care doresc să se stabilească și se opune oricărei cedări a suveranității Israelului în fața Organizației de Eliberare a Palestinei (OEP). De asemenea, el se opune creării unui stat palestinian arab la vest de râul Iordan – o eventualitate pe care o consideră un mare dezastru.

Dar iată declarația profesorului Eldad:

„În anul 2000, după o prezență de aproape douăzeci de ani în sudul Libanului, Israel a evacuat această zonă, sperând în pace și liniște la frontiera sa din nord. În luna iulie a acestui an, după ce teroriștii din organizația Hezbollah au trecut frontiera în Israel, omorând opt soldați IDF și răpindu-i pe alți doi, a izbucnit războiul în Liban și nordul Israelului. În ultimii șase ani, datorită orbirii strategice a conducătorilor săi, Israel a permis grupării Hezbollah să se echipeze cu 15.000 de rachete de diferite raze de acțiune, produse în Siria, Iran, Rusia și China, și să stabilească un sistem vast de buncăre subterane, mascate la suprafață de locuințe, moschei și școli. Pentru prima dată în istoria

Israelului modern, rezultatele nu au constituit o victorie netă.

Între timp, de-a lungul frontierei dintre Israel și Fâșia Gaza, organizațiile teroriste arabe au lansat mii de rachete împotriva orașelor israeliene. În toată această perioadă, au fost introduse clandestin în Fâșia Gaza din Peninsula Sinai arme, muniții și explozibili. Tocmai din această regiune s-a retras Israelul în timpul așa-numitului plan de «dezangajare» ce a avut loc în urmă cu exact un an. Israelul sperase să aibă pace și liniște de pe urma acestei desfășurări, dar, când colo, nu a avut parte decât de război! Genul de orbire politică strategică ce a dus la dezangajare s-a lăsat cu groaznice atacuri teroriste, care continuă și astăzi.

Experții militari și experții în Islam spun că nu există nici o corelație între aceste două fronturi. Hamas este o organizație teroristă Sunni, cu sediul la Damasc, în Siria. Hezbollah, care duce lupte împotriva Israelului de pe teritoriul Libanului, este o organizație șiită, finanțată, echipată și instruită din Iran.

Uneori experții, care cunosc prea multe detalii, pierd din vedere tabloul general. Cu siguranță, există o deosebire între Sunni și Șiiți, între Siria și Iran. Dar acestea sunt unite între ele, în ce privește țelul lor comun de a extermina Israelul.

Războiul nu are de a face cu așa-numitele «teritorii ocupate» sau cu așezările [evreiești]. Războiul se duce împotriva însăși existenței poporului evreu, în Țara Sfântă. Israelul s-a retras din sudul Libanului și din Fâșia Gaza, iar arabii au transformat imediat aceste regiuni în uriașe baze de teroriști. În ochii arabilor, Tel Aviv este o așezare [evreiască], exact așa cum este Beit El, Shiloh sau căminul meu din Kfar Adumim. Arabii vor totul, iar pe noi ne vor morți! Teroarea în sine nu este atât de periculoasă, pe cât este tendința liderilor israelieni din ultimii ani de a capitula și de a se retrage. Aceste retrageri nu fac altceva decât să-i încurajeze pe teroriști să-și dubleze eforturile de a vătăma Israelul. Iranul a intrat în ecuație în ultimul deceniu. Recentul război din Liban nu s-a purtat între Israel și gruparea Hezbollah. S-a purtat între Israel și o unitate a frontului iranian.

Ce vrea Iranul de la noi?

Pentru cei ce nu cunosc prea bine harta Orientului Mijlociu, Iranul nu este situat la granița cu Israelul. Distanța dintre cele două țări este de aproape 1.000 de mile. Iranul nu are pretenții teritoriale sau politice de la Israel. În pofida acestui fapt, Iranul a decis că trebuie să distrugă Israelul. Iranul a pus la punct o industrie masivă de îmbogățire a uraniului, cu scopul expres de a crea arme nucleare. Iranul a elaborat rachete cu rază lungă de acțiune, capabile de a ataca Israelul, și pentru a împiedica Israelul de a întreprinde vreo acțiune militară împotriva sa, Iran se folosește de aliatul său sirian pentru a promova țelurile unor organizații teroriste, precum Hezbollah și Hamas, cu scopul de a implica Israelul în conflicte nesfârșite și de a demonstra că în clipa în care Israelul va încerca să

atace militar Iranul, întreaga populație civilă a Israelului va fi expusă atacului a mii de rachete și proiectile, deja amplasate în sudul Libanului și în Gaza, practic, împiedicând astfel Israelul de a porni un război împotriva tuturor.

Mulți israelieni, asemenea celor mai mulți din lumea vestică, nu înțeleg, de fapt, adevărata motivație a Iranului. De patruzeci de ani încoace, ni s-a spălat creierul, alături de Europa și America, să credem că problema o constituie «ocupația» și «refugiații din 1948» sau diverse alte dispute frontaliere. După ce a ajuns la disperare prin intermediul armelor convenționale, Iranul și-a propus acum să distrugă Israelul. Cei care sunt familiarizați cu Biblia își vor reaminti că aceasta nu e prima oară când un plan de distrugere a Israelului a fost conceput în Persia. E bine să ne amintim că primul plan de lichidare a evreilor prin intermediul «soluției finale a poporului evreu» din lume nu s-a născut în Germania nazistă. Cu 2.500 de ani mai devreme, așa cum citim în cartea Estera (începând de la 3:8 și mai departe) aflăm următoarele despre Haman, ministrul principal al regelui persan, Ahașveroș:

«În toate provinciile împărăției tale este risipit un popor deosebit între popoare, care are legi deosebite de ale tuturor popoarelor și nu ține legile regelui. Nu este în folosul regelui să-l lase liniștit. Dacă regele găsește cu cale, să scrie o poruncă pentru ca ei să fie nimiciți...» Scrisorile au fost trimise prin alergători în toate ținuturile regelui, ca să nimicească, să omoare și să piardă pe toți iudeii, tineri și bătrâni, prunci și femei și anume într-o singură zi.

Astăzi mai este o fereastră de oportunitate de a exercita presiuni politice masive asupra Iranului, cu scopul de a opri îmbogățirea uraniului. Dar șansele de a reuși în acest efort sunt minime. Timpul care ne-a mai rămas la dispoziție se scurge rapid. Iranul pune la punct, în prezent, rachete cu rază lungă de acțiune, pentru a împiedica America de a interveni militar împotriva Iranului. Amenințarea este împotriva întregii lumi libere. Dar, la fel ca pe vremea lui Hitler, comunitatea internațională ezită să poarte arme și să lupte pentru supraviețuirea sa.

Ahmadinejad și planurile sale trebuie eliminate fizic – anul acesta, și nu anul viitor – întrucât anul viitor s-ar putea să fie prea târziu. Oricine speră că presiunile diplomatice internaționale vor determina Iranul să renunțe la planurile sale nu a înțeles deplin motivațiile care sunt în joc aici. Este împotriva rațiunii noastre. Ahmadinejad se vede pe el însuși ca liderul Cruciadei Musulmane împotriva culturii vestice, reprezentată de Israel și de America. Suntem în toiul celui de-al treilea război mondial – ce s-a întâmplat la 11 septembrie 2001 este doar o parte din acest război.

Dacă Europa nu se va înrola în acest război, atunci va fi responsabilitatea Statelor Unite și a Israelului de a se achita de datoria de a proteja lumea întreagă. Dacă Israelul va descoperi că a rămas singur, atunci va lupta de unul singur, oricât l-ar costa. Noi nu am revenit în țara

noastră promisă doar ca să ne transformăm într-un uriaș șantier de construcții, care să le permită dușmanilor Israelului să distrugă toți evreii, printr-o simplă apăsare de buton.

Israel va trebui să lupte în Fâșia Gaza, în Siria și în Liban. Și apoi, după ce vom fi securizat frontul nostru local, Israelul – altă alternativă neexistând – Israelul de unul singur poate să atace Iranul, pentru a distruge programul său de arme nucleare. Acestea sunt provocările cu care este confruntat Israelul, iar pentru a realiza aceasta, va trebui să schimbăm conducerea israeliană, care ne-a dezamăgit în ultimul război. Avem nevoie de ajutorul dvs. pentru ca să nu fim nevoiți să confruntăm toți acești dușmani ai noștri de unii singuri. Atunci vom putea să ne avântăm în luptă, purtând în inimă rugăciunea regelui nostru David, din psalmul 83:

„Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea și nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă și cei ce Te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului Tău și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine. «Veniți», zic ei, «să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!» Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta: corturile lui Edom și ișmaeliții, Moabul și hagareniții, Ghebal, Amon, Amalec, filistenii cu locuitorii Tirului. Asiria se unește și ea cu ei și-și împrumută brațul ei copiilor lui Lot. Fă-le ca lui Madian, ca lui Sisera, ca lui Iabin la pârâul Chison, care au fost nimiciți la En-Dor și au ajuns un gunoi pentru îngrășarea pământului. Căpeteniilor lor fă-le ca lui Oreb și Zeeb și tuturor domnilor lor ca lui Zebah și Țalmuna! Căci ei zic: «Să punem mâna pe locuințele lui Dumnezeu!» Dumnezeule, fă-i ca vârtejul de praf, ca paiul luat de vânt, ca focul care arde pădurea și ca flacăra, care aprinde munții! Urmărește-i astfel cu furtuna Ta și bagă groaza în ei cu vijelia Ta! Acopere-le fața de rușine, ca să caute numele Tău, Doamne! Să fie rușinați și îngroziți pe vecie, să le roșească obrazul de rușine și să piară! Ca să știe că numai Tu, al cărui nume este Domnul, Tu ești Cel Preaînalt pe tot pământul”.[1]

POTENȚIALUL NUCLEAR AL ISRAELULUI

Este un fapt binecunoscut că Israel posedă arme nucleare. Israel nu încearcă să țină acest lucru secret. În trecut, când a fost amenințat de Iraq, Israel a declarat că dacă Iraq va folosi arme de distrugere în masă împotriva sa, atunci Israel va declanșa toată forța capacităților sale militare împotriva Iraqului. Putem presupune că același lucru este valabil și în cazul tuturor celorlalți dușmani ai săi. Profesorul Eldad a recunoscut aceasta în comentariile sale de mai sus: *„Dacă Israelul va descoperi că a rămas singur, atunci va lupta de unul singur, oricât l-ar costa”.* Israel a declarat de multe ori că cea mai mare problemă este faptul că nu-și poate permite să piardă. În acest scop, Israelul continuă să-și dezvolte și să-și sporească capacitățile sale nucleare.

Ca dovadă a disponibilității Israelului de a folosi arme nucleare, s-a relatat că în timpul momentelor cruciale de la începutul războiului din 1973, când se părea că Israel va fi înfrânt, s-au făcut

pașii preliminari de a activa unele din bombele lor nucleare. Încă din 1977 existau indicii că Israel posedă o bombă cu neutron, o armă pe care Statele Unite era încă în curs de a o elabora la acea vreme. Bomba cu neutron este acea mare „armă umanitară" ce distruge oamenii, dar nu distruge clădirile sau industriile. Este concepută a ucide prin intermediul radiațiilor sale ultra înalte.

În cartea sa *Hiroshima*, John Hersey descrie efectele bombei atomice lansate asupra orașului Hiroshima, din Japonia, în timpul celui de-al doilea război mondial. Mulți oameni au supraviețuit impactului inițial al exploziei, dar au decedat ulterior, în urma efectelor radiației. El descrie cum globul ocular al oamenilor s-a topit, prelingându-se pe fața lor. Plăgi care refuzau să se vindece au erupt pe suprafața corpului lor, iar carnea lor s-a dizolvat ca urmare a expunerii la grade înalte de radiații.[2] Efectele radiațiilor asupra oamenilor de pe urma exploziei bombei lansate la Hiroshima sunt identice cu cele pe care bomba cu neutron este programată să le producă. Perspectiva folosirii acestei arme este cutremurătoare.

În lumina tuturor acestor lucruri, Zaharia 14:12 devine un text foarte interesant. După ce vorbește despre renașterea națiunii Israel, Zaharia descrie efectele ulterioare ale unui război asupra dușmanilor înconjurători. „Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în orbitele lor și le va putrezi limba în gură".

Mie mi se pare că aceasta este moartea provocată în urma radiațiilor severe. Și Ezechiel 39 pare să sprijine aceasta. În versetele 1-10, Dumnezeu descrie prăbușirea lui Gog:

„Iată că sînt împotriva ta, Gogule, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului! Te voi târî, te voi aduce, te voi sui din fundul nordului și te voi duce pe munții lui Israel. Îți voi doborî arcul din mâna stângă și voi face să-ți cadă săgețile din mâna dreaptă. Vei cădea pe munții lui Israel, tu și toate oștile tale și popoarele care vor fi cu tine; te voi da de mâncare păsărilor de pradă, tuturor celor ce au aripi și fiarelor câmpului. Vei cădea pe fața câmpului, căci Eu am vorbit", zice Domnul Dumnezeu. „Voi da foc lui Magog și celor ce locuiesc liniștiți în ostroave, ca să știe că Eu sunt Domnul. Îmi voi face cunoscut numele Meu cel sfânt în mijlocul poporului Meu Israel și nu-i voi mai lăsa să-Mi profaneze numele Meu cel sfânt, ci vor ști națiunile că Eu sunt Domnul, Sfântul lui Israel! Iată că lucrurile acestea vin și se întâmplă negreșit", zice Domnul Dumnezeu! „Aceasta este ziua despre care am vorbit.

Atunci locuitorii cetăților lui Israel vor ieși, vor arde și vor da pradă flăcărilor armele, pavezele și scuturile, arcurile și săgețile, lăncile și sulițele; și șapte ani vor face focul cu ele. Nu vor lua lemne de pe câmp și nu vor tăia copaci din pădure, ci vor face focul cu armele. Vor jefui pe cei ce i-au jefuit și vor prăda pe cei ce i-au prădat", zice Domnul DUMNEZEU.

Domnul descrie în continuare condiția trupurilor lăsate în vale (Ezechiel 39:11-16):

„În ziua aceea, voi da lui Gog un loc de înmormântare în Israel: în valea celor care trec pe la est de Mare; și-i va împiedica pe trecători, deoarece acolo îl vor îngropa pe Gog împreună cu toată mulțimea lui. De aceea, vor numi valea aceasta: «Valea lui Hamon-Gog». Șapte luni îi va îngropa casa lui Israel, ca să curețe țara. Tot poporul țării îi va îngropa și i se va duce vestea în ziua când voi fi proslăvit", zice Domnul DUMNEZEU. *Se vor angaja oameni care să cutreiere țara neîncetat și să îngroape trupurile rămase pe fața pământului, ca să curețe țara. La sfârșitul celor șapte luni, vor face o cercetare. Membrii acestei echipe vor străbate țara și ori de câte ori vreunul din ei va observa un os de om, va înfige un indicator lângă el, până când vor veni groparii să-i îngroape în Valea Hamon Gog. (Va mai fi acolo un oraș, numit Hamona.) Și astfel vor curăța țara".*

Dumnezeu spune în mod concret că timp de șapte luni nimeni nu se va atinge de oasele acestor victime. În schimb, ori de câte ori vor da de un cadavru, vor marca locul acela cu un steguleț. În cele din urmă, vor fi angajați gropari profesioniști, care să îngroape hoiturile. Am putea să punem această reticență de a îngropa cadavrele pe seama fricii de contaminare radioactivă?

Cu două mii cinci sute de ani în urmă, Dumnezeu a descris o plagă remarcabil de similară cu efectele produse de puternicele radiații ale bombei cu neutron. Nu pot spune că exact așa va înfrânge Israelul alianța națiunilor conduse de Rusia, dar cu siguranță că descrierea din Zaharia ridică niște posibilități interesante.

O PIATRĂ GREA

Atât Ezechiel, cât și Zaharia au profețit despre renașterea Israelului din ultimele zile. La Ezechiel 37:12, Dumnezeu a spus: „De aceea, profețește și spune-le: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi duce iarăși în țara lui Israel"»" El a asemănat Israelul cu oasele uscate, împrăștiate ale unui schelet părăsit, ce zace în deșert. După 2.000 de ani de exil, avea să adune oasele acestea și să le îmbrace cu mușchi, cu tendoane și carne. Apoi El avea să sufle în ele suflare de viață, aducându-i înapoi în țară.

Dar apoi, Ezechiel continuă, după ce vor fi fost restaurați în patria lor, locuind în siguranță, un gând rău se va strecura în mintea liderului Magogului, care se va uni cu națiunile musulmane ca să distrugă Ierusalimul. În același timp, Iran, Persia, Etiopia și Libia se vor uni împotriva Ierusalimului.

Acest scenariu își găsește ecoul în cel de-al doisprezecelea capitol din Zaharia, unde Dumnezeu i-a spus profetului că poporul Său se va întoarce înapoi în țara Israelului și va locui din nou în Ierusalim. Dar în ziua aceea, Ierusalimul va deveni o piatră grea sau „apăsătoare" pentru toți vecinii săi de jur-împrejur. Nu trebuie să ne mirăm deloc că Israelul există în mijlocul ostilității națiunilor înconjurătoare. Scriptura a profețit despre aceste conflicte care există în prezent cu mult înainte de renașterea națiunii.

În același pasaj, Dumnezeu a promis că și dacă toate națiunile lumii s-ar aduna împotriva Israelului (exact așa cum vedem că se întâmplă astăzi), Dumnezeu îi va apăra pe locuitorii Ierusalimului și că cel mai slab dintre ei „va fi ca David" (Zaharia 12:2-9).

Când privim la profețiile din Ezechiel și Zaharia, și apoi privim la norii de furtună ce se adună în jurul Israelului, concluzia clară care se desprinde este că trăim în zilele de pe urmă. În absolut orice clipă, Orientul Mijlociu ar putea erupe într-un conflict final, ce va escalada într-un „război de anihilare". Când se va întâmpla acest lucru, Israel se va folosi de toate forțele ce-i stau la dispoziție – inclusiv armele nucleare. Fără îndoială, o atare acțiune va atrage o reacție rapidă din partea Rusiei.

Scriptura ne spune lămurit că la un moment dat Rusia va porni la atac împotriva Israelului. Când se va întâmpla acest lucru, va începe numărătoarea inversă. Atunci ne vom afla la scena pe care o descrie Dumnezeu în Ezechiel 38 și 39. Invadarea Israelului de către Rusia este primul eveniment care va declanșa o suită de evenimente în timpul ultimilor șapte ani: apariția puterii europene formată din zece națiuni, ridicarea lui Anticrist, marea tribulație din ultima jumătate a celor șapte ani și apoi venirea lui Isus Cristos împreună cu biserica Sa, cu mare putere și slavă! În sfârșit, lumea va vedea înființarea împărăției lui Dumnezeu, care va aduce neprihănire veșnică.

AMENINȚAREA RUSEASCĂ

Biblia prezice o confederație de zece națiuni europene care va veni la putere, devenind ultimul imperiu ce va guverna lumea. Dar Rusia prezintă actualmente o mare piatră de poticnire în calea devenirii de către Uniunea Europeană (UE) a unei puteri ce va guverna lumea întreagă. Uniunea Europeană nu se poate ridica la poziția proeminentă ce i s-a prezis, atâta timp cât alianța rusă prezintă o amenințare atât de mare la adresa continentului european.

Mulți din strategii noștri militari cred că din pricina vastei sale superiorități de personal și arme convenționale, Rusia ar putea cuceri toată Europa de Vest în doar șapte zile – *fără să fac uz de armele nucleare.* Pare a fi un dușman formidabil. Dar situația se află sub controlul Său deplin! Dumnezeu are un plan unic de a Se ocupa de Rusia.

Cum va îndepărta Dumnezeu alianța rusească, ca să nu mai fie o amenințare militară? Cum vor deveni zece națiuni europene o putere mondială? Și cum va prelua Anticrist, ca lider al acestor zece națiuni, supunându-și întreaga lume sub călcâiul său? Răspunsurile se găsesc în profețiile lui Ezechiel.

Cum am mai spus, Dumnezeu i-a arătat lui Ezechiel o vale plină de oase moarte – o vedenie a reînvierii glorioase a națiunii Israel. După ce a prezis renașterea națiunii, Dumnezeu trasează apoi evenimentele ce vor avea loc după ce Israelul va fi reașezat în țară, locuind în pace.

Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua aceea, multe gânduri îți vor veni în minte și vei urzi planuri rele” (Ezechiel 38:10).

De-a lungul istoriei, Magog a fost cunoscut ca zona vastă de la nord de munții Caucaz. Astăzi numim acest teritoriu Rusia. Dumnezeu a continuat: „Gomerul cu toate oștile lui, țara Togarmei din fundul nordului, cu toate oștile sale, popoare multe împreuna cu tine” (Ezechiel 38:6). Dumnezeu enumără până și națiunile ce nu se vor alia cu Rusia. În majoritatea cazurilor, țările listate se află în sfera de influență a Rusiei astăzi. În cadrul unei alianța recent formate, Iranul s-a dat de partea Rusiei împotriva Israelului. Turcia, sau Togarma cum o numește Ezechiel, a ales un președinte islamic, care încearcă să rupă legăturile cu Occidentul, pentru ca Turcia să devină aliata națiunilor islamice.

Dumnezeu a spus apoi: „Te voi târî și-ți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate pe tine și toată oastea ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați în chip strălucit, ceată mare de popor care poartă scut și pavăză și mânuiesc toți sabia” (Ezechiel 38:4).

Dumnezeu va duce Rusia și aliații ei în Israel pentru a fi măcelăriți. Așa a declarat El: „În ziua aceea, însă, în ziua când va porni Gog împotriva pământului lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, Mi se va sui în nări mânia aprinsă” (Ezechiel 38:18). Dumnezeu descrie apoi distrugerea care se va abate peste armata rusă.

În capitolul 39, Dumnezeu ne dă amănunte cu privire la acea groaznică înfrângere. El va lăsa doar a șasea parte din armata rusească invadatoare – cinci șesimi vor fi distruse! Israeliților le va trebui șapte ani să ardă uneltele de război.

Dumnezeu a declarat: „Când îi voi aduce înapoi dintre popoare și îi voi strânge din țara vrăjmașilor lor, voi fi sfințit de ei înaintea multor națiuni. Și vor ști că Eu sînt Domnul Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luați prizonieri de război între națiuni și care-i strâng iarăși în țara lor; nu voi mai lăsa pe nici unul din ei acolo și nu-Mi voi mai ascunde fața de ei, căci voi turna Duhul Meu peste casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 39:27-29). Observați cele trei declarații importante de aici. Atunci evreii (Israel) vor ști că Domnul este Dumnezeu; fața lui Dumnezeu nu va mai fi ascunsă de ei; iar Duhul Sfânt va fi turnat peste casa lui Israel.

Este un moment încărcat de semnificații. Ni se spune că Dumnezeu Își va turna din nou Duhul Său cel Sfânt peste națiunea Israel în ziua în care va distruge armata rusească. Anterior în cadrul acestei profeții, Ezechiel a văzut slava lui Dumnezeu cum se îndepărtează din templul de la Ierusalim (Ezechiel 10:18-19). Isus a profețit în Matei 23:38 despre casa lor, că va rămâne pustie sau lipsită de prezența lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Își va turna din nou Duhul Său peste națiunea Israel, marele Său orologiu va începe din nou să bată. Lumea va ști că atunci va începe perioada de șapte ani.

Invadarea Israelului de către ruși joacă un rol cheie în planul de ansamblu al lui Dumnezeu.

Invazia militară va declanșa, de fapt, începutul sfârșitului. De îndată ce se va încheia această ultimă perioadă de șapte ani, Isus Cristos va reveni în slavă și va fi uns ca Rege al Regilor și Domn al Domnilor. Atunci Își va întemeia Dumnezeu împărăția veșnică pe pământ.

Sunt puternic încredințat că înainte de a fi așezat Duhul lui Dumnezeu peste Israel, biserica va fi luată de pe pământ (vezi Actul II). Biblia spune: „Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să rămâneți în necunoștință de taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va dura până va intra numărul deplin al Neamurilor" (Romani 11:25). Când Dumnezeu nu va mai orbi națiunea Israel, ci Își va turna Duhul Său peste poporul Său, biserica nu se va mai afla pe pământ. Astăzi Duhul lui Dumnezeu lucrează din plin asupra lumii Neamurilor, scoțându-Și afară o mireasă pentru Isus Cristos. Dar când se va completa trupul credincioșilor, după ce va intra plinătatea Neamurilor, Duhul lui Dumnezeu Se va ocupa de națiunea Israel. Dumnezeu îi va lua din nou, recunoscându-i iarăși ca poporul Său. Înfrângerea decisivă a armatei ruse va oferi națiunilor europene oportunitatea de a accede imediat la putere. Această confederație va fi atunci puterea majoră fără rivali de pe continentul european. Invadarea națiunii Israel de către Rusia pare sa fie următorul eveniment major la orizontul profetic.

UNIUNEA EUROPEANĂ

Privind scena evenimentelor actuale, vedem formarea Comunității Economice Europene, inițial cunoscută sub denumirea de Piața Comună, dar în prezent fiind denumită drept Uniunea Europeană (EU în engleză sau UE în română, n.tr.). Inițial ideea pentru formarea UE a venit din partea unui grup de intelectuali cunoscuți sub denumirea de Clubul Romei, care s-a format în 1968. Conform situ-lui său propriu de pe Internet, Clubul Romei este un ,,*think tank* global și centru de inovație și inițiativă... (care) reunește oameni de știință, economiști, oameni de afaceri, funcționari publici internaționali, șefi de state și foști șefi de state de pe toate cele cinci continente, care sunt convinși că *viitorul omenirii nu este stabilit odată pentru totdeauna* (accentuarea îmi aparține) și că fiecare ființă umană poate contribui la ameliorarea societăților noastre".

Confederația națiunilor europene este relevantă pentru această discuție, deoarece fiecare națiune din cadrul UE făcuse cândva parte din imperiul roman. Asta ar putea să fie o coincidență, dar se potrivește tiparului Scripturii, fără să forțeze contextul biblic.

Ce este, de fapt, Uniunea Europeană? Este un cadru instituțional unic bazat pe un tratat, care definește și administrează cooperarea politică și economică între cele cincisprezece state membre (între timp, s-a ajuns la 27 state membre, între care și România, n.tr.). Uniunea constituie cea mai recentă fază în cadrul procesului de integrare ce a început în anii cincizeci prin șase țări: Belgia, Franța, Germania, Italia, Luxemburg și Olanda, țări ale căror lideri au semnat tratatele inițiale de stabilire a diferitelor forme de integrare europeană. Aceste șase țări au stabilit Organismul Superior al Comunității Europene a

Oțelului și Cărbunelui (ECSC) (*High Authority European Coal and Steel Community*, n.tr.), organism către care guvernele țărilor membre au transferat porțiuni din puterile lor suverane. Cărbunii și oțelul au fost primele lucruri care le-au unit pe aceste țări și după numai cinci ani de schimburi economice, valoarea acestor produse a crescut cu 129%. Încurajate de acest succes, cele șase națiuni și-au unit apoi domeniile militar și politic. Dar, când aceste eforturi au eșuat, respectivele state luând decizia de a se concentra pe unificarea lor pe plan economic, ele au devenit cunoscute sub denumirea de Comunitatea Economică Europeană (EEC, European Economic Community).

În 1955, EEC a semnat un tratat la Mesina, în Italia, prin care se angaja să comaseze pieţele lor naţionale separate într-o piaţă unică, menită să asigure circulaţia liberă de persoane, bunuri, capital şi servicii, cu o gamă largă de politici economice comune. Apoi s-a format Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (*European Atomic Energy Community*), având drept scop promovarea energiei nucleare în scopuri paşnice. Acest Tratat – numit adesea Tratatul de la Roma – a fost semnat la 25 martie 1957, la Roma şi a intrat în vigoare în luna ianuarie a anului 1958.

De atunci au avut loc patru lărgiri ale Uniunii. Danemarca, Irlanda şi Regatul Unit au devenit membre ale Comunităţii Europene iniţiale, în 1981. În acel moment, când Grecia a devenit cea de-a zecea naţiune a Comunităţii Economice Europene, am privit cu deosebită emoţie evenimentul, deoarece îmi ziceam: „Tii, zece naţiuni s-au federalizat... fierul şi lutul din profeţia lui Daniel!" Părea foarte clar o împlinire a visului lui Nebucadneţar. Dar în 1986, Spania şi Portugalia au aderat şi mi-am spus: „O, nu! Nu se poate. căci au ajuns la cifra de douăsprezece!" Lucrurile nu s-au oprit aici. Austria, Finlanda şi Suedia au aderat la Uniune la 1 ianuarie 1995, iar şi mai recent zece naţiuni au aderat, încă zece urmând să adere. Aşadar, treizeci şi cinci de naţiuni s-au federalizat, formând prin unirea lor cel mai mare bloc economic din lume.

Pentru aceia dintre noi care au urmărit aceste evenimente, comparându-le cu vedenia lui Daniel, un singur obstacol major s-a ivit, şi anume Rusia. Câtă vreme Rusia există ca o ameninţare militară majoră pe continentul european, Occidentul Europei nu se poate ridica la poziţia de putere dominantă mondială. Ruşii şi-au clădit un impresionant arsenal militar, situându-se pe poziţia de forţă împotriva Europei Occidentale. Atâta timp cât Rusia posedă o atare capacitate militară, poziţia ei este o stavilă în calea Europei Occidentale sau UE. Deşi naţiunile Uniunii Europene deţin o pondere mai mare pe planul produsului naţional brut decât Statele Unite, fiind chiar de conceput ca în viitor să devină cea mai mare putere economică din lume, ţările acestea nu se vor putea niciodată ridica la statutul de forţă mondială guvernantă, atâta timp cât Rusia le eclipsează.

Ei bine, şi bariera aceasta a căzut. Evenimentele care au început să ia formă în 1990 au

zguduit întreaga lume vestică. Prăbușirea aparentă a comunismului, dărâmarea zidului Berlinului, reunificarea Germaniei și liberalizarea Europei de Est au provocat puternice unde de șoc lumii întregi. Odată cu prăbușirea economiei sovietice, s-ar părea că Dumnezeu înlătură și acest ultim obstacol.

La 31 decembrie 1992, au fost îndepărtate frontierele economice din cadrul națiunilor Comunității Europene și s-a emis un pașaport comun. Aceasta a constituit împlinirea oficială a visului Clubului Romei.

În ianuarie 1999, prin lansarea de către Uniunea Europeană (EEC) a monedei de schimb valutar euro, rata de schimb dintre moneda europeană și dolarul american a fluctuat, evoluând de la cifra de 0,827 euro la dolar până la valoarea de 1,356 euro la un dolar american. În ciuda fluctuațiilor anticipate, creșterea valorii euro-ului este constantă și vizibilă. Dolarul american a deținut de multă vreme poziția de standard mondial pe planul monedelor lumii, dar în ultimul timp, asistăm la o schimbare a acestei situații. Dolarul a intrat într-un declin față de euro și se crede că în numai cinci ani euro va surclasa dolarul american, ca monedă mondială standard.

În analizarea acestei federații de națiuni, putem vedea că, într-adevăr, îndeplinește condiția din profeția lui Daniel, prin faptul că este parțial din fier (deci material puternic), și parțial din lut. Fierul și lutul nu vor putea niciodată să fie contopite într-o substanță omogenă. În același fel, federația de națiuni poate părea unificată, uneori, dar nu poate fi *complet* unificată. Aderența fiecărei națiuni la federație se întinde doar până în punctul în care coaliția încetează să mai fie de folos țării respective.

O recentă evoluție a evenimentelor care m-a entuziasmat mult este faptul că Uniunea Europeană plănuiește actualmente să împartă Europa în zece sectoare – cinci în vest, cinci în est. Când am auzit asta, mi-am zis: „Perfect! Ne întoarcem la profeția lui Daniel". Această nouă evoluție are potențialul de a împlini profeția picioarelor cu zece degete.

Din timpul imperiului roman și până în prezent nu a existat o națiune sau un imperiu care să guverneze lumea întreagă. Da, s-au ridicat multe națiuni la putere, iar unele au manifestat ambiția de dominație mondială. Asta a fost ambiția lui Hitler. Dar nici o națiune nu a fost în stare să realizeze sau să atingă dominația mondială. Dar interacțiunile din cadrul Uniunii Europene dau toate semnele unei perechi de picioare din fier și din lut, cu zece degete. Sunt convins că, în timp ce privim ridicarea Uniunii Europene, privim la împlinirea visului lui Nebucadnețar.

SCENA 2: Anticrist

SCRIPTURA ÎL NUMEȘTE UNEORI „FIARA". Alte ori, îi spune „omul păcatului" sau „fiul pierzării". Dar numele său cel mai răspândit este „Anticrist". „Cornul" care se va ridica la putere din cadrul unei confederații de zece națiuni este cunoscut prin multe titluri, dar un lucru este sigur: el va fi în cârdășie cu Diavolul și va face jocul lui mai mult decât oricare alt om din istorie. În zilele imediat anterioare celei de-a doua veniri a lui Isus Cristos, el se va împotrivi la tot ce este în cer, căutând să se preamărească pe sine, ridicându-se chiar deasupra lui Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2:3, 4).

Ai crede că unui om atât de rău îi va fi greu să găsească aderenți în lumea aceasta. Dar realitatea este că lumea se pregătește pentru această înșelăciune – și nicăieri nu e mai evident lucrul acesta decât în Israel.

De-a lungul anilor, am purtat conversații cu prieteni evrei în legătură cu Mesia. Odată l-am întrebat pe un prieten evreu: „Cum se face că nu vedeți că Isus a fost Mesia?" Răspunsul său a fost: „Isus a pretins că este Fiul lui Dumnezeu, dar noi credem că Mesia va fi un om". Și ei își întemeiază această speranță pe un verset din Deuteronom 18:15, în care Moise a spus: „DOMNUL Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un profet ca mine: să ascultați de el".

I-am atras atenția asupra versetului din Isaia 9:6, care spune: „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umerii Lui; Îl vor numi «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciilor, Prințul păcii»". Evreii recunosc faptul că aceasta este o profeție mesianică, dar încă refuză să accepte pretenția lui Isus de a fi Fiul lui Dumnezeu.

În continuarea discuției noastre, am întrebat: „Atunci credeți că Mesia urmează încă să vină?" Iar el a spus: „Da".

Apoi am întrebat: „Păi, dacă El urmează să fie un om ca voi, cum veți ști atunci când a venit?" Prietenul meu a răspuns: „El ne va conduce la reclădirea templului nostru".

Iată ușa deschisă. Pe acolo se poate strecura Anticrist înăuntru, câștigând nu numai acceptare, dar și aprobare. Biblia ne spune că Anticrist va încheia chiar un legământ cu națiunea Israel. Dar la trei ani și jumătate de la acest legământ, va sta în picioare în templu și se va declara Dumnezeu (Daniel 12:11).

Isus a spus: „Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dar dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi" (Ioan 5:43). După cum vedem, Israel este

pregătit, gata să-l accepte pe Anticrist ca Mesia al lor, pentru că el le va permite și-i va ajuta să-și reclădească templul.

Cum s-a profețit în Apocalipsa 13:4, 16-17, la început Anticrist va câștiga proeminență publică cu un reușit program și cu un sistem comercial complet nou. El va face minuni cu economia lumii și se va remarca prin săvârșirea de semne miraculoase. Oamenii vor fi uimiți de el și-l vor aclama ca pe salvatorul lumii. Într-o perioadă când lumea va fi însetată după securitate, el va împlini acea dorință. Deja vedem puternicele mișcări pentru pace care s-au născut printre națiunile Europei. Se distinge deja tot mai clar un strigăt după pace în toată lumea; terenul e gata pregătit pentru apariția și acceptarea acestui om al păcatului prezis de Scriptură, cu al său plan de pace universală.

Se pare că Anticrist va poseda puteri miraculoase, dar adevărata sursă a tăriei sale va fi Satan. Dacă vă amintiți, în capitolul 4 din Luca, Satan a încercat să-L ispitească pe Isus să i se închine. Gesticulând spre lume, Satan a spus: „Ție Îți voi da toată puterea aceasta și slava lor, pentru că mie mi-a fost dată și o dau cui voiesc. Deci dacă Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta" (4:6-7).

În versiunea King James, versetul acesta a fost tradus astfel: „Toată această putere ți-o voi da, și gloria lor; căci mie mi-a fost dată și oricui vreau o voi da". Isus a răspuns, cum știm, spunându-i lui Satan: „Este scris: «Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești!»" (Luca 4:8). Oferta lui Satan a fost respinsă de către Isus, dar va fi acceptată de către Anticrist. Și Satan va profita de această ofertă – el va da putere, autoritate și un tron celui care i se va închina.

Ca dovadă a acestei puteri „miraculoase", aflăm de la Apocalipsa 13:12 că Anticrist va suferi o rană mortală – probabil o încercare de asasinat – dar își va reveni de pe urma ei. „Ea lucra cu toată puterea primei fiare, dinaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană mortală fusese vindecată". Notați cuvintele „rană mortală". Se subînțelege că va muri, dar apoi va fi „vindecat". Zaharia descrie câteva din rănile ce vor rezulta din această încercare de asasinat: „Sabia va cădea pe brațul său și pe ochiul său cel drept; brațul său se va usca de tot, iar ochiul lui drept va orbi de tot" (Zaharia 11:17).

Observați, de asemenea, că încercarea de asasinat și refacerea „miraculoasă" a lui Anticrist va face ca „pământul și cei ce locuiesc pe el" să i se închine. Se va părea că este invincibil. Pare incredibil că oamenii vor fi atât de proști încât realmente să se închine Satanei, dar nu trebuie să uităm că până și-n ziua de azi, în absența semnelor miraculoase care să-i înduplece, sunt grupări de oameni care preferă să se închine Satanei.

Daniel ne spune mai multe despre Antichrist. În capitolul 11 la versetul 38 ni se spune că el „va onora un dumnezeu al fortărețelor", text care este aproape unanim interpretat în sensul că, în loc să se închine la cine știe ce zeitate, el se va închina puterii militare. Iar din capitolul 7 aflăm că va face război împotriva sfinților și-i va birui. Sfinții din acest caz nu sunt biserica, deoarece

porțile iadului nu vor putea birui biserica (Matei 16:18). Cei ce vor fi pe pământ în timpul acela i se vor închina, dar ni se spune de ce soartă groaznică vor avea parte cei care vor face așa. Apocalipsa 14 ne avertizează că oricine se va închina fiarei, acceptând semnul ei, „va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se ridică în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și chipului ei, și oricine primește semnul numelui ei!" (14:10-11).

Apocalipsa 13:5-6 spune că „i s-a dat o gură, care rostea lucruri groaznice și blasfemii". El va avea capacitatea de a-i hipnotiza pe oameni cu talentul său oratoric. Și Hitler a posedat această putere. Când le vorbea Hitler germanilor, parcă erau hipnotizați de cuvintele sale. Anticrist va poseda aceeași capacitate, dar, în cuvântările sale, el va rosti cuvinte pline de hulă împotriva lui Dumnezeu.

Și apoi, la jumătatea perioadei de șapte ani, Anticrist va face ceva care va marca începutul numărătorii inverse a ultimelor 1.290 de zile, care vor preceda venirea Domnului gloriei, ca să-Și întemeieze împărăția Sa eternă.

URÂCIUNEA PUSTIIRII

Isus a numit acest eveniment „urâciunea pustiirii" (Matei 24:15). Același eveniment îl găsim descris mai pe larg în Daniel 9. Acolo citim că, pe când Daniel se ruga, i s-a arătat îngerul Gabriel, care i-a spus:

„Daniel, am venit acum să-ți dau iscusința de a înțelege. Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump. Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia:

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte pentru poporul tău și pentru cetatea ta sfântă, pentru terminarea fărădelegii; pentru a se pune capăt păcatelor, pentru a face împăcarea pentru nelegiuire, pentru introducerea neprihănirii veșnice; pentru pecetluirea vedeniei și a profeției și pentru ungerea celui Prea Sfânt" (Daniel 9:22-24).

Cuvântul „săptămână", în ebraică *shabua*, înseamnă șapte și se referă la o săptămână de ani, adică șapte ani.

Sunt menționate mai multe evenimente aici. „pentru terminarea fărădelegii... pentru a se pune capăt păcatelor... pentru a face împăcarea pentru nelegiuire" – toate acestea fac parte din aceeași categorie: ele s-au împlinit la prima venire a lui Isus Cristos. „Pentru introducerea neprihănirii veșnice; pentru pecetluirea vedeniei și a profeției și pentru ungerea celui Prea Sfânt" nu s-au împlinit încă și nu se vor împlini până când va veni Isus din nou.

Gabriel a continuat: „Să știi dar și să înțelegi că de la emiterea poruncii de refacere și zidire a Ierusalimului și până la Mesia Prințul, vor fi șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni; strada va fi zidită din nou și zidul, chiar în vremuri de restriște. Și după șaizeci și două de săptămâni, Mesia va fi nimicit, dar nu pentru El Însuși" (Daniel 9:25-26). Este o profeție uimitoare. Evreii așteptaseră veacuri de-a rândul ca să vină Mesia al lor, iar Dumnezeu i-a comunicat lui Daniel chiar ziua sosirii Sale.

Conform profeției, Mesia urma să vină la 483 de ani după emiterea poruncii de refacere și rezidire a Ierusalimului (șaizeci și nouă ori șapte). Întrucât Daniel a folosit calendarul babilonean, care conținea 360 de zile pe an, trebuie să înmulțim 69 x 7 x 360, care egalează cu 173.880 de zile. La 14 martie 445 î.Cr., regele Artaxerxes i-a dat lui Neemia porunca de a restaura și rezidi Ierusalimul (2 Cronici 36:22-23). Cu exact 173.880 de zile mai târziu, la 6 aprilie anul 32 d.Cr., Isus intra triumfător în Ierusalim, călare pe un măgar, cum profețise Zaharia 9:9: „Saltă de veselie, fiica Ierusalimului! Iată că Regele tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe".

Astfel, în mijlocul strigătelor ucenicilor Săi, Isus Și-a făcut intrarea triumfală. De fapt, ei citau Psalmul 118, un psalm mesianic. Secțiunea citată de ei începe cu declarația: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o DOMNUL; să ne bucurăm și să ne veselim în ea". În aceeași zi, când a plâns Isus pentru Ierusalim, a spus: „O, dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum ele rămân ascunse de ochii tăi" (Luca 19:42). Aceasta era ziua în care avea să vină Mesia. Dumnezeu Și-a ținut promisiunea. Dar, Duhul Sfânt prezisese prin Isaia că El va fi disprețuit și respins de oameni (Isaia 53:3), după cum i-a spus îngerul lui Daniel: „Mesia va fi nimicit". Ca împlinire perfectă a acestor profeții, Isus a fost respins, răstignit și nimicit, fără să primească împărăția.

Cele șaizeci și nouă de grupe de „șapte" au fost astfel contabilizate, dar îngerul a spus că șaptezeci de șapte au for hotărâte pentru națiunea Israel. A șaptezecea „săptămână" a lui Daniel nu s-a împlinit încă. Sfârșitul celei de-a șaptezecea grupe de șapte va aduce încheierea tuturor vedeniilor și profețiilor, iar locul Sfânt va fi uns și Isus Își va întemeia Împărăția eternă și neprihănită a lui Dumnezeu.

Isus Cristos a fost nimicit fără să-Și primească împărăția. El nu a inaugurat epoca neprihănirii veșnice, după cum reiese atât de limpede, când privim în jurul nostru și vedem lumea în care trăim. Cel Preasfânt nu a fost încă uns. Prin urmare, toate profețiile din cartea Daniel nu s-au împlinit încă. Mai trebuie să se încheie a șaptezecea perioadă de șapte ani.

Îngerul a continuat să-i spună lui Daniel: „Apoi el [prințul care urmează să vină] va confirma un legământ cu mulți pentru o săptămână". La mijlocul săptămânii, sau ultimei perioade de șapte ani, el va încălca legământul și va instala urâciunea care cauzează pustiire (Daniel 9:27).

Când L-au întrebat ucenicii pe Isus care vor fi semnele sfârșitului lumii, El a răspuns: „Prin urmare,

când veți vedea «urâciunea pustiirii» menționată de profetul Daniel stând în locul sfânt (oricine citește să înțeleagă), atunci cei care sunt în Iudeea să fugă în munți. Cel ce este pe acoperișul casei să nu coboare să-și ia ceva din casă. Iar cel ce este pe câmp să nu se întoarcă să-și ia hainele" (Matei 24:15-18). Faptul că Isus S-a referit la acest eveniment ca fiind în viitor față de ziua Sa și l-a pus în legătură cu a doua Sa venire face imposibilă orice interpretare care ar plasa săptămâna a șaptezecea în istoria consumată deja.

Ce este „urâciunea pustiirii" la care s-a referit profetul Daniel? Anticrist va încheia un legământ cu națiunea Israel. Ca parte a acelui legământ, el le va da israeliților dreptul de a reclădi templul de la Ierusalim şi le va promite că va aduce pacea. Apoi, după trei ani şi jumătate, Anticrist va viola acest acord, făcând să înceteze jertfele şi ofrandele zilnice. Va sta în locul sfânt al templului rezidit, se va declara Dumnezeu şi va pretinde ca oamenii să i se închine (2 Tesaloniceni 2:4). Aceasta e urâciunea (o faptă oribil de dezgustătoare) care cauzează pustiirea (nenorocire; devastare) locului sfânt. Cuvântul pustiire mai înseamnă „o mare agonie sau goliciune" şi este folosit aici cu referire la marea strâmtorare. Această faptă, ca nici o alta, le va deschide ochii evreilor, care îşi vor da seama, în fine, că au fost înşelați de Anticrist. Mulți vor fugi atunci din templu, refugiindu-se în sudul Iordaniei.

ANTICRIST ŞI ISRAELUL

Acum câțiva ani, când ne găseam în Israel, am văzut etichete adezive, placarde şi semne în toată țara, vestind: „Vine Mesia!" Israel veghează şi aşteaptă. Mulți evrei de astăzi au ajuns la concluzia că singura nădejde pe care o mai au de a supraviețui este venirea lui Mesia. Problema e însă că adevăratul Mesia a venit deja şi a fost respins de ai Săi.

Anticrist va fi descoperit celor care vor pieri, pentru că nu au primit adevărul ca să poată fi salvați. El nu va putea fi descoperit până când cel care restrânge nu va fi luat din cale. Forța de restrângere care-l împiedică de a fi revelat astăzi este puterea Duhului Sfânt, care lucrează în sânul bisericii. Observați că Anticrist va veni la cei care sunt răi, care vor pieri pentru că n-au vrut să primească adevărul. Nicăieri în Scriptură nu se menționează că biserica va fi pe pământ în timpul domniei lui Anticrist. Este limpede că numai după ce Isus Cristos Îşi va lua biserica se va arăta omul păcatului. Atunci Anticrist va fi liber să-şi stabilească legământul cu Israel şi va promite să-i ajute să-şi rezidească templul.

Cum am arătat anterior, mulți evrei consideră că Mesia va fi un om, cum a fost şi Moise, şi cred că-l vor recunoaşte pe Mesia când se va ivi unul care-i va ajuta să-şi rezidească templul. Mulți dintre rabinii lor se aşteaptă ca Mesia să vină în curând. În lumina faptului că Daniel vorbeşte despre legământul pe care-l va încheia Anticrist cu Israel şi a profeției lui Isus din Ioan 5:43, când le-a spus evreilor: „Eu am venit în numele Tatălui Meu şi voi nu Mă primiți; dar când va veni un altul în numele său, pe acela îl veți primi", este lesne să vedem cât de pregătiți sunt mulți să-l accepte pe Mesia cel fals.

ANTICRIST ŞI TEMPLUL

E fascinant de văzut dorința înflăcărată a multor evrei de astăzi de a rezidi templul. Dr. Assur Koffman, profesor la Universitatea Ebraică din Ierusalim, face parte din această mişcare. De mai mult timp este angajat în cercetări asidue de a localiza situl unde s-a aflat, probabil, templul lui Solomon. Concluzia domniei sale este că templul s-a aflat la circa 100 de metri în nordul Domului Stâncii. Potrivit investigațiilor sale, Sfânta Sfintelor s-a aflat deasupra a ceea ce e cunoscută astăzi sub denumirea de Domul Spiritelor sau Domnul Tăbliilor. Dacă concluziile sale sunt corecte, atunci înseamnă că sunt foarte semnificative. Rezidirea templului evreiesc se va putea realiza fără să se dărâme Domul Stâncii. Asta ar preveni izbucnirea unui Jihad (război sfânt) în toată forța de către musulmani. Această localizare a templului ar avea ramificații în interpretarea Vechiului Testament. Când Ezechiel a avut vedenia sa în care a văzut templul rezidit, i s-a poruncit să-l măsoare. În Ezechiel 42:20, el ne spune că templul era înconjurat de un zid de circa cinci sute de prăjini sau coți (un cot este de circa 45 cm) lungime şi cinci sute de coți lățime, „ca să facă o separație între sanctuar şi locul profan" (KJV).

Domul Stâncii conține circa 213 de metri de scrieri în limba arabă de jur împrejurul părții superioare pe dinăuntru şi pe dinafară, care urmăresc profanarea lui Isus Cristos. Astfel se susține: „Dumnezeu nu se naşte, nici nu naşte", ceea ce constituie un atac frontal împotriva adevărului Noului Testament, potrivit căruia „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut" (Ioan 3:16).

În Apocalipsa capitolul 11, Ioan a avut şi el o vedenie a noului templu care va fi ridicat la Ierusalim în timpul tribulației. Şi lui i s-a poruncit să-l măsoare, dar i s-a spus să nu măsoare curtea din afară, întrucât ea a fost dată păgânilor. Dacă noul templu ar fi zidit având Domul Spiritelor ca loc pentru Sfânta Sfintelor, atunci Domul Stâncii ar putea sta în spatele unui zid similar cu cel măsurat de Ezechiel. Atunci înseamnă că s-ar afla în zona ce ar fi fost curtea din afară a templului lui Solomon. Eu cred că prin construirea unui zid imediat la nord de Domul Stâncii, dându-li-se evreilor partea de nord a Muntelui Templului ca loc în care să fie amplasat noul lor templu, va fi soluția oferită de Anticrist. Acest răspuns ingenios la una din cele mai dificile probleme politice cu care a fost confruntată omenirea îl va face pe Anticrist să fie aclamat de lumea întreagă ca un strălucit făcător de pace. Evreii îl vor saluta ca pe Mesia al lor, aceasta declanşând săptămâna finală de şapte ani descrisă în profeția lui Daniel.

Trei ani şi jumătate mai târziu, el va reveni, stând în picioare în Locul Sfânt şi lăudându-se că este Dumnezeu (Matei 24:15; 2 Tesaloniceni 2:3-4). Atunci evreii îşi vor da seama de greşeala lor şi vor fugi în pustie, unde Dumnezeu le-a pregătit un loc în care să-i adăpostească pe timpul ultimilor trei ani şi jumătate ai domniei lui Anticrist. Concomitent cu această perioadă, lumea va trece printr-un timp de necaz fără egal în istoria sa.

După cum a spus Isus la Matei 24:21, tribulația (marea strâmtorare) va fi mai rea decât tot ce a cunoscut lumea vreodată sau va mai cunoaşte. Aceste evenimente terifiante sunt descrise amănunțit în Apocalipsa, de la capitolul 6 la 19.

PREGĂTIREA

Cum am văzut, multe din recuzite sunt deja la locul lor pe scena lumii. Actorii își ocupă locurile și scena finală e gata să înceapă. Îngerul Domnului i-a spus lui Daniel că șaptezeci de câte șapte au fost rânduiți pentru națiunea Israel. Șaizeci și nouă din cele șaptezeci de grupe de sapte s-au împlinit deja.

Îngerul a mai spus că intervalul de timp de la emiterea poruncii de restaurare și rezidire a Ierusalimului până la venirea lui Mesia avea să fie de exact 483 de ani, dar Mesia va fi nimicit și nu va primi nimic, iar evreii vor fi împrăștiați (Daniel 9:24-26). Așa cum i-a spus îngerul lui Daniel, Isus Mesia a fost nimicit fără să-Și primească împărăția, iar evreii au fost împrăștiați de către romani în anul 70 d.Cr.

De la răstignire încoace, calendarul profetic al lui Dumnezeu a stat pe loc. O crucială perioadă de șapte ani, respectiv a șaptezecea grupă de șapte ani a lui Daniel, încă urmează să aibă loc. Cu aceasta se va încheia întreaga profeție din Daniel 9.

La prima Sa venire, Isus Cristos a realizat împăcarea cu Dumnezeu, murind pentru păcatele noastre. El a pus capăt fărădelegilor noastre prin moartea Sa pe cruce. Partea din urmă a acelei profeții, care include aducerea neprihănirii veșnice și a împărăției Sale veșnice, încheierea tuturor profețiilor și ungerea celui Preasfânt încă rămâne să se împlinească. Aceste elemente profetice se vor întâmpla la a doua venire a lui Cristos. În această ultimă perioadă de șapte ani, va fi revelat omul păcatului (Anticrist). Isus Cristos S-a referit la el drept „cel ce va veni în numele său" și cel pe care evreii îl vor primi (Ioan 5:43). Acest om al păcatului se va ridica dintr-o confederație de zece națiuni europene. Anticrist va stabili o ordine mondială complet nouă.

SCENA 3: Semnele vremurilor

DEȘI ÎN PREZENT NU AVEM NICI UN INDICIU cu privire la identitatea lui Anticrist, știm totuși că anumite „semne" vor indica sfârșitul. Când Isus a vorbit despre semnele care vor indica faptul că venirea Lui este aproape, El a descris chiar evenimentele ce se întâmplă sub ochii noștri. El ne-a spus că atunci când vom vedea aceste lucruri începând să se întâmple, noi trebuie să privim în sus și să ne ridicăm capetele, căci răscumpărarea noastră se apropie. Mereu, mereu El ne-a prevenit de necesitatea de a veghea și a fi gata.

SEMN: TRANSFERUL ELECTRONIC DE FONDURI

Ni se spune în Scriptură că Anticrist va face ca toți să primească un număr sau un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte. Nimeni nu va putea cumpăra sau vinde fără acest număr

(Apocalipsa 13:17). La prima vedere, aceasta pare imposibil de realizat, dar începând cu anii șaptezeci am început să ne obișnuim cu o societate fără cash. Diverse bănci și-au oferit serviciile folosind mici carduri de plastic, conținând numere codificate. Astfel, a devenit posibil să mergi la magazin cu un card, în loc de numerar. Casiera a procesat tranzacția noastră și, cu o simplă semnătură, am putut obține orice produs fără să fie implicat vreun schimb de bani.

Se apropie ziua în care banii nu vor mai avea absolut nici o valoare pentru a cumpăra sau a vinde. Anticrist își va baza programul său comercial pe un sistem de transferuri de fonduri bazat pe numere codificate de identificare. Toate tranzacțiile vor fi procesate electronic de către computere. Celor care vor fi pe pământ după răpirea bisericii li se va repartiza un număr sau un semn. Nimeni nu va putea cumpăra sau vinde decât dacă va purta acel semn.

În America, suntem foarte aproape de o societate fără cash. De-a lungul ultimilor treizeci de ani, cuceririle tehnologice aproape că au eliminat nevoia de a scrie cecuri ori de a plăti cu cash. Multe companii mari nici nu mai emit cecuri la plata salariilor, ci automat depozitează fondurile în contul dvs. bancar, așa încât nu mai e nevoie să lucreze cu numerar. Operațiunile bancare online ne permit să ne plătim notele de plată fără emiterea de cecuri bancare sau să mânuim bani sau să lipim un timbru.

Deşi încă e o chestiune de viitor, capacitatea de a transfera fonduri electronic are potențialul de a preveni furturile. Dacă nimeni nu va putea să cumpere sau să vândă fără să aibă acces la un sistem computerizat, hoții nu vor mai vinde bunurile sustrase, în absența unui număr de identificare. Furtul de bani ar deveni în acest caz inutil, deoarece cashul ar deveni depășit. Gândiți-vă la toate genurile de furt pe care le-ar elimina acest sistem. Gata cu jafurile la magazine de băuturi alcoolice! Gata cu jafurile la stații de benzină! Gata cu jafurile de locuințe! Este o soluție perfectă pentru rezolvarea criminalității din ziua de azi.

N-am ajuns încă acolo, dar înaintăm în aceasta direcție. Cei mai mulți oameni din ziua de azi îşi fac cumpărăturile fie cu cărți de credit, fie cu cărți de debit. Este foarte uşor şi convenabil. Cum se poate asigura comerciantul că persoana care îi prezintă cardul este autorizată să-l folosească?

SEMN: IDENTIFICAREA PERSONALĂ

Cei mai mulți hoți care au fost arestați în California aveau asupra lor între cinci şi treizeci de cărți de credit furate. Când un hoț fură un portofel, de obicei, îl va interesa mai mult cărțile de credit decât banii în numerar. Cu o carte de credit, el va putea jefui un întreg cont sau va putea preschimba imediat marfa pentru revânzare imediată, înainte să fie declarată cartea de credit ca furată.

Cercetătorii lucrează în prezent la elaborarea unui sistem sigur de identificare, ca să elimine problema cărților de credit pierdute sau furate. Una dintre sugestiile propuse este de a folosi tatuajul cu laser. S-a creat o rază cu laser care poate marca vitele într-o miime de secundă.

Razele cu laser se folosesc de asemenea la procesarea microinformațiilor. Folosind această tehnologie, întreaga Biblie e posibil să se tipărească în prezent pe capul unui ac de gămălie. Ar fi foarte uşor de redactat o istorie completă miniaturizată atât de minusculă, încât să fie practic invizibilă, care ar fi apoi plasată pe suprafața corpului dvs. (cum ar fi mâna), cu raze laser. Nu ştiu dacă tatuajul cu laser va fi sau nu soluția folosită în cele din urmă în rezolvarea problemelor de identificare a cărților de credit, dar trebuie să recunoaştem că prezintă avantaje. Tatuarea ar fi total inofensivă şi ar asigura o metodă sigură de identificare pe care nimeni nu ar putea-o copia sau fura.

O sugestie pentru rezolvarea acestei probleme a venit din partea unei firme din Florida numită *Applied Digital Solutions*. Astfel cercetătorii au creat un cip de dimensiunea unui bob de orez, ce poate fi introdus sub piele şi scanat asemenea codului cu bare de pe mărfuri. La o conferință pe tema securității globale, această tehnologie a fost prezentată ca având avantajul asupra cărților de credit şi cardurilor de tip „smart", care sunt supuse furtului şi fraudei de identitate. Acest cip a fost declarat drept „soluția de împiedicare a furtului", al cărei format unic, de plasare subcutanee ar putea fi folosit în diverse aplicații de identificare în lumea financiară şi de securitate.

În octombrie 2004, *Food and Drug Aministration* (ministerul american pentru alimente şi medicamente) a aprobat un produs al firmei Applied Digital Solutions, respectiv ultima generație de VeriChip TM. Potrivit declarației firmei, s-a intenționat lansarea cipului care să conțină datele medicale personale ale spitalelor, doctorilor şi pacienților, ca modalitate superioară de monitorizare şi îngrijire a pacienților.

La data când a rulat anunțul aprobării date de ministerul pentru alimente şi medicamente în cotidianul *Washington Post*, VeriChip TM fusese deja implantat în animale. Tehnologia respectivă dă posibilitate proprietarilor de cai să-şi marcheze electronic caii; biocipuri conținând identitatea şi adresa proprietarilor animalelor de companie sunt de regulă inserate în câini şi pisici.

Mai alarmant este faptul că la data tipăririi articolului respectiv, se vânduseră deja 7.000 de cipuri pentru uz uman, iar 1.000 fuseseră deja implantate![3]

Biblia afirmă că omul care se va ridica dintr-o confederație de națiuni europene, pentru a stăpâni lumea, va da ordin ca toți să primească un semn fie pe mâna dreaptă, fie pe frunte, şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără acest semn. Se pare că ne apropiem foarte mult de situația aceasta astăzi. Magazinele alimentare deja folosesc scannere pentru a introduce codurile numerice ale produselor pe care le-ați selectat. Ar fi foarte simplu să prezentați mâna cu semnul tatuat sau numărul pentru a fi scanat electronic, pentru ca suma totală a cumpărăturilor să vă fie scăzută

automat din contul dvs. bancar computerizat. Capacitățile unei atari proceduri au fost deja dezvoltate, iar posibilitățile de aplicație sunt nelimitate.

Ceea ce a prezis Biblia în urmă cu aproape două mii de ani părea o născocire științifico-fantastică la vremea aceea, dar între timp a devenit o realitate practică, odată cu dezvoltarea tehnologiei informației.

Este doar unul dintre semne. Care sunt câteva dintre celelalte semne pe care trebuie să le vedem, înainte de a-și face apariția Anticrist?

SEMN: CRIZA MONDIALĂ

Stând într-o zi pe Muntele Măslinilor, ucenicii L-au întrebat pe Isus în legătură cu sfârșitul epocii: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul când toate aceste lucruri se vor împlini?" (Marcu 13:4). Isus a răspuns: „Luați seama să nu vă înșele nimeni. Căci mulți vor veni în numele Meu, spunând: «Eu sunt Cristosul» și vor înșela pe mulți. Dar când veți auzi de războaie, să nu vă tulburați, căci lucrurile acestea trebuie să se întâmple, dar încă nu va fi sfârșitul. Căci se va ridica națiune împotriva altei națiuni și împărăție împotriva altei împărății; foamete și necazuri. Aceste lucruri sunt începutul durerilor" (13:5-8).

În relatarea lui Luca despre acea conversație, el scrie că Isus a spus: „Și în diverse locuri vor fi mari cutremure și foamete și molime; vor fi arătări înspăimântătoare și semne mari în cer" (Luca 21:11). Cutremure mari. Foamete. Molime. Arătări înspăimântătoare. Seamănă cu o descriere a lumii actuale în care trăim. Cutremure mari, devastatoare au loc tot mereu în diverse locuri de pe glob. Tsunami-ul din Indonezia din anul 2004 a fost rezultatul unui cutremur din Oceanul Indian. Uraganele cresc în frecvență și intensitate – gândiți-vă numai la ravagiile produse de Katrina!

Molimele – boli epidemice fatale – sunt o problemă globală. Medicii fac preziceri înfricoșătoare cu privire la gripa aviară, care are potențialul de a cauza pandemice mortale. Așa-numiții super microbi rezistă la orice antibiotic din domeniul medicinei care este folosit împotriva lor. SIDA se răspândește în lumea întreagă. De fapt, întreg continentul african se află într-un haos social din pricina epidemiei virusului SIDA. Maladia a făcut orfani mii de copii, creând o problemă pe care încă nu știm cum s-o rezolvăm. Și deși sindromul SIDA este factorul principal răspunzător pentru moartea adulților între vârsta de 25 și 44 de ani, foamea ucide mai multe persoane decât SIDA, tuberculoza și malaria luate împreună. Pe plan mondial, 850 de milioane de oameni suferă de inaniție cronică, iar la fiecare cinci secunde undeva un copil moare de foame.[4]

Lumea caută cu disperare o soluție. Pe măsură ce cresc aceste probleme. este interesant de observat că atunci când noi, care studiem profețiile biblice, începem să vorbim despre sfârșitul lumii, am început să fim luați în serios. Nu mai suntem trecuți în categoria fanaticilor religioși. Oameni cu înclinații serioase privind criza lumii în care trăim încep să conchidă că trebuie făcut ceva. De obicei, soluția cea mai răspândită pe care o dă lumea este simplă și directă: liderii spun că nu mai putem continua ca națiuni separate cu țeluri și idealuri separate. Trebuie să ne supunem unui organism federal global, unui guvern unic peste lumea întreagă! Nu cu mult timp în urmă am văzut o etichetă adezivă, care spunea așa: „Dumnezeu este prea mare pentru o singură religie". Mulți oameni și-au dedicat eforturile în direcția acestor țeluri universale, ceea ce, din nou, este exact ce a profețit Biblia că se va întâmpla. Ne apropiem cu pași repezi de un guvern mondial unic, din care se va ridica un om, care va domina întreaga omenire.

SEMN: PĂMÂNTUL SE CLATINĂ CA UN BEȚIV

Încălzirea globală este un subiect fierbinte la ora actuală. Aproape nu e zi în care să nu auzi pe cineva vorbind despre emisiile de combustibili fosili și a gazelor cu efect de seră. Se crede că arderea combustibilului rezultat din fosile, în combinație cu despăduririle, duce la încălzirea pământului la nivele periculoase. Combustibilii din fosile emit o concentrație de gaze cu efect de blocare a căldurii. Despădurirea elimină arborii care ar bloca carbonul și alte particule eliberate în atmosferă prin intermediul poluării. Combinația acestor doi factori a dus la o modificare a temperaturii pământului. Deși unii oameni de știință manifestă o reticență de aderare la această teorie, un mare procent dintre ei au conchis că pământul realmente se află într-o fază de încălzire, la niveluri periculoase.

Analizați următoarele fapte:

- Potrivit datelor compilate de experții în materie de cercetări atmosferice și spațiale de la NOAA și de la NASA, temperatura medie a suprafeței pământului a crescut cu 1,2 până la 1,4º Farenheit în ultimul secol.

- De-a lungul istoriei, cele mai ridicate temperaturi înregistrate au avut loc în ultimii 15 ani.

- Mergând în ritmul actual, s-a estimat că temperatura globală va crește cu încă 2,5 până la 10,4ºFarenheit până la finele acestui secol.[5]

Pe lângă încălzirea globală, o altă sursă de îngrijorare este condiția stratului de ozon. Pământul este înconjurat de o perdea de gaz de ozon în stratosferă. Acest strat de gaz joacă un rol foarte important în supraviețuirea omului, acționând ca un filtru și protejându-ne de bombardarea cu razele letale ultraviolete ale soarelui. În cartea Iov Dumnezeu menționează „scutecele" din jurul pământului (Iov 38:9). S-ar putea să se refere la stratul de ozon care înconjoară planeta noastră. Dacă stratul de ozon ar fi coborât la nivelul suprafeței pământului, atunci ar rezulta o perdea de numai un metru grosime.

Oamenii de știință au susținut de multă vreme că suntem în pericol de a distruge acest strat protector. Prima sugestie de acest fel a survenit în 1974, când oamenii de știință au tras concluzia că produsele cu aerosol care eliberează gaze de clor-fluorocarbon (CFC) în atmosferă, care, în combinație cu gazul de azot formează oxidul azotic. Avioanele supersonice care zboară cu viteza de 2.400 de km pe oră la o altitudine de 17.000 de metri de asemenea pun în pericol perdeaua de ozon. Gazele emise de eșapamentele acestor jeturi supersonice se combină cu oxigenul și reacționează cu ozonul, diminuând capacitatea stratului protector de ozon de ne apăra de razele ultraviolete.

Efectele diminuării acestui strat protector de ozon se pot resimți ori de câte ori petreceți prea mult timp la soare. Acum câțiva ani, am botezat câteva sute de oameni în ocean și, ca urmare la expunerea la soare în timpul acelei slujbe, m-am ales cu arsuri grave pe cap. Medicul meu m-a informat că arsurile au fost produse de raze ultraviolete – arsuri asociate, de obicei, cu diminuarea stratului de ozon.

Pe lângă produsele cu aerosoli și avioanele supersonice, eliberarea unor nori uriași de gaze în timpul testării bombelor atomice este de asemenea în detrimentul păturii existente de ozon. Dacă am avea un război atomic cu detonarea mai multor dispozitive nucleare, efectul cel mai nociv nu ar fi neapărat gradul de distrugere inițial, ci s-ar putea să fie distrugerea stratului de ozon. În absența acestei pături protectoare, razele ultraviolete ale soarelui ar începe să-i prăjească pe oameni de vii.

În Apocalipsa 16 citim că atunci când este turnat al patrulea potir de către înger în timpul marii strâmtorări, i se dă putere soarelui să-i pârlească pe oameni cu foc (Apocalipsa 16:8-9). E foarte posibil ca aceasta să fie o descriere a efectelor radiațiilor cu raze ultraviolete, ca urmare a stratului de ozon aflat pe cale de dispariție. Această calamitate a fost prezisă în urmă cu două mii de ani, înainte ca să fi știut cineva că există un strat protector de ozon.

Nu numai că distrugem stratul de ozon și ridicăm temperatura pământului, dar omul se face vinovat și de dăunarea mediului înconjurător prin folosirea neatentă a chimicalelor la combaterea insectelor dăunătoare. Am ajuns la concluzia că singurul mod de a produce recolte suficiente ca să nu murim de foame este să folosim cantități uriașe de pesticide. Dar nu cunoaștem îndeajuns consecințele și efectele secundare ale acestor substanțe chimice asupra sănătății noastre, vieții noastre sau asupra viitorului nostru. Cu ani în urmă, unul din cele mai răspândite insecticide a fost DDT. Cu timpul, am descoperit că DDT nu se dezintegra în pământ, ci rămânea în aceeași formă chimică, regăsindu-se ulterior în râuri și oceane, unde distrugea iarba de mare, plantele microscopice și viața animalelor și a peștilor. Ulterior DDT a fost interzis în Statele Unite, dar continuă să fie întrebuințat în alte părți ale lumii.

Faptul că putem distruge o parte însemnată a faunei marine coincide, de asemenea, cu o altă plagă menționată în cartea Apocalipsa. Ioan a văzut un munte mare, arzând cu foc în mare, și a

treia parte din ființele mării au pierit (Apocalipsa 8:8).

Și apoi avem explozia demografică. Experții au prezis că, dacă nu se face ceva dramatic ca să frâneze spirala creșterii demografice, până în anul 2200 pământul va fi plin de ființe omenești, îndesate ca sardele. Populația globului a atins deja 6,6 miliarde de locuitori, continuând să crească în fiecare an în ritmul de 2% din totalul populației. Chiar acum nu putem hrăni întreaga populație a globului. Majoritatea locuitorilor planetei se duc în ziua de azi la culcare flămânzi și subnutriți. Pe măsura ce crește populația, cererea de alimente sporește, dar scade oferta de alimente. Și astfel, asistăm la o scumpire exponențială a produselor alimentare.

Isus a spus că foametea va fi unul din semnele sfârșitului lumii (Matei 24:7). Apocalipsa vorbește despre un timp când o măsură de grâu (cam un litru) se va vinde cu suma unei zile de muncă (Apocalipsa 6:6). Așadar, dacă plănuiți să fiți aici pe când se va declanșa această catastrofă și doriți să vă protejați investițiile, nu vă mai investiți banii în argint sau aur. Investiți-i în grâu. De ce folos va fi aurul dvs., dacă nu veți putea cumpăra nimic cu el? Da fapt, Iacov ne avertizează cu privire la zilele de pe urmă: „Veniți acum voi cei ce sunteți bogați! Plângeți și tânguiți-vă, din pricina nenorocirilor care vor veni peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră – ca focul va mânca trupurile voastre! V-ați strâns comori în zilele de pe urmă!" (Iacov 5:1-3).

Omul a creat, de asemenea, o nouă generație de arme incredibil de devastatoare. Se știe că Statele Unite posedă arme nucleare, arme chimice și arme biologice. Vorbind despre sfârșitul lumii, Isus a spus: „Dacă n-ar fi zilele acelea scurtate, nimeni n-ar scăpa" (Matei 24:22). Secole de-a rândul, ideea că omul s-ar putea distruge singur era considerată ridicolă. Dar acum avem suficientă forță explozivă să distrugem fiecare bărbat, femeie și copil care trăiește pe planetă. Liderii noștri militari ne avertizează că un război nuclear major ar putea foarte ușor constitui sfârșitul lumii.

Este clar că resursele noastre de energie se diminuează în ritm rapid. Obișnuiam să scoatem țiței din pământ de parcă n-ar fi existat ziua de mâine. Am crezut că negreșit avem suficiente resurse de energie ca să ne ajungă pentru viitorul previzibil. Acum însă ni se spune la tot pasul să economisim folosirea normală a curentului electric, până ce știința va descoperi vreo sursă alternativă de energie. Rezervele noastre de combustibil fosil sunt limitate, iar oamenii de știință prezic sfârșitul apropiat al acestui tip de energie.

Cum am arătat într-un capitol anterior, se constată o creștere a cutremurelor, în frecvență și în intensitate, peste tot în lume. Este un alt semn izbitor despre care Isus a spus că va semnala vremea revenirii Sale (Matei 24:7). Fizicienii s-au angajat și ei în a profeți zile mohorâte. Studiind structura pământului, ei au constatat că ionii afectați de magnetismul pământului sunt

orientați diferit față de polul nord actual. Unii oameni de știință cred că aceasta se datorează unei inversări a axei polare. Potrivit unor cercetători, aceste schimbări au loc tot la cinci mii de ani. S-a speculat că ultima inversare a polilor a coincis cu potopul din vremea lui Noe. Asta ar putea însemna foarte bine că suntem programați să avem o nouă schimbare a axei polare. Unii savanți cred că în timpul inversării polilor, vor dispare insulele, munții se vor preface în văi, iar adâncul oceanelor vor deveni terenuri de uscat. Întreaga zonă a statului Utah era cândva un vast ocean. Astfel, veți găsi fosile de scoici marine la altitudinea de trei mii de metri deasupra nivelului mării, pe buza de sud a Marelui Canyon, ceea ce indică o schimbare majoră în structura oceanelor și a munților din trecut. Asemenea schimbări s-au petrecut, pesemne, în timpul ultimei inversări a axei solare. Este imposibil de calculat stricăciunea geologică ce va rezulta dintr-o asemenea deplasare a naturii.

Când citim pasaje care descriu un eveniment în cadrul căruia ,,toți munții și insulele s-au mutat de la locurile lor" (Apocalipsa 6:14) și „pământul se va clătina ca un beţiv și se va legăna încolo și-ncoace ca un hamac" (Isaia 24:20 versiunea ASV), e ușor să ne întrebăm dacă nu cumva Dumnezeu prezice o altă schimbare a axei polare.

SEMN: CREAREA ŞI TERMINAREA

În trecut era considerat o naivitate științifică să se vorbească despre un anumit timp precis al creației, dar fizicienii își dau seama acum că trebuie să fi existat o asemenea zi. Sir James Jeans în cartea sa *The Universe Around Us* afirmă că universul este ca un orologiu uriaș ce a fost tras, iar acum arcul său se destinde încetul cu încetul. Un exemplu clar de dovadă că așa stau lucrurile, care indică un anumit punct în timp când a început universul nostru, se găsește în propriu nostru soare. Pentru a degaja vasta cantitate de energie ce ne permite supraviețuirea pe planeta noastră, soarele trebuie să consume peste două milioane de tone din propria masă în fiecare secundă. Asta creează o problemă uriașă dacă, așa cum susțin evoluționiștii, universul există de miliarde de ani. După o cantitate infinită de timp, nu numai soarele nostru, ci și fiecare stea din întregul univers și-ar fi epuizat demult combustibilul. O stea cu suficientă masă ca să ardă literalmente pe veci ar trebui să fie de dimensiunea universului însăși. Prim urmare, a devenit în ultimul timp o soluție acceptabilă să privim îndărăt la un punct specific din timp, numit ziua creației. Totuși, oamenii de știință privesc acum spre viitor, către un și mai tulburător punct în timp numit „ziua terminării".

SEMN:HAOSUL SOCIAL

Specialiștii în științe sociale nu sunt atât de preocupați cu aspectele fizice ale planetei, cât cu comportamentul oamenilor ce o populează. Chiar dacă vom reuși să evităm o catastrofă fizică, terminală, mulți experți sunt atât de alarmați de creșterea tot mai mare a ostilității sociale, încât ei pun la îndoială probabilitatea supraviețuirii omenirii.

Comportamentul social este atât de rău, încât departamentele de poliție și agențiile de aplicare a legii sunt incapabile de a face față numărului de infracțiuni pe care sunt chemate să le rezolve. Când ați dat ultima dată telefon la poliție? Dacă sunteți victima unei infracțiuni, poliția se va deplasa la fața locului și va întocmi un raport, dar puține speranțe vă va oferi cu privire la posibilitatea de a vă recupera proprietatea. Dacă un copil a plecat de-acasă, poliția va completa un raport de persoană dispărută de la domiciliu. Dar nu vi se va face nici o promisiune că se va termina cu bine criza. Criminalitatea este atât de răspândită, încât mulți experți au încetat de a mai aplica ordinea și legalitatea.

Pavel i-a scris lui Timotei: „Să știi că în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine; iubitori de bani, lăudăroși, aroganți, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumiți, neevlavioși, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, brutali, urâtori de bine, trădători, nesăbuiți, încrezuți, iubitori de plăceri, mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu" (2 Timotei 3:1-4). Cu tristețe trebuie să spunem, dar Biblia este o descriere foarte exactă a oamenilor de astăzi.

Ce ironie este să-i vedem pe toți savanții, profesorii, experții militari și sociologii plângându-se: „Vine sfârșitul lumii!", pe când biserica a amuțit! S-ar putea ca biserica să fie atât de preocupată de registrul membrilor care vin tot mai rar pe la biserică, iar greutățile financiare sunt tot mai mari, încât a uitat să privească la semnele timpurilor.

UN SFÂRŞIT CONCLUSIV

Când creștinii vorbesc despre sfârșitul lumii, noi ne referim la un cu totul alt lucru decât savanții. Expertul secular vorbește de sfârșitul lumii în sens fizic. Dar când ne referim noi, creștinii, la sfârșitul lumii, avem în vedere nimicirea unui set și a unui sistem ordonat, care Îl respinge pe Dumnezeu. Ordinea mondială din jurul nostru, care e guvernată de Satan, în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, se apropie de sfârșitul ei final și conclusiv. Noi, biserica, așteptăm o nouă formă de guvernare, o monarhie, care va cuprinde întreaga lume și care va dura în veci de veci. Noi așteptăm să vină împărăția lui Dumnezeu, când neprihănirea va acoperi tot pământul, cum acopăr apele marea.

Omul a încercat aproape toate formele posibile de guvernare. Orașe-stat, monarhii, democrații, dictaturi și diverse forme de socialism au fost toate probate, cu diferite grade de succes sau insucces. Omul a încercat multe moduri diferite de a se guverna pe el însuși, dar orice formă de guvernământ în cele din urmă s-a deteriorat. Oricât de perfect, din punct de vedere teoretic, s-ar părea a fi sistemul, omul nu e în stare să se conducă pe sine fără instaurarea lăcomiei și a corupției. Multe forme de guvernare au reușit să dăinuie doar vreo două sute de ani, după care s-au dezintegrat complet.

Nu pare să existe cale de scăpare de problemele universale cu care suntem confruntaţi astăzi. Privind naţiunile din jurul nostru, nu vedem nici o forţă dominantă. Lumea este divizată, iar naţiunile sunt cuprinse de perplexitate. Nici chiar experţii nu ştiu ce să facă cu situaţia economică, criza energiei sau stocurile tot mai mici de alimente. Exact aşa cum a spus Scriptura că se va întâmpla în vremurile de pe urmă, naţiunile sunt perplexe (Luca 21:25).

În toată această stare de haos şi dezordine, oamenii aşteaptă ivirea unui lider. Iar liderul nu se lasă aşteptat. Va veni în numele său, proclamând minunăţii, şi oamenii vor fi atraşi după el. El va da dovadă de un program comercial economic computerizat incredibil de eficient şi universal, părând să ofere pacea pe care o doreşte lumea cu atâta disperare.

Să fie oare doar o coincidenţă? Sau ştia Dumnezeu despre ce vorbeşte, când spunea aceste lucruri acum două mii de ani? Isus a spus: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, căci izbăvirea voastră se apropie" (Luca 21:28). Biserica ar trebui să aştepte cu înfrigurare acest deznodământ. Şi nu trebuie să ne piară graiul! În loc să stăm muţi pe de lături, ar trebui să vestim cu tărie: „Sfârşitul lumii!"

NU TREBUIE SE NE ÎNTRISTĂM, CI SĂ NE BUCURĂM!

O, nu trebuie să strigăm de durere, disperare şi deznădejde, căci sfârşitul acestui sistem mondial va însemna sfârşitul lăcomiei şi al urii, al războaielor şi al foametei, al bolilor şi al morţii. Exploatarea comercială a altora, cu aruncarea într-o mizerie de nedescris a exploataţilor, va dispare pe veci.

Profetul Isaia proclamă: „Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape! Chiar şi cel ce n-are bani! Veniţi şi cumpăraţi! Veniţi şi cumpăraţi vin şi lapte, fără bani şi fără plată!" (Isaia 55:1) Sfârşitul acestui sistem mondial va pune capăt lumii guvernate de om, în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, inaugurând o nouă lume guvernată de Dumnezeu, pe care o va caracteriza pacea ca un râu (Isaia 66:12). Va marca începutul unei lumi în care nu va mai fi durere, căci „Dumnezeu va şterge orice lacrimă" (Apocalipsa 21:4). Isaia ne spune că „atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor destupa urechile surzilor... Atunci şchiopul va sări ca un cerb şi limba mutului va cânta de bucurie" (Isaia 35:5-6). Tot el ne mai spune, în Isaia 2:4, că oamenii „îşi vor făuri din săbiile lor fiare de plug şi din sulițele lor cosoare". Cu alte cuvinte, bugetele militare vor fi deturnate dezvoltării agricole. Anul trecut, naţiunile lumii au cheltuit peste un trilion de dolari cu cheltuielile militare. Dacă această sumă de bani era cheltuită pentru dezvoltarea agriculturii, nici măcar un singur suflet nu ar mai fi murit de foame!

Profetul Mica ne spune: „Națiune nu-şi va mai ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța cum să facă război, ci fiecare va locui sub vița lui şi sub smochinul lui şi nimeni nu-l va mai înfrica" (Mica 4:3-4). Mie nu-mi sună asta a întristare, ci o lume ideală, de toată frumusețea, unde îmi va plăcea să trăiesc. Tânjesc după această lume nouă şi mă rog zilnic: „Vie Împărăția Ta. Voia Ta facă-se pe pământ, ca şi în cer". Greu e să aştepți! „Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20)

LUCRURILE CARE AU SĂ VINĂ

Lumea noastră se află într-un picaj mortal. După ce-am trecut de creastă, acum ne rostogolim val-vârtej spre punctul terminus. Gunoaiele morale şi putreziciunea au şubrezit scândurile societății noastre într-atâta, încât sunt gata să se facă țăndări, prăbuşindu-se. Singura speranță de scăpare este să-Şi smulgă Isus Cristos discipolii din acest plonjeu fatal, de neoprit.

În desfăşurarea dramei sfârşitului vremurilor, a sosit acum timpul să ne îndreptăm atenția spre Actul II: Răpirea.

---

[1]Maranatha Prophecy Conference DVD, (The Word For Today, 2006). Folosit cu permisiunea editurii.

[2]John R. Hersey, Hiroshima, p. 65 (New York: Random House, Inc., 1946).

[3]Stein, R., octombrie 14, 2004. http://www.washingronpost.com/wp-dyn/asticles/A29954-2004Oct13.html

[4]http://www.guardian.co.uk/slideshow/page/0,,1921631,00.html

[5]http://www.epa.gov/climatechange/basicinfo.html

Texte biblice pentru Actul I: Pregătirea terenului

ACTIVITATE SEXUALĂ ANORMALĂ
- Romani 1:17-32
- 2 Petru 2:10, 14; 3:3
- Iuda 18

BLASFEMIE
- 2 Timotei 3:2
- 2 Petru 2:3, 3:3
- Iuda 18

LEPĂDARE DE CREDINȚA CREŞTINĂ
- 2 Tesaloniceni 2:3
- 1 Timotei 4:1, 3-4
- 2 Timotei 3:5; 4:3-4
- 2 Petru 3:3-4

ÎNFIERAȚI ÎN CONŞTIINȚA LOR
- 1 Timotei 4:2

ACTIVITATE DEMONICĂ
- Geneza 6:1-4
- 1 Timotei 4:1-3

O PACE FALSĂ
- 1 Tesaloniceni 5:1-3

PROFEȚI FALŞI ŞI ANTICRIŞTI
- Matei 24:5, 11
- 2 Petru 2:1-2

O CREŞTERE A VITEZEI ŞI A CUNOŞTINȚEI
- Daniel 12:4

FĂRĂDELEGE
- Psalmul 78:8
- Proverbe 30:14-19
- 2 Timotei 3:2-3

IUBITORI DE PLĂCERI
- 2 Timotei 3:2, 4

MATERIALISM
- 2 Timotei 3:1-2

POLITICA ŞI RELIGIILE ÎN ISRAEL
- Matei 24:32-34

RESPINGEREA LUI DUMNEZEU ŞI A CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU
- Psalmul 2:1-3
- 2 Timotei 4:3-4; 2
- 2 Petru 3:3-4, 16

VIOLENȚĂ
- Geneza 6:11, 13
- Apocalipsa 9:21

RĂZBOAIE ŞI VEŞTI DE RĂZBOAIE
- Ioel 3:9-10
- Matei 24:6-7

Actul II

RĂPIREA

Lucrurile se complică

ÎN ACTUL I, NE-AM FORMAT o primă imagine despre scena mondială din ultimele zile. Am făcut cunoștință cu principalele personaje ale dramei noaste: națiunea Israel, Anticrist și Isus Cristos. Primul Act descria lumea în stare de degradare; o lume tânjind după schimbare. Lăsând acum în urmă acele prime scene, în contextul sporirii tensiunii, se ridică din nou cortina, făcând loc Actului II – descrierea unui eveniment supranatural, un moment glorios pentru biserica lui Isus Cristos.

Biblia ne spune că Regele nostru Se va întoarce într-o zi *cu* biserica Sa – dar înainte de a se întoarce *cu* biserica Sa, El va veni *pentru* biserica Sa. E important să păstrăm aceste două evenimente separat – să facem distincție între venirea Sa *pentru* biserica Sa la răpire, și venirea Sa *cu* biserica Sa la a doua venire.

Când Pavel a venit la Tesalonica, iudeii au provocat o tulburare atât de mare în oraș, încât el nu a putut rămâne multă vreme, fiind nevoit să plece numaidecât. Mulți oameni L-au primit pe Isus Cristos prin propovăduirea lui Pavel, în timp ce el le-a împărtășit despre glorioasa împărăție a lui Dumnezeu pe care Isus o va întemeia pe pământ.

Între timp, unii din credincioșii acelei biserici au murit. Iar credincioșii tesaloniceni – neînțelegând prea bine învățătura despre împărăția lui Dumnezeu – s-au întristat gândindu-se că acești prieteni ai lor au murit înainte de a Se întoarce Domnul ca să-Și întemeieze împărăția. Prin urmare, Pavel le-a scris o scrisoare, menită să îmbărbăteze și să mângâie biserica din Tesalonica, îndreptând părerile lor greșite despre unele chestiuni cheie la care aderau ei.

Între timp, unii din credincioșii acelei biserici au murit. Iar credincioșii tesaloniceni – neînțelegând prea bine învățătura despre împărăția lui Dumnezeu – s-au întristat gândindu-se că acești prieteni ai lor au murit înainte de a Se întoarce Domnul ca să-Și întemeieze împărăția.

Prin urmare, Pavel le-a scris o scrisoare, menită să îmbărbăteze și să mângâie biserica din Tesalonica, îndreptând părerile lor greșite despre unele chestiuni cheie la care aderau ei.

Una din primele lor noțiuni pe care a fost nevoit să le îndrepte Pavel a fost cea referitoare la venirea lui Cristos. Tesalonicenii credeau eronat că, întrucât prietenii lor au murit înainte de întoarcerea Domnului, prietenii lor aveau să fie văduviți de împărăția lui Dumnezeu. Simplificând lucrurile, ei gândeau în felul următor: „Săracul Ion! El a murit înaintea de se întoarce Domnul. Prin urmare, el va pierde binecuvântarea Lui".

Dar Pavel a corectat această convingere, când a scris

Nu vrem, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată dar ce vă spuneam, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți (1 Tesaloniceni 4:13-15).

SCENA 1: Răpiți la cer

În 1 Corinteni 15:51-52 Pavel a spus: „Iată vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați". Nici nu-ți vei da seama că s-a întâmplat, până când s-a terminat totul. Deodată te vei afla în prezența Domnului, împreuna cu toate biserica!

Noi biserica, vom fi schimbați. Pavel le-a scris filipenilor: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Cristos, care, prin puterea ce o are de a aduce toate lucrurile sub stăpânirea Sa, va transforma trupul nostru umil, făcându-l asemenea trupului Său slăvit" (Filipeni 3:20-21). Descriind această metamorfoză, Pavel le-a scris Corintenilor: „Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în nemurire" (1 Corinteni 15:53). La a doua venire noi ne vom întoarce cu Isus Cristos. Iuda 14 ne spune: „Iată a venit Domnul, cu miriadele Sale de sfinți". Mai departe în 1 Tesaloniceni Pavel scrie:

Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu vocea arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Cristos. Apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi totdeauna cu Domnul (4:16-17).

Termenul „răpire" se referă la acel moment în care Isus Cristos Își va răpi biserica din această lume. Scriptura ne spune că se va întâmpla dintr-odată, pe neașteptate. Este importat să observăm din nou că răpirea bisericii și a doua venire a lui Isus Cristos sunt evenimente complet

diferite. La răpire, Isus vine să-Și ia sfinții Săi.

Unii oameni susțin că termenul „răpire" nu este în Biblie și astfel, ei nu cred în răpirea bisericii. Dar totul depinde de felul în care înțelegeți limbajul.

În greacă cuvântul tradus prin „răpiți" este *harpazo*, adică „a fi răpit cu forță". În traducerea în latina vulgata, cuvântul este *rapare* sau *raptus* și de la acest cuvânt *rapare*, obținem termenul din engleză „rapture" (răpire, n.tr.). Este același cuvânt grecesc *harpazo*, care înseamnă „răpit" în engleză. Notați că este același cuvânt, doar traducerea diferă în funcție de specificul limbii. Deci când citiți „caught up" în engleză, în latină citiți „răpiți".

ORDINEA

Ceea ce aflăm din Biblie cu privire la răpirea bisericii este că acei credincioși care au murit deja vor veni cu Isus când va veni El după noi ceilalți. Cei aflați aici pe pământ nu-i vor preceda pe cei care au murit. Apoi Domnul va coborî cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu. Domnul nu vine pe pământ de data aceasta (aceea va fi a doua Sa venire), ci noi cei care suntem vii și rămânem vom fi „răpiți" la cer ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh, împreună cu ceilalți credincioși care au murit deja înaintea noastră.

Mai multe texte din Scriptură ne dau această învățătură. În Ioan 14:1-3, Isus le-a spus ucenicilor Săi:

Să nu vi se tulbure inima. Voi credeți în Dumnezeu. Credeți și în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi

Isus a promis că va veni și ne va primi la El; pentru ca acolo unde este El să fim și noi. Tot așa, în 1 Corinteni capitolul 15, începând cu versetul 51, Pavel spune:

Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită în biruință. Moarte, unde îți este biruința? Moarte, unde îți este boldul?"

Ce ne spune aceasta despre răpire? Ne spune că va avea loc la ultima trâmbiță și că se va întâmpla foarte rapid, într-o clipeală de ochi.

TRÂMBIȚA LUI DUMNEZEU COMPARATĂ CU A ŞAPTEA TRÂMBIȚĂ A ÎNGERULUI

Această „trâmbiță" nu trebuie confundată cu a șaptea trâmbiță din cartea Apocalipsa. A șaptea trâmbiță, menționată în Apocalipsa 11:15, urmează perioadei marii strâmtorări. Dar trâmbița la care se referă 1 Tesaloniceni 4:16 va suna la răpirea bisericii.

Despre a șaptea trâmbiță din cartea Apocalipsa se spune că este un „vai". Când s-a suflat din trâmbița a patra, îngerul a spus: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri care urmează să sune. Când trâmbița a cincia sună, din nou declară că un vai a trecut și două vaiuri urmează încă să vină. Când sună trâmbița a șasea, se face declarația: „Al doilea vai a trecut, iar al treilea vai vine curând" (Apocalipsa 11:14).

Așadar trâmbița a șaptea este o trâmbiță de jale, mai degrabă decât o trâmbiță de aleluia sau de laudă către Dumnezeu.

METAMORFOZĂ

Ceea ce aflăm din pasajul acesta din Scriptură este că atunci când are loc răpirea, noi vom trece printr-o metamorfoză. Trupurile noastre vor fi schimbate într-o clipă, într-o clipeală de ochi. În acel punct ni se va da trupul nostru nou, incoruptibil.

Părinții noștri și genealogiile lor ne-au dat trupul acesta pământesc. Uneori îți dai seama când privești pe cineva că este înrudit cu părinții săi, dar chiar și atunci când asemănarea nu este vizibilă, structura genetică a trupului poate fi urmărită direct până la spița părinților noștri. Dar, în scurgerea vremurilor, s-a petrecut o întrerupere. Trupurile noastre s-au schimbat, acum fiind coruptibile. Acest trup coruptibil nu este ce era odată. Dar ne vom îmbrăca la răpire cu ceea ce este incoruptibil. Acest trup muritor, care este supus în prezent morții, se va îmbrăca cu un trup nemuritor.

CÂND?

Referindu-Se la răpire, Isus a spus: „Nici un om nu cunoaște ziua sau ceasul...." Ar constitui o cutezanță și o presupunere nescripturală din partea noastră să declarăm o anumită dată sau un anumit ceas când va avea loc răpirea. A afirma că știm ceasul înseamnă a ne lăuda că avem o cunoaștere superioară celei pe care a avut-o Cristos când a fost pe pământ.

Deși nu cunoaștem timpul exact când va avea loc răpirea, Pavel ne spune în 1 Tesaloniceni 5: „Cât despre vremi și soroace, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților. Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: «Pace și siguranță», atunci va veni pe neașteptate nimicirea peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată și nu va fi chip de scăpare pentru ei. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea

să vă surprindă ca un hoț" (1-4). Cu alte cuvinte, răpirea nu trebuie să ne ia prin surprindere.

Dar poate veți întreba: „Ce profeții sau ce condiții sunt necesare să se împlinească, înainte ca răpirea bisericii să aibă loc?" Nu există nici un semn și nici o profeție neîmplinită. Toate profețiile necesare s-au împlinit deja. Asta înseamnă că răpirea poate avea loc oricând.

Întrucât știm sigur că răpirea va preceda a doua venire a lui Isus și știm că profețiile care se ocupă de a doua venire se împlinesc sub ochii noștri în lume, putem fi siguri că răpirea trebuie să fie foarte, foarte aproape.

Poate veți întreba: „Ne va lua ziua aceea prin surprindere, ca un hoț?" Tocmai am citit în 1 Tesaloniceni 5:4 că nu suntem în întuneric, ca ziua aceea să ne ia prin surprindere! Dumnezeu ne-a dat avertismentele care vor preceda a doua venire a lui Isus Cristos; dar cât privește răpirea, Isus a lăsat-o ca pe ceva care ar putea avea lor oricând. El vrea ca biserica să trăiască în așteptarea iminentei Sale reveniri, și dorește să facem asta din patru motive:

Mai întâi, iminența întoarcerii Sale imprimă o urgență sarcinii pe care o avem de a prezenta lumii Evanghelia. Amintindu-ne că întoarcerea Sa ar putea avea loc chiar astăzi și că holdele sunt coapte, gata de a fi secerate (Ioan 4:35), ne luăm în serios sarcina de a împărtăși vestea bună a lui Isus Cristos unei lumi pierdute, muribunde.

În al doilea rând, este un îndemn la trăire curată. Ioan a scris: „Preaiubiților, acum suntem copii; și ce vom fi nu s-a arătat încă. Știm însă că atunci când se va arăta El vom fi ca El, deoarece vom vedea așa cum este" (1 Ioan 3:2).

Ioan adaugă: „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat" (3:3). Conștientizarea faptului că Isus ar poate veni în orice clipă este un stimulent pentru un trai sfânt. În lumina faptului că Domnul ar putea veni chiar astăzi, sunt anumite lucruri pe care trebuie să le facem. Dar mai întâi să vă spun ce nu trebuie să faceți. Nu vă lăsați de serviciu, nu vă vindeți casa și nu căutați să aflați câți bani puteți împrumuta, crezând că nu va trebui să-i rambursați. Isus a spus: „Faceți negoț... până Mă voi întoarce" (Luca 19:13).

În al treilea rând, întoarcerea Sa iminentă ne face să ne ridicăm privirile în sus. Isus a spus: „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru" (Matei 24:42). Două versete mai jos, El spune: „De aceea, și voi fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți".

În Evrei este scris: „...tot așa, Cristos... se va arăta a doua oară... ca să aducă mântuire celor care Îl așteaptă" (Evrei 9:28). Amos a strigat: „Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeul tău" (Amos 4:12).

Aceste versete ne spun să fim gata și să veghem în vederea întoarcerii Sale. Ele ne avertizează să

ne predăm inima lui Isus Cristos, care este gata și dispus să ne ierte de păcatele noastre și să ne șteargă fărădelegile.

Și al patrulea motiv pentru care Dumnezeu ne vrea ca să trăim în așteptarea întoarcerii Sale iminente este faptul că asta ne ajută să ne menținem o atitudine corectă față de lucrurile materiale ale acestei lumi. Scriind Corintenilor cu privire la venirea Domnului, Pavel îi previne că a mai rămas puțin timp și că, în calitate de credincioși, ei trebuie să facă în așa fel încât orice contact cu lumea să fie cât mai ușor posibil. Cu alte cuvinte, fiți neangajați. Nu vrem să ne atașăm atât de mult de lumea aceasta încât când va veni Domnul să-Și ia biserica, să trebuiască să spunem: „Stai puțin, Doamne". Nu va mai fi timp pentru asta. Și-apoi, lumea aceasta nu se poate compara cu ceea ce ne-a pregătit El.

SCENA 2: Parabolele

VEGHEAȚI

Cu privire la răpirea de către El a bisericii, Isus a spus: „Vegheați și fiți gata!" Și a dat o serie de parabole, care subliniază importanța de a veghea și importanța de a fi gata. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. Într-adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în arcă..." (Matei 24:37-38). Oamenii aceștia au fost luați prin surprindere când a venit potopul. Treburile mergeau ca de obicei. Ei nu se așteptau ca să vină judecata lui Dumnezeu. Iar Isus spune că aceasta va fi condiția în care se va găsi lumea când va veni El să-Și ia biserica. Când lumea își va vedea de treburile ei obișnuite, răpirea îi va lua prin surprindere.

Isus a spus: „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că dacă ar ști stăpânul casei la ce oră din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, și voi fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți" (Matei 24:42-44). Apoi El a vorbit despre robul credincios și despre robul cel rău. El a spus: „Care este deci robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!" (24:45-46). „Dar", a spus El, „dacă este un rob rău care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină!» Dacă va începe să bată pe cei ce sunt robi ca și el și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor..." (24:48-51).

În Matei 25:2-6, Isus a vorbit și despre cele zece fecioare, dintre care cinci au fost înțelepte, iar cinci nechibzuite. Ele au așteptat mirele să sosească, dar când, în cele din urmă, s-a auzit strigarea, ele dormeau. „Iată, vine mirele". Trezindu-se, ele au început să-și pregătească candelele, dar cele cinci fecioare nechibzuite au constatat că se terminase uleiul în candele lor. Și astfel, au căutat să obțină ulei de la fecioarele înțelepte, care însă le-au spus: „O, nu, căci dacă vă dăm vouă, nu vom avea de ajuns pentru noi înșine. Mai bine mergeți să vedeți dacă nu cumva veți

putea să cumpărați ulei". În timp ce erau ele plecate, încercând să cumpere ulei, a sosit mirele și citim că „cele care au fost gata au intrat cu el la nuntă și s-a închis ușa". Așadar, vedeți că în fiecare situație descrisă de Isus este evidențiată importanța de a veghea, pentru că răpirea ar putea surveni în orice clipă și nu vei putea fi prevenită. Astfel, trebuie să fii gata; trebuie să veghezi. Când s-au întors fecioarele nechibzuite, căutând să intre, nu li s-a deschis. Citim în Matei 25:11-12: „Mai pe urmă au venit și celelalte fecioare și au zis: «Doamne, Doamne, deschide-ne!» Dar El, drept răspuns le-a zis: «Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!»" Isus ne avertizează: „Prin urmare, vegheați, căci nu știți nici ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului".

Citim în Evrei 9:28: „...tot așa, Cristos, după ce s-a adus pe Sine Însuși jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuire celor care Îl așteaptă cu înfrigurare". *Celor care Îl așteaptă cu înfrigurare*. Domnul Se așteaptă și dorește ca noi să veghem în vederea venirii Lui. El Se așteaptă și dorește ca noi să fim gata când va veni El.

SCENA 3: Dezvelirea bisericii

Cartea Apocalipsa i-a fost dăruită Apostolului Ioan ca să ne pună la dispoziție o cronologie a evenimentelor viitoare. Termenul în greacă este *apocalypse*, care înseamnă „dezvelire" sau „dezvăluire". Prin această revelație, Dumnezeu îi dezvăluie lui Ioan viitorul.

Cartea Apocalipsei este împărțită în trei părți. Apocalipsa 1:19 oferă explicația acestor trei părți: „Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care vor veni după ele".

În capitolul unu, Ioan scrie vedenia pe care a avut-o, cu Cristos cel glorificat, care stă în mijlocul bisericilor Sale, ținând păstorii în mâna Lui dreaptă. Capitolul 2 și 3 descriu lucrurile sare sunt – lucrurile bisericii, lucrurile istoriei bisericii. În aceste capitole, Isus Se adresează celor șapte biserici. Istoria cronologică a bisericii este demonstrată prin evenimentele care au avut loc în și prin aceste șapte biserici.

Privind atent la fiecare din aceste biserici, vedem un fir comun. Deși unele primesc elogii, iar altele sunt mustrate, fiecare biserică este îndemnată să asculte ce are să-i spună Duhul – și tuturor celor care ascultă și biruie le sunt date promisiuni speciale.

EFES: BISERICA APOSTOLICĂ

Isus, adresându-Se acestor biserici individuale, mai întâi le elogiază pentru binele (dacă este vreunul) pe care l-au făcut. Bisericii din Efes îi recunoaște mai întâi faptele, truda ei neobosită, răbdarea și faptul că credincioșii din această biserică au dat dovadă de discernământ în privința apostolilor falși.

Îngerului bisericii din Efes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce

umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: «Știu faptele tale, osteneala și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce spun că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina numelui Meu și că n-ai obosit»" (Apocalipsa 2:1-3).

Aceasta a fost o biserică ce a lucrat pentru Domnul. Și acesta e un lucru bun. Noi știm, desigur, că nu suntem făcuți neprihăniți prin faptele noastre. Dar când o persoană este într-adevăr mântuită, dovada acelei mântuiri se va manifesta prin faptele bune săvârșite de acea persoană. Dumnezeu declară că știe faptele credincioșilor din această biserică – truda lor neobosită, răbdarea lor.

De asemenea, El îi elogiază pentru că au refuzat compromisul de a tolera răul. Una din slăbiciunile bisericii de astăzi este faptul că am început să tolerăm practicile rele. Unele grupări încearcă să reducă la tăcere biserica, s-o împiedice să vorbească împotriva modului ei de viață nedumnezeiesc, nescriptural. Ei exercită presiuni asupra bisericii, s-o determine să accepte viața lor de păcat. Ce trist e să vedem că multe biserici procedează exact așa! Dar bisericii din Efes nu i-a fost frică să-și ridice glasul împotriva răului. Efes a fost o biserică ce nu a acceptat compromisul.

Acestea sunt trăsături mari și frumoase la o biserică. Din afară, se părea că e o biserică bine organizată, care funcționează excelent. Privind-o, ai fi înclinat să spui: „Ei, asta da biserică! Uite ce fapte are. Uite cum trudește. Uitați-vă la munca ei pe tărâm social, la influența ei în sânul comunității!" Dar Domnul mai are de spus ceva.

Dar ceea ce am împotriva ta este faptul că ți-ai părăsit dragostea dintâi (Apocalipsa 2:4).

Cea mai mare trăsătură a vieții creștine este dragostea. Nimic nu întrece dragostea. Dragostea este atât de vitală încât Dumnezeu ne-a poruncit să-L iubim cu toată inima, mintea, sufletul și tăria noastră, și să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit El.

Așadar, deși biserica din Efes a îndeplinit formal toate condițiile, ea ducea lipsă într-un punct vital. Orice slujbă facem pentru Dumnezeu, orice fapte bune săvârșim, motivația noastră trebuie să fie dragostea. În asta biserica de la Efes era deficitară.

Dar care a fost remediul? Dumnezeu a expus foarte clar pașii ce trebuiau făcuți: adu-ți aminte, pocăiește-te și întoarce-te.

Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele dintâi (Apocalipsa 2:5).

„Întoarce-te la faptele dintâi". Unii din voi, asemenea bisericii din Efes, v-ați părăsit dragostea dintâi. Dacă vă veți întoarce, începând să faceți iarăși acele lucruri de la început – lăsând televizorul și petrecând mai mult timp hrănindu-vă cu Cuvântul lui Dumnezeu, cum făceați odinioară – veți constata că s-a aprins iarăși flacăra din inimă. Îți vei găsi din nou dragostea dintâi. Consecințele de a merge înainte pe cărarea lipsită de dragoste sunt dezastruoase. „Altfel", spune

Dumnezeu, „voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul de la locul lui – dacă nu te pocăiești" (2:5).

Isus nu vrea să aibă nimic de a face cu o relație legalistă. El niciodată nu te vrea să te simți obligat. În loc de spui: „Trebuie să fac asta pentru Domnul", El dorește să dorim să lucrăm deoarece Îl iubim. „Eu n-am să rămân într-o biserică lipsită de dragoste", ne previne El. Pe El nu-L interesează toate faptele, truda, răbdarea sau discernământul nostru, dacă acestea nu sunt motivate de dragoste.

Apoi Domnul îi elogiază din nou: „Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc" (Apocalipsa 2:6).

Cuvântul *Nicolait* este format din două cuvinte în greacă: *Nikol*, care înseamnă preot, și *Laity* sau *laocean*, care înseamnă laic sau preoția care veghează asupra laicului: cu alte cuvinte, stabilirea preoției.

Ceea ce ne spune aceasta este că instituția preoției începuse deja să fie stabilită. „Oameni sfinți" începuseră să se interpună între oameni și Dumnezeu. Deși e bine să mijlocim unii pentru alții, nu este nevoie, ba chiar e greșit să încercăm să fim intermediari reciproci. Numai Isus stă ca mediator între Dumnezeu și om. Și El urăște când cineva stă pe rol de poartă între tine și Tatăl. Biserica din Efes ura și ea aceasta, ceea ce le-a atras elogii din partea Domnului.

Apoi Isus face chemarea: Cine are urechi să asculte ce spune bisericilor Duhul și promisiunea specială pentru cei care biruie: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu." (Apocalipsa 2:7).

Din punct de vedere istoric, biserica din Efes a fost biserica apostolică originală – biserica timpurie din Noul Testament. Când scria Ioan această scrisoare, biserica nu avea decât vreo cincizeci de ani vechime, și vedem că deja au început să se ivească probleme. Lucrurile nu aveau decât să se înrăutățească, mai târziu în cursul istoriei bisericii.

Cu excepția bisericii așa cum e descrisă ea în cartea Faptelor Apostolilor – care, trebuie subliniat, a cucerit lumea cu Evanghelia în numai treizeci de ani de la naștere, demonstrându-și dragostea și preocuparea reciprocă – nu ai să găsești biserica în toată istoria ei împlinindu-și scopul pe care i l-a rânduit Dumnezeu. Istoria bisericii este, de fapt, o istorie a eșecului – eșecul de a fi și de a face ceea ce dorește Dumnezeu să fie și să facă biserica. Isus le scrie bisericilor, mustrându-le. În cazul a cinci dintre cele șapte biserici menționate, El le cheamă la pocăință. Așadar, dacă doriți să vedeți adevăratul model al lui Dumnezeu pentru biserică, va trebui să vă întoarceți la începutul bisericii – adică chiar la cartea Faptelor Apostolilor.

SMIRNA: BISERICA PRIGONITĂ

Smirna reprezintă istoria bisericii de prin anul 100 d.Cr. până în anul 315 al erei creștine. În

această perioadă, biserica s-a aflat sub prigoane intense din partea stăpânirii romane. John Foxe în a sa *Carte a Martirilor* aproximează că circa cinci milioane de creștini au fost martirizați pentru credința lor, în această perioadă.

„Îngerului bisericii din Smirna scrie-i: «Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat»" (Apocalipsa 2:8). Smirna corespunde orașului Izmir, din perioada contemporană, una din marile metropole ale Turciei de astăzi. Credincioșii din acest minunat oraș portuar aveau să îndure groaznice persecuții. Și Isus Se identifică pe Sine drept „Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat". Întrucât mulți dintre ei erau confruntați cu martirajul, Isus Se identifică pe Sine ca unul care a fost dat la moarte, dar Care a înviat. El le dăruiește acestora nădejdea învierii.

„Știu faptele tale, necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat)" (Apocalipsa 2:9). Cei mai mulți creștini din biserica primară erau sclavi. Dacă un om bogat îmbrățișa creștinismul, guvernul îi confisca averea. Așadar, oamenii erau cam săraci, din punct de vedere financiar. Dar erau bogați în lucrul ce conta cel mai mult.

Știți ceva? Nu vă puteți măsura bogățiile în funcție de contul dvs. de la bancă. Nu acesta e adevăratul etalon al bogăției. Adevărata măsură a bogățiilor este păstrată în cer. Este comoara eternă pe care ai trimis-o înainte. Unii, care au fost bogați pe pământ, vor fi săraci în cer. Alții, care au fost săraci pe pământ, vor fi bogați în cer. De aceea, Isus ne-a prevenit să nu ne strângem comori pe pământ, „unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții" (Matei 6:19-20), ci, în schimb, adunați-vă comori în cer.

„...și știu batjocurile celor care spun ca sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei" (Apocalipsa 2:9). O mare parte a persecuției împotriva primei biserici a fost dezlănțuită de evrei. Este o realitate a istoriei. Apostolul Pavel a fost în permanență lovit de iudei, care i-au creat tot felul de probleme. Oriunde mergea cu Evanghelia, ei îl atacau. Dar Isus scoate în evidență aici că unii care spun că sunt iudei nu sunt deloc iudei. Ci sunt o sinagogă a Satanei.

În Ioan 8, Isus stătea de vorbă cu iudeii, iar ei au încercat să se apere, spunând: „Avraam este tatăl nostru". El a răspuns: „Dacă ați fi copiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam... Voi sunteți ai tatălui vostru, Diavolul, și dorințele tatălui vostru voiți să le faceți" (Ioan 8:39, 44). La auzul acestor cuvinte, ei au luat pietre ca să arunce în El. Având numele de „iudeu" nu înseamnă că ei făceau lucrarea lui Dumnezeu De fapt, ei luptau împotriva lucrurilor lui Dumnezeu.

În continuare, Isus a îmbărbătat biserica din Smirna: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul va arunca pe unii din voi în închisoare, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții. Cine are urechi să asculte ce spune bisericilor Duhul: Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte" (Apocalipsa 2:10-11).

Se crede că acest necaz de zece zile se referă la cei zece împărați ai Romei, care au instigat și au dezlănțuit marea prigoană împotriva bisericii, Pavel a fost decapitat sub domnia lui Nero între anul 64 și 68 după Cristos. Domițian l-a exilat pe Ioan pe insula Patmos în anul 95-96 d.Cr. Traian l-a ars pe rug pe Ignațiu (104-117 d.Cr.). Policarp a fost martirizat sub domnia lui Marcus Aurelius (161-180 d.Cr.). Alți dictatori brutali au urmat: Severus (200-211 d.Cr.). Maximinus (235-237 d.Cr.). Decius (250-253 d.Cr.), Valerian (257-260 d.Cr.), Aurelian (270-275 d.Cr.). Cel mai rău a fost Dioclețian, care a domnit între 303 și 313 d.Cr.

„Nu te teme", i-a spus Isus bisericii din Smirna. În Matei 10:28, El a făcut aceeași prevenire: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul, ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să nimicească atât sufletul, cât și trupul în iad". Deși s-ar putea să suferim pentru numele Său din pricina Sa, avem nădejdea slavei eterne și cununa vieții.

PERGAM: BISERICA COMPROMISĂ

Biserica din Pergam corespunde cu biserica de stat dezvoltată de Constantin. Această perioadă, între 315 și 505 d.Cr., a fost una din cele mai tragice perioade din istoria bisericii, deoarece atunci a pătruns lumea în biserică. Când Constantin a făcut din creștinism o religie de stat – practic, legiferând creștinismul – mariajul dintre biserică și stat a creat foarte mult rău.

Cuvintele cu care Își începe Isus cuvântarea către biserica din Pergam sunt foarte grăitoare. „Îngerului bisericii din Pergam scrie-i: Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri". Această descriere ne amintește de descrierea lui Isus din Apocalipsa capitolul 1: „Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri" (1:16). Evrei 4:12 ne spune: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, pătrunzând până la despărțirea dintre suflet și spirit, dintre încheietură și măduvă, cântărind gândurile și intențiile inimii". Așadar, când Isus Își începe această scrisoare descriindu-Se pe Sine ca unul care o sabie ascuțită cu două tăișuri, știi că judecata se apropie.

Știu unde locuiești: acolo unde este tronul Satanei (Apocalipsa 2:13).

Pergam era un oraș luxos, plin de temple păgâne. Cele mai multe dintre religiile păgâne presupuneau închinarea satanică. Deși Pergam exista în mijlocul închinării satanice, Isus îi elogiază pe credincioșii de acolo pentru că se țineau strânși lipiți de El. „Tu ții numele Meu și n-ai lepădat credința Mea, nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana" (Apocalipsa 2:13).

Ei se țineau strâns de credința lor, în pofida practicilor rele din jurul lor; în ciuda amenințării cu persecuțiile.

Dar am ceva împotriva ta: tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, cel care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie (Apocalipsa 2:14).

Doctrina lui Balaam se referă la relatarea din Numeri, capitolele 22-24, când regele Moabului, Balac, i-a promis o recompensa bogată profetului Balaam, cu condiția să blesteme pe copiii lui Israel. Când Balaam nu a putut să rostească un blestem împotriva israeliților, el l-a instruit pe Balac cum poate să-i doboare pe israeliți. „Fă-i pe oameni să se îndepărteze de Dumnezeu și să înceapă să se închine la idoli", a sugerat el, „și atunci Dumnezeul lor, care este un Dumnezeu gelos, îi va lovi". Și, în acest scop, Balac a instruit femeile sale să-i ademenească pe copiii lui Israel la păcate sexuale și la închinarea la idoli.

Pe scurt, doctrina lui Balaam este închinare la idoli. Dar, într-un sens mai larg, ar putea fi descrisă ca închinare la Dumnezeu în moduri neprescrise. Moabiții se închinau la Afrodita, zeița fertilității, prin intermediul unui ritual sexual. Ei au introdus această practică printre copiii lui Israel, care au participat bucuroși. Dar mai sunt și alte modalități de a te închina lui Dumnezeu în moduri neprescrise. Una din ele este prin dezvoltarea preoției și venerarea icoanelor. Asta a avut începutul la Pergam – ierarhia preoției și includerea icoanelor și relicvelor sacre.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. „Tot așa tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc" (2:15). Biserica din Efes ura lucrarea nicolaiților, dar unii din Pergam o aprobau. „Pocăiește-te dar. Altfel voi veni la tine curând și Mă voi război cu tine cu sabia gurii Mele" (Apocalipsa 2:16).

Și apoi, ca în cazul fiecărei biserici, Isus îi îndeamnă să ia aminte la Duhul, și dă o promisiune celor care vor birui. „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește" (Apocalipsa 2:17).

Dumnezeu are un nume nou pentru tine – un nume special pe care nu-l știe nimeni decât Domnul. Noul nume este asociat probabil cu viitorul și tot ce ți-a rezervat Dumnezeu.

Următoarele patru biserici au corespondente istorice, dar fiecare continuă până în ziua de astăzi. Citind despre bisericile Tiatira sau Sardis, cititorii cu diferite fonduri tradiționale ar putea să se simtă jigniți. Ideea care trebuie subliniată este că Isus nu alege o anumită biserică aici, ci El expune toate greșelile și slăbiciunile care există în biserica de astăzi și au existat în biserică de-a lungul istoriei.

TIATIRA: BISERICA PĂGÂNĂ

Tiatira reprezintă istoria bisericii din anul 500 d.Cr. până în prezent. Când vom ajunge cu descrierile acestor patru biserici, toate există în prezent.

Îngerului bisericii din Tiatira scrie-i: Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă (Apocalipsa 2:18).

În capitolul unu, Isus a fost descris ca având ochii ca para focului, iar picioarele ca arama încinsă. În Scriptură, arama simbolizează judecata. Când cârteala lui Israel a adus șerpii înfocați peste ei – șerpi care au început să-i muște și să-i ucidă pe oameni – Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să facă un șarpe de aramă și să-l înalțe pe o prăjină, pentru ca atunci când se uitau oamenii la el, să fie vindecați de mușcătura mortală. Șarpele de aramă pe o prăjină a fost un simbol, după care păcatul lor a fost judecat. Cel care privea la șarpe trăia.

Isus a spus: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan 3:14, 15). Păcatele noastre au fost judecate pe cruce. Și astfel, picioarele ca arama aprinsă se referă la judecata pe care o va aduce El împotriva acestui sistem păgân.

Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi (Apocalipsa 2:19).

Când citesc rândurile acestea, mă gândesc la Maica Theresa și la extraordinara lucrare pe care a desfășurat-o în mahalalele din India. Mă gândesc câți și-au închinat viețile în slujba creștină, lucrând între cei săraci. Isus vede fiecare sacrificiu al acestor slujitori credincioși. Și, desigur, biserica catolică i-a învățat pe oameni să aibă o extraordinară credință în Dumnezeu și în nașterea din fecioară a lui Isus Cristos. Acestea sunt lucrurile pozitive, dar sunt și câteva probleme.

Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea, care-și zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor (Apocalipsa 2:20).

În Vechiul Testament, Izabela a fost soția regelui Ahab. Izabela a fost aceea care a introdus închinarea la Baal în Regatul de Nord Israel și i-a ademenit pe israeliți să comită curvie spirituală.

Biserica se va căsători cu Isus Cristos, după cum a fost rânduită căsătoria Israelului cu Dumnezeu. A fi căsătorit cu Isus Cristos înseamnă a-I fi credincioși Lui cu totul, închinându-ne numai Lui. Închinarea la orice altceva constituie curvie spirituală. Dumnezeu le spusese copiilor lui Israel: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, și nici un fel de asemănare cu cele ce sunt în cer, sus, sau pe pământ, jos, sau în apele de sub pământ! Să nu te închini lor și să nu le slujești, căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc" (Exod 20:3-5). Cu alte cuvinte, Dumnezeu a interzis icoanele.

Izabela a introdus idolii lui Baal între israeliți. Oamenii îi aveau în casele lor și solicitau călăuzire de la aceștia. Aceasta a fost introducerea imaginilor sau idolilor. Le vedem la diferite confesiuni – asemănări ale lui Isus, asemănări ale Mariei, asemănări ale sfinților, venerate de oameni. Domnul a spus: „I-am dat timp să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că o

arunc bolnavă la pat și celor ce comit adulter cu ea le voi trimite un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate bisericile vor ști că Eu sunt Cel ce cercetează rărunchii și inima; și voi răslplăti fiecăruia din voi după faptele lui" (Apo. 2:21-23).

Observați, vă rog, că dacă nu se vor pocăi, întorcându-se de la faptele lor rele, credincioșii acestei biserici vor intra în perioada marii strâmtorări. Dar deducția este că dacă se vor pocăi, vor scăpa de marea strâmtorare.

Vouă însă tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut adâncimile Satanei, cum le numesc ei: nu pun peste voi altă greutate (Apocalipsa 2:24).

Este o realitate incontestabilă că în această perioadă a istoriei postul de papă era scos la mezat, fiind oferit celui care dădea cel mai mult. E incontestabil. Postul de papă a fost pângărit de multe ori. Dar tot atât de adevărat este că această a istoriei bisericii a dat mulți sfinți evlavioși – oameni care L-au iubit pe Domnul din toată inima. Și sunt, în biserica catolică de astăzi, mulți oameni minunați care iubesc pe Domnul Isus Cristos. Isus Se adresează unor asemenea biruitori:

Numai țineți cu tărie ceea ce aveți, până voi veni! Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit faptele Mele îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul (Apocalipsa 2:25-29).

Celui care ne iubește și S-a dat pe Sine pentru noi promite că vom fi o împărăție de preoți. Acești biruitori vor domni cu Domnul în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, Cel care va impune domnia neprihănirii pe pământ.

SARDIS: BISERICA MOARTĂ

Îngerului bisericii din Sardis scrie-i: Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Cunosc faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort (Apocalipsa 3:1).

O introducere nu prea frumoasă. Din punct de vedere istoric, biserica din Sardis reprezintă perioada Reformei Protestante, de prin anii 1500 până în prezent. Reforma a început cu o mișcare puternică a Duhului lui Dumnezeu și este plină de nume mari ca Luther, Calvin, Knox, Zwigli și Huss. A fost un timp când dragostea de Cuvântul lui Dumnezeu a fost reînnoită, dar curând s-a dezvoltat într-o structură organizatorică. Domnului nu-I plac lucrările lor. „Veghează dar și întărește ceea ce rămâne, care este pe moarte. căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu" (Apocalipsa 3:2).

Reforma Protestantă nu a fost în întregime reformată. Biserica introdusese multe din tradițiile babiloniene din cadrul bisericii catolice în biserica Protestantă și astfel curând a devenit moartă. Multe din marile confesiuni care erau odată vii în ce privește lucrurile lui Dumnezeu au devenit moarte astăzi, cu o ortodoxie moartă.

De pildă, botezul copiilor nu se regăsește pe paginile Scripturii. A fost o invenție a bisericii catolice, împrumutată de la religia babiloneană. Biserica catolică a mai împrumutat sărbătorile păgâne, cărora le-a dat nume creștine. Deși Crăciunul se spune că este nașterea lui Cristos, este, de fapt, bazat pe sărbătoarea romană Saturnalia, care-și avea originea într-o celebrare babiloniană a nașterii lui Tammuz de către mama sa, Semiramis. Lui Tammuz i s-a adus închinare ca unui dumnezeu; prin urmare, avem mama și copilul. În ciuda faptului că Scripturile nu ne spun data reală a nașterii lui Cristos – și, oricum, ar fi foarte neverosimil ca păstorii să vegheze turma lor pe timp de noapte mai târziu de luna octombrie – biserica catolică a adoptat celebrarea lui Semiramis și s-a decis să celebreze nașterea lui Cristos la acea dată.

Apoi *Paștele* este încă un exemplu. Cuvântul *Paște* provine din numele zeiței păgâne *Astarteea*. La sosirea solstițiului de primăvară, păgânii celebrau viața nouă colorând ouă, care reprezentau perpetuarea vieții. Biserica Catolică a adoptat ritualul acesta, împrumutând chiar și numele de *Paște* de la *Astarteea*.

O mare parte a influenței babiloniene a fost preluată de biserica protestantă, cu ocazia Reformei, și astfel Domnul a spus: „Nu am găsit faptele tale desăvârșite sau complete înaintea lui Dumnezeu". Nu s-a produs o scindare completă cu ceea ce era înainte. De aceea, Domnul a spus: „Adu-ți aminte dar cum ai primit și ai auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine" (Apocalipsa 3:3).

Ar fi util pentru bisericile care au rezultat din Reforma Protestantă să se ducă înapoi, amintindu-și originile. Ar fi bine să ne amintim de cuvintele pe care Luther le-a rostit când a ieșit afară: „Cel drept va trăi prin credință" și când a spus „Duhul și darurile sunt ale noastre", referindu-se la darurile și puterea Duhului. Ar fi util să ne amintim de John Knox și John Wesley. Din nefericire, unii din oamenii aceștia nu ar fi primiți astăzi în bisericile pe care le-au înființat chiar ei.

„Totuși ai în Sardis câteva nume, care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici" (Apocalipsa 3:4). Nu toate bisericile care au rezultat din Reforma Protestantă sunt moarte. Mă gândesc la minunații vestitori ai Evangheliei din biserica luterană și din biserica prezbiteriană, ca au slujit de-a lungul anilor. Dar, din nefericire, când te uiți la bisericile acestea integral, au devenit reci, formale și ritualiste. Le merge numele că sunt vii, dar, în realitate, sunt pe moarte.

În continuare, Isus le face celor ce vor birui o promisiune: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul" (Apocalipsa 3:5-6).

Celor care se țin foarte strict de ideea siguranței eterne, că odată ce L-ai primit pe Isus Cristos sau ai fost mântuit, nu te mai poți pierde niciodată, indiferent ce vei face, le vine foarte greu să accepte acest verset. E interesant să citim comentariile lor, văzând cum încearcă să ocolească

spusele lui Isus. Dacă nu este posibil ca numele unei persoane să fie șters din Cartea Vieții, atunci ce l-a determinat pe Isus să rostească aceste cuvinte? Cuvintele Sale ar fi lipsite de orice sens. De ce ar face El această sugestie, dacă ar fi posibil așa ceva?

Cei care vor birui vor fi îmbrăcați în haine albe, iar numele lor vor fi mărturisite înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor Săi.

FILADELFIA: BISERICA PREAIUBITĂ

Biserica din Filadelfia a durat până prin anul 1300 d.Cr., când turcii au distrus-o, omorându-i pe credincioșii care au mai rămas. Tot ce a dăinuie din străvechea cetate Filadelfia sunt ruinele capelei bizantine.

Îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide (Apocalipsa 3:7).

În continuare, Domnul Se prezintă pe Sine ca Cel ce are cheia lui David, Cel care poate deschide, și nimeni nu mai poate închide; închide, și nici un om nu mai poate deschide. El spune: „Cunosc faptele tale. Iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide..." (Apocalipsa 3:8).

Dumnezeu ne conduce de atâtea ori deschizându-ne ușa oportunității. Și adesea ne oprește, închizându-ne ușa. Eu nu cred că atunci când Dumnezeu ne închide o ușă noi trebuie să încercăm s-o deschidem numaidecât, cu forța, dărâmând-o. Am învățat să accept ușile închise, după cum am învățat să accept ușile deschise. Nu te sili să dărâmi ușa. Dumnezeu are un alt plan în vedere. Ce minunat e să trăiești astfel! Lăsându-L pe Dumnezeu să deschidă sau să închidă ușile înaintea ta. A dispărut toată presiunea.

„...căci ai puțină putere și ai păstrat Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit numele Meu" (Apocalipsa 3:8). Biserica din Filadelfia este chiar biserica din ultimele zile – și nu este o confesiune. Este o biserică ce nu are putere mare, doar puțină. Dar este o biserică ce a păstrat cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt câteva biserici confesionale care s-au ținut fidel de învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, dar nu au mai rămas prea multe în ziua de azi, în care păstorii predică din Biblie verset cu verset, rând cu rând, capitol cu capitol.

Această mică biserică nu va deveni niciodată puternică sau robustă. Nicicând nu va întoarce lumea pe dos. Dar va continua să păstreze fidel Cuvântul lui Dumnezeu și nu va tăgădui numele Său.

Dumnezeu iubește lucrul acesta la biserica din Filadelfia. „Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la

picioarele tale și să știe că te-am iubit" (Apocalipsa 3:9).

Într-o zi, poporul evreu va recunoaște că strămoșii lor au făcut cea mai mare și mai jalnică greșeală din istoria națiunii, când au refuzat să recunoască că Isus este Mesia Cel promis. Asta se va întâmpla în perioada marii strâmtorări, când omul aclamat de ei drept Mesia se va dovedi a fi Anticrist. Când va sta în picioare în templul rezidit, declarându-se Dumnezeu, ei vor recunoaște că au fost amăgiți și se vor întoarce la Isus Cristos în număr mare. Și vor recunoaște adevărul bisericii. Astfel, Domnul a zis: „îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit".

Acum Domnul face o promisiune aducătoare de mângâiere: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului" (Apocalipsa 3:10).

Desigur, ceasul încercării se referă la marea strâmtorare. Lumea va trece printr-o baie de sânge în timpul acestei groaznice perioade. Va fi o vreme de necaz cum nu s-a mai văzut nicicând înainte. nici nu se va mai vedea.

Ioan, primind această vedenie de la Dumnezeu cu amănuntele tribulației, le-a văzut prin ochii unui om care a trăit acum 2.000 de ani și care nu cunoștea nimic despre armele de luptă ce se vor dezvolta după el. El a fost un om care n-a văzut niciodată un avion, nici tanc, nici armele războiului modern și mijloacele de distrugere în masă a omenirii. Lipsit de cunoașterea acestor lucruri, el se străduiește să le descrie totuși cât mai adecvat, recurgând la lucrurile cunoscute lui în vremea aceea.

Dar, pe măsură ce intrăm în imagistica descrierilor, putem vedea cum descrierile se aplică la multe din armele moderne de luptă pe care le posedăm azi – chiar la bombele atomice și nucleare. Ne putem forma o idee despre distrugerea în masă a omenirii, ce va avea loc, când Dumnezeu Își va turna mânia și judecata Sa asupra lumii. Nimic din ce-am citit în cărțile de istorie nu se va putea compara cu ceea ce se va întâmpla în acest timp de judecată – nici Holocaustul, nici războaiele, nici Potopul, nici măcar nimicirea Sodomei și a Gomorei, când Dumnezeu a făcut să plouă din cer cu foc și cu pucioasă. Dar, pentru că ei au păzit Cuvântul răbdării Sale, Dumnezeu îi face bisericii din Filadelfia această binecuvântată promisiune: „te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului" (Apocalipsa 3:10).

Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care se va coborî din cer de la Dumnezeul Meu, și numele Meu cel nou. Cine are urechi să asculte ce spune bisericilor Duhul (Apocalipsa 3:11-13).

El va veni în curând. Întoarcerea Sa se va petrece atât de rapid! – se va întâmpla într-o clipeală de ochi. Și astfel, biserica din Filadelfia este îndemnată să se țină de ce are, aducându-și aminte de revenirea Lui apropiată.

Pavel a spus: „Am luptat lupta cea bună, am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da Domnul, Judecătorul cel drept, în ziua aceea. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui" (2 Timotei 4:7-8). Și tuturor celor care iubesc venirea Lui li se va da o cunună a neprihănirii, adică ni se va da nouă, celor care „ne ținem tare, pentru ca nimeni să nu ne ia cununa".

Îngerului bisericii din Laodicea scrie-i: iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu (Apocalipsa 3:14).

Adresându-Se bisericii din Laodicea, Isus Se descrie pe Sine ca martorul credincios și adevărat. Ce înseamnă asta? Înseamnă că Isus este un martor adevărat al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă vrei să știi cum este Dumnezeu, poți să-L privești pe Isus și să înțelegi cum este Dumnezeu. Isus le-a spus iudeilor: „Eu și cu Tatăl Meu suntem una" (Ioan 10:30). Viața Sa ne-a fost o mărturie despre cum e Dumnezeu.

Cunosc faptele tale: că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, dacă ai fi ori rece, ori fierbinte! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici fierbinte, am să te vărs din gura Mea (Apocalipsa 3:15-16).

Astăzi, nu au mai rămas decât ruinele din Laodicea. Dar când exista ca cetate înfloritoare, avea un sistem interesant de alimentare cu apă. Apa era adusă de departe prin intermediul a două ecluze: una aducea apă rece ca gheața din zăpezile montane; cealaltă aducea apă fierbinte de la un izvor îndepărtat de apă clocotindă. Problema era că până să ajungă apa fierbinte în Laodicea – o distanță de vreo opt kilometri – apa, inițial fierbinte, era doar călduță. Celor mai mulți oameni le place apa fierbinte. Unora le place apa rece ca gheața. Așa era și cu biserica din Laodicea, care nu erau nici fierbinte, nici rece. Credincioșii de acolo erau doar călduți. Nu erau aprinși pentru Domnul; dar nu erau nici complet apostați. Ei mergeau la biserică, dar poziția lor era: „Pot s-o iau sau pot s-o las".

Isus nu vrea să aibă cu tine o relație de genul „o iau sau o las". El dorește să aibă cu tine o relație deplină, de abordare directă. Iar bisericii din Laodicea, Isus i-a spus: „Pentru că ești căldicel, nici rece, nici fierbinte, am să te vărs din gura Mea".

„Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești nenorocit și de compătimit, sărac, orb și gol...»" (Apocalipsa 3:17). Pentru că zici. Biserica aceasta credea în anumite lucruri despre sine. Dar ceea ce contează nu este ce credem despre noi înșine, ci ceea ce crede Dumnezeu. Ei se vedeau pe ei înșiși într-o anumită lumină: Dumnezeu îi vedea altfel.

Această biserică s-a văzut pe sine ca fiind bogată și neavând nevoie de nimic. Nu pot să nu mă gândesc din nou la unele confesiuni, care sunt extrem de bogate. Și unele culte deraiate se încadrează în această categorie. Aceste biserici au devenit atât de mari și bine finanțate, încât nu mai simt nici o dependență de Dumnezeu.

Acestei biserici moderne apostate, Domnul i-a spus: „Tu ești, în realitate, nenorocită, mizerabilă, săracă și goală". Ești despuiată. Nu ți-a mai rămas nimic. Iată cum îi privea Dumnezeu – în contrast flagrant față de cum se vedeau ei. Dar Dumnezeu este atât de plin de har și de răbdare! „...te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi" (Apocalipsa 3:18).

E interesant că Laodiceea era centrul unei firme farmaceutice, care fabrica alifie pentru ochi. Se credea că un anumit fel de lut alb din localitatea apropiată Hierapolis avea proprietăți medicale. Ei amestecau lutul acesta cu nardul și-l vindeau peste tot în imperiul roman ca alifie de ochi – un adevărat miracol. Realitatea este însă că formula respectivă a fost testată recent, descoperindu-se că nu poseda nici o valoare medicinală. Cât de personal și de concret este Domnul în acest mesaj: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine... alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi".

Din punct de vedere spiritual, biserica aceasta era oarbă. Și, din nefericire, lucrul acesta e valabil în cazul atâtor oameni din ziua de azi: ei sunt orbi duhovnicește – mergând orbește după conducători orbi. Atâtea biserici apostate din perioada actuală angajează păstori gay sau lesbiene. Multe biserici neagă infailibilitatea Bibliei, neagă divinitatea lui Isus Cristos, lucrarea ispășitoare a lui Isus Cristos. Încât te întrebi: „De ce mai există?" Ei bine, ei există pentru că li s-a lăsat moștenire mari averi și sume importante din partea unor fundații. Ei există pentru că oamenii sunt orbi față de condiția lor spirituală.

Apoi Domnul face acest avertisment: „Eu mustru și pedepsesc pe toți cei care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te" (Apocalipsa 3:19). Domnul încă iubește această biserică și-i va mustra pe membrii ei, ca să-i aducă la pocăință. Citim în Evrei: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești mustrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește" (Evrei 12:5-6).

În aceste ultime versete, ajungem, într-un sens, la sfârșitul istoriei bisericii. Și unde-L găsim pe Domnul? Îl găsim afară, bătând la ușă. „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine" (Apocalipsa 3:20).

Vedeți, mântuirea este o chestiune individuală. Isus bate la ușa fiecărei inimi individual. Nu ești mântuit printr-un sistem religios. Nu ești mântuit pentru că mântuirea ți-a fost transmisă de la părinții tăi. Ești mântuit numai când răspunzi personal la chemarea lui Isus Cristos.

Și ce face El atunci când Îi deschizi tu ușa? El intră și vine să cineze cu tine. El vine înăuntru ca să aibă părtășie intimă cu tine.

În cultura din vremea lui Ioan, a mânca cu altă persoană semnifica o relație profundă, intimă. Împărțind aceeași mâncare, împărțeai aceeași nutriție. Fiecare rupea o bucată de pâine din aceeași pâine întreagă. Apoi dumicatul era înmuiat într-un castron comun și nu era nici o interdicție, ci, desigur, puteai să înmoi pâinea de câte ori voiai. La sfârșitul mesei, puteai fi sigur că ai împărțit aceeași microbi. Pentru ei, experiența cinatului însemna să devii una cu comesenii.

De aceea oamenii au fost atât de șocați când Isus a mâncat cu păcătoșii și cu vameșii – pentru ei, însemna că Domnul Isus S-a făcut una cu ei. Dar nimic nu s-a schimbat acolo. Isus încă mănâncă cu păcătoșii. De aceea vrea El să aibă o părtășie intimă, apropiată cu tine. El vrea ca voi doi să deveniți una. Or, asta se va putea întâmpla numai dacă vei răspunde când îți va bate El la ușă.

Un pictor, pe nume Holman Hunt, a pictat un tablou intitulat *Lumina Lumii*. În el este înfățișat Isus bătând la ușă, iar în mână ținând o lanternă. Când unii din prietenii lui Holman au venit să privească tabloul său, unul din ei a spus: „Ai uitat ceva. Ușa ta nu are clanță". La care Holman a răspuns: „Nu, n-am uitat, ci intenționat am pictat așa, căci, vedeți, clanța e pe dinăuntru".

Așa ca, atunci când Domnul bate la inima ta, singura clanță e de partea ta. Dacă-I vei deschide, El va intra.

Și apoi Isus îi face o promisiune acestei biserici a șaptea. „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Său. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul" (Apocalipsa 3:21-22).

Astăzi Isus stă pe tronul lui Dumnezeu în cer. Și El promite celor care biruie că vor putea și ei să stea împreună cu El pe acel tron. Ce Dumnezeu plin de har! Ce promisiune glorioasă!

Apocalipsa 4:1 începe cu cuvintele: „După aceste lucruri". În greacă, cuvântul pentru „după aceste lucruri" este *metatauta*, fiind același cuvânt care e folosit în Apocalipsa 1:19, unde Domnul spune: „Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care vor veni după ele", *metatauta*. Așadar, capitolul 4 începe cu cuvântul *metatauta*, care ar trebui să vă determine să spuneți imediat: „Stai puțin, intrăm în a treia secțiune a cărții Apocalipsa". Începem cu lucrurile care vor avea loc „după aceste lucruri", care, evident, se referă la lucrurile din capitolele 2 și 3, adică lucrurile care au de a face cu biserica. Ce se va întâmpla cu lumea după ce se va încheia mărturia bisericii pe pământ, ea nemaifiind aici, ci răpită la cer? Așa cum vom vedea în Actul III, lumea pe care o lăsăm în urmă va fi aruncată într-o stare tot mai jalnică, de teroare și devastare.

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că în cer era o ușă deschisă" (Apocalipsa 4:1). Lui Ioan i s-a dat o vedenie a epocii bisericii, din timpul său până la răpire. El va mai primi o vedenie a ceea ce se va întâmpla în timpul marii strâmtorări pe pământ, și a activității din cer, ce corespunde cu acele evenimente. Dar înainte de a face el asta, lui Ioan i se permite să arunce o privire în cer, și în pasajul acesta, el descrie pe scurt acea scenă cerească. Acolo el vede tronul lui Dumnezeu, în fața căruia este o mare de cristal. El vede heruvimii, acei îngeri din jurul tronului lui Dumnezeu, care declară zi și noapte: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu Atotputernic, care era, care este și care vine" (Apocalipsa 4:8).

Ioan observă apoi cele douăzeci și patru de tronuri mai mici, pe care ședeau douăzeci și patru de bătrâni. Și, în timp ce heruvimii se închină lui Dumnezeu, declarând sfințenia Lui și natura Lui eternă, acești bătrâni cad înaintea Celui ce ședea pe tron și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea tronului, pe marea de sticlă, declarând sfințenia lui Dumnezeu, că El este vrednic să primească slavă, cinste și putere, căci El a făcut toate lucrurile și prin voia Sa există ele și au fost create. Versiunea King James redă pasajul în felul următor: „Căci Tu ai creat toate lucrurile și pentru plăcerea Ta ele sunt și au fost create" (Apocalipsa 4:11).

Aș vrea să mă opresc o clipă aici. Bătrânii declară că Dumnezeu a creat toate lucrurile pentru buna Sa plăcere. În „toate lucrurile" ești cuprins și tu. Tu exiști pentru buna plăcere a lui Dumnezeu. De fapt, acesta este chiar scopul existenței tale. Și orice altceva care crezi că ar putea fi scopul tău nu atinge scopul pentru care a intenționat Dumnezeu să existi tu. Vei spune: „Păi, eu nu apreciez asta". Grozav. Tu nu poți face nimic în legătură cu asta. Ei bine, ai putea spune cam așa: „Voi trăi pentru plăcerea mea proprie. Nu mă interesează să trăiesc pentru plăcerea lui Dumnezeu". Dumnezeu îți va permite să faci asta, dar îți garantez că atunci când vei ajunge la capătul drumului, te vei simți cum s-a simțit și Solomon la sfârșitul vieții sale. Vei fi un cinic nenorocit, privind în urmă la viața ta și spunând, dând din cap: „Deșertăciune, deșertăciune, viața este plină de deșertăciune și de frustrări", pentru că nu ai trăit pentru scopul de bază al existenței tale.

Apocalipsa 5 începe cu scena în care Ioan observă un sul cu șapte peceți în mâna lui Dumnezeu. Și, în timp ce se uită el, un „înger puternic" proclamă cu voce tare: „Cine este vrednic să deschidă sulul și să-i rupă pecețile?" Ioan a văzut că nu este nimeni, în cer, pe pământ sau sub mări, vrednic să ia sulul și să-i rupă pecețile.

Opinia mea este că acest sul este titlul de proprietate al pământului. Când Dumnezeu a creat această planetă, El i-a dat-o omului. Dar când omul a păcătuit, el a pierdut dreptul acesta de proprietate. Prin păcatul său, Adam a predat pământul lui Satan. În Ioan 12, 14 și 16, Satan este numit „prințul acestei lumi". Unul din scopurile venirii lui Isus în această lume a fost s-o răscumpere, redând-o lui Dumnezeu. El a venit în vederea răscumpărării. „Fiul Omului", a declarat El, „a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut" (Luca 19:10). Cine poate răscumpăra lumea? Cine este vrednic să ia sulul și să-i rupă pecețile? Cu siguranță, nici un om n-a fost găsit vrednic.

Când Ioan a văzut că nu este nici om capabil să deschidă sulul, a început să plângă. Poate că și-a dat seama de implicațiile care le avea aceasta pe pământ, părând că Satan îl va avea acum în stăpânire pentru totdeauna. Dar unul dintre bătrâni i-a spus lui Ioan: „Nu plânge. Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit să deschidă sulul și să-i rupă pecețile" (Apocalipsa 5:5).

La aceste cuvinte, Ioan s-a întors și L-a privit pe Miel, stând în mijlocul tronului, a celor patru făpturi și al bătrânilor care se închinau. Descriindu-L pe Miel, Biblia spune că El „părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise peste tot pământul. El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron" (5:6-7).

Când Mielul a luat sulul din mâna dreaptă a Tatălui, Ioan ne spune că cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Lui. Și fiecare avea o harpă și potire de aur pline cu tămâie, despre care ni se spune că „sunt rugăciunile sfinților" (Apocalipsa 5:8). De câte ori ai auzit cuvintele rugăciunii acesteia „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta pe pământ ca și în ceruri"? Biserica se roagă cu cuvintele acestei rugăciuni de aproape două mii de ani. Dar aici în Apocalipsa a venit vremea când împărățiile acestei lumi vor deveni împărățiile Domnului nostru și ale Mesiei Lui și El va domni în veci de veci. Și astfel, bătrânii au ieșit cu aceste potire, cu rugăciunile sfinților, pe care le-au oferit lui Dumnezeu. Te surprinde oare să afli că rugăciunile tale se ridică înaintea lui Dumnezeu ca tămâia plăcut mirositoare? Asta te face să dorești să te rogi și mai mult, nu-i așa?

Și apoi sfinții au cântat o nouă cântare. „Tu ești vrednic să iei sulul și să-i rupi pecețile, pentru că Tu ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice trib, de orice limbă, din orice popor și din orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor domni pe pământ" (Apocalipsa 5:9-10).

Ascultați din nou cuvintele acestei cântări. A devenit celebră exprimarea: „Tu, Isuse, ești vrednic să iei sulul, pentru că ai fost înjunghiat. Ne-ai răscumpărat prin sângele Tău, din fiecare neam, limbă și națiune".

Unii învățați susțin că acel cântec ar avea cuvintele următoare: „Căci Tu ai fost înjunghiat și *i-ai* răscumpărat pentru Dumnezeu". În doar câteva manuscrise vechi, provenind de la *Alexandrina School of Texts*, marea majoritate – peste 1.000 de manuscrise vechi cu Textul Majoritar, numit și Textus Receptus – conține textul așa cum a fost tradus de New King James Version, „*ne-ai* răscumpărat pentru Dumnezeu", care este traducerea corectă.

Aceasta e o cântare pe care nu poate s-o cânte decât biserica. Nu e cântarea Israelului. În Vechiul Testament avem cântarea lui Moise, care se referă la izbăvirea Israelului de către Dumnezeu. Dar această cântare, ca biserica, de altfel, este din fiecare națiune, din fiecare grup etnic. Ei cântă despre vrednicia Mielului de a lua sulul și a-i rupe pecețile, pentru că El a fost înjunghiat și ne-a răscumpărat prin sângele Său. Or, întrucât numai biserica poate cânta această cântare, care este cântată în cer, rezultă că biserica se află neîndoios în cer. Acolo ne bucurăm de vredni-

cia lui Isus să ia sulul și să-i rupă peceţile.

Este interesant că marea judecată a lui Dumnezeu – marea strâmtorare – nu se va declanșa până când Isus nu va începe să rupă peceţile acestui sul, ceea ce înseamnă că biserica va fi în cer în timpul marii strâmtorări ce va avea loc aici pe pământ. În această cântare, versetul se referă exclusiv la biserică, dar când ajungem le refren, o sută de milioane de îngeri își vor înălța glasul împreună cu noi. Deși ei nu vor putea cânta despre răscumpărare, cu siguranță îngerii vor putea cânta despre vrednicia Mielului de a primi putere și slavă. Asta îmi amintește de acea cântare din vechime: *Sfânt, Sfânt – glăsuiesc îngerii:*

Ce cântare se va auzi în Cer, cum nu s-a mai auzit!

Îngerii Mielului Ce stă pe tron laudă Îi vor aduce,

Dulce vor cânta a lor alăute, iar glasul le va fi mereu limpede,

O, dea Domnul să ne asemănăm mai mult cu ei,
când pe Învățătorul în slujim aici pe pământ!

Sfânt, Sfânt cântă îngerii,

Și mă voi alătura și eu lor, făcând să răsune curţile cerului;

Dar când voi începe să cânt a răscumpărării cântare. ei își vor strânge aripile,

Căci îngerii nicicând n-au cunoscut bucuriile ce ni le-aduce nouă mântuirea.

Dar aud un alt imn, răsunând falnic, cristalin:

„Celui ce ne-a răscumpărat ca să fim ai Lui” este cântarea;

Am trecut prin necaz ca să ajungem în această țară îndepărtată și luminoasă,

În fântâna ce curge cu apă vie El hainele ni le-a albit.

Atunci îngerii vor sta și vor trage cu urechea, căci nu vor putea cânta cu noi,

Ca sunetul multor ape, cântarea acelei mulţimi spălate în sângele Mielului,

Căci ei vor cânta despre măreţe încercări și grele lupte cu biruință-ncununate,

Și măreţului lor Răscumpărător laudă-I vor aduce, când El le va zice: „Bine, rob credincios”.

Așadar, deși nu sunt un înger, totuși voi ști că acolo

Îmi voi uni glasul într-o cântare ce îngerii n-o pot cânta;

Voi cânta despre-al meu Salvator, care pe crucea învolburată a Calvarului,

De bună voie fărădelegea mi-a iertat, murind, păcătosului să-i aducă eliberare.[6]

Vocile noastre împletindu-se cu ale milioanelor de îngeri! Ce cor măreț va fi acesta!
Când le-a vorbit ucenicilor Săi despre marea strâmtorare care va veni peste pământ, Isus a spus: „Vegheați dar, rugându-vă în orice vreme, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului" (Luca 21:36). *Rugându-vă în orice vreme ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri.* Eu nu cred că toți cei care Îl cunosc pe Isus vor fi răpiți, ci doar aceia care sunt gata. Isus a făcut acest lucru cât se poate de clar, în avertismentul Lui să fim gata.

SCENA 4: Cele trei tabere

De ce există atâta confuzie cu privire la timpul când va avea loc răpirea? De ce sunt trei tabere: pre-tribulaționiști, mid-tribulaționiști și post-tribulaționiști?

Greșeala și confuzia cu privire la locul bisericii în timpurile din urmă se naște din înțelegerea greșită a profețiilor depline a lui Dumnezeu cu privire la națiunea Israel. Israel va trece prin marea strâmtorare. Aceasta va fi vremea necazului lui Iacov, la care se referă Ieremia, în 30:7: „Vai! Căci mare este ziua aceea! Este vremea necazului lui Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea!" Aceasta va fi vremea despre care a vorbit Isus, când a spus: „Căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în numele DOMNULUI!»" (Matei 23:39).

După perioada marii strâmtorări, Israel va spune: „O, binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului!" Isus Se va întoarce din nou, împreună cu biserica, la a doua Sa venire. Profetul Zaharia a spus: „Și dacă-l va întreba cineva: «De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?» el va răspunde: «În casa prietenilor mei le-am primit»" (Zaharia 13:6). Astfel, prima oară când Israel Îl va recunoaște, în sfârșit, pe Mesia va fi când va veni a doua oară (după răpire), împreună cu biserica Sa, să-și stabilească domnia Sa pe pământ.

PIERDUT PE VECI?

Să însemne oare aceasta că dacă nu prinzi răpirea, vei fi pierdut pe veci? O, nu. În Apocalipsa, capitolul 7, aflăm că va fi un număr mare în cer, o oștire nenumărată, care stau înaintea tronului și înaintea Mielului. Îmbrăcați cu haine albe, ei țin în mână ramuri de finic și strigă cu glas tare, spunând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe tron, și a Mielului!" Și toți îngerii stă-

teau împrejurul tronului, în jurul bătrânilor și în jurul celor patru ființe vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie și s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: „Amin! A Dumnezeului nostru să fie slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin" (7:10-12). Observați că de fiecare dată când declară lucrurile acestea lui Dumnezeu, lauda lor e tot mai lungă. Primele două au fost destul de scurte: „Tu ești vrednic, o, Doamne, să primești slavă și cinste și putere; căci Tu ai creat toate lucrurile și prin voia Ta există și au fost create" (Apocalipsa 4:11). Dar de fiecare dată când rostesc această laudă, ei adaugă la ea.

Așadar, cine sunt aceștia îmbrăcați în haine albe? De unde au venit? Este o oaste fără număr, evident nefiind biserica, pentru că dacă ar fi biserica, Ioan i-ar fi recunoscut. Dar nu-i recunoaște. Citim că unul din bătrâni trebuie să-i explice că: „aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. De aceea stau ei înaintea tronului lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe tron Își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul tronului, va fi Păstorul lor, și-i va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu le va șterge orice lacrimă din ochii lor" (Apocalipsa 7:14-17). Aceștia sunt oameni care au suferit. Sunt oameni care au îndurat toate acestea, și încă mai multe, în timpul marii strâmtorări.

Răpirea bisericii va fi un prilej de trezire târzie pentru mulți oameni. Eu cred că fecioarele nechibzuite, cele care nu umblau, de fapt, în Duhul, ci umblau după îndemnurile firii, vor fi lăsate aici jos, când va veni Mirele. Credincioșii aceștia vor fi lăsați să îndure cel puțin o parte din perioada marii strâmtorări. Când va fi răpită biserica, cei care nu și-au predat cu totul viața lui Cristos, cei care trăiesc într-o stare duhovnicească de căldicel, își vor da seama dintr-odată ce s-a întâmplat și își vor lua foarte în serios relația cu Domnul. Iar când Anticrist va porunci tuturor să primească semnul, pentru ca să poată să cumpere sau să vândă, aceștia vor refuza semnul lui Anticrist, și astfel vor muri o moarte de martir. Acești credincioși rededicați vor fi mântuiți, dar ca și când ar fi fost smulși din foc.

Când a rupt Mielul pecetea a cincia, Ioan a „văzut sub altar sufletele celor care fuseseră înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei pe care o dăduseră. Ei strigau cu glas tare și ziceau: «Până când, Stăpâne, Tu care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?» Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă și i s-a spus să se mai odihnească puțin timp, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă, care aveau să fie și ei omorâți ca și ei" (Apocalipsa 6:9-11). Eu cred că, odată cu moartea acestui grup, se termină numărul celor care vor muri moarte de martir în perioada marii strâmtorări și acum ei au intrare în cer, în poziția subordonată bisericii. Biserica este mireasa lui Cristos, biserica este cu Cristos, dar aceștia sunt acolo în templu, închinându-se lui Dumnezeu zi și noapte, eliberați de problemele cu care au fost confruntați în timpul marii strâmtorări.

IA SEAMA!

Nu știm, de fapt, când ar putea să vină Domnul să-Și ia biserica Sa. În evanghelia după Luca, Isus a vorbit cu ucenicii Săi despre aceste evenimente. „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului" (Luca 21:34-35). Aveți grijă să nu fiți prinși în cursa grijilor acestei vieți, mâncând și bând. Luați seama la avertismentul lui Isus. El va veni după biserica Sa, care e ocupată, făcând voia Tatălui, dar și veghind și așteprându-L pe Isus. Mulți vor fi lăsați.

Cum se întâmplă adesea, este o cale ușoară, și este o cale grea. Calea ușoară este să-L slujești pe Domnul și să fii gata când va veni El. Calea grea este să trăiești fără să-ți pese acum. Calea grea este să nu mergi până la capăt, predându-te pe de-a-ntregul, ci slujindu-L pe Dumnezeu doar când îți convine ție. Să te închini doar când îți este comod. Ca păstor, vă spun că atitudinea aceasta mă îngrijorează, deoarece văd prea mulți oameni care s-au așezat pe un trai comod, adoptând o relație de genul „ori o iei, ori o lași" cu Domnul. O zonă de confort este o zonă rea în care să trăiești astăzi, pentru că există riscul să te complaci în confort.

Răpirea este aproape. Isus ne-a prevenit să veghem în vederea venirii Lui. Vei fi tu gata, când va veni Domnul pentru biserica Lui?

Texte biblice pentru Actul II: Răpirea

BISERICA, SALVATĂ DE MAREA STRÂMTORARE

- Romani 8:1
- 1 Tesaloniceni 1:9, 10
- 2 Petru 2:4-10
- Apocalipsa 3:10, 11

FĂGĂDUINȚA LUI DUMNEZEU

- Ioan 14:1-3

RĂPIREA

- 1 Tesaloniceni 4:13-18

TRANSFORMAREA CARE VA AVEA LOC LA RĂPIRE

- 1 Corinteni 15:51

GATA PENTRU RĂPIRE

- Matei 24:36-44
- Matei 25:1-13
- Marcu 13:32-37
- Luca 17:26, 27, 34-37
- Luca 21:34-36
- 1 Tesaloniceni 5:1-11

Actul III

MAREA
STRÂMTORARE

Necaz

La sfârșitul Actului II, Dumnezeu Și-a luat biserica Sa de pe pământ, pregătind terenul pentru judecată. În timp ce Actul II era o scenă de așteptare și anticipație, Actul III este una de necaz, oroare și tristețe. Scenele care se deschid sunt greu de citit, dar profețiile cuprinse în ele ne vor spune mai mult despre desfășurarea dramei de la sfârșitului vremurilor.

IMAGINAȚI-VĂ

Vă puteți imagina bucăți de gheață de 25 de kg, căzând din cer? Puteți concepe devastarea care se va produce de pe urma unei ploi cu pietre de 25 de kg.? Unde v-ați ascunde? Cum v-ați putea asigura siguranța? Grindină de asemenea greutate ar străpunge acoperișul casei dvs. ca pe o hârtie. V-ar face praf automobilul dvs. Ce ar rezista la un asemenea bombardament?

Puteți să vă imaginați lanțul muntos Sierra Nevada coborând deodată la 5.000 de picioare sub nivelul mării? Oceanul Pacific ar năvăli, umplând canyonul care ar rezulta. Cum ar putea cineva de pe Coasta de Vest să scape cu viață? Ce s-ar întâmpla cu milioanele de oameni care trăiesc în aceste regiuni?

Ați putea concepe un timp în care oamenii să nu poată muri? Poate că trupul lor ar fi strivit într-un accident auto sau poate într-un accident aviatic, dar duhul lor ar refuza să părăsească trupul. În acest caz, ar trebui să rămână în acea stare mutilară luni de zile, așteptând și dorind să moară.

Asemenea evenimente vor avea loc pe pământ – poate cât de curând. Dumnezeu Își va turna mânia pe pământ, și peste oamenii care au respins planul Său de mântuire. Conform Bibliei, tribulația va fi o perioadă de trei ani și jumătate de anxietate, oroare și înșelăciune.

SCENA 1: Cele două tribulații

Faptul că urmează să se abată peste pământ un timp de mare tribulație este bine stabilit în Scriptură. În Daniel 12:1 citim: „În vremea aceea se va scula marele prinț Mihael, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt popoarele și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte". Această referire la „carte" este, fără îndoială, o referire la Cartea Vieții. Ce minunată promisiune de izbăvire!

În Matei 24:21-22 Isus a spus: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a mai fost

niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate". „Aleșii" de aici se referă la Israel, cum reiese din context (versetele 16, 20). Atât Daniel, cât și Isus au vorbit despre același „timp de necaz" și despre „marea strâmtorare" care va veni peste pământ.

Cartea Apocalipsa ne dă multe detalii despre evenimentele care se vor petrece pe pământ în acest timp de mare strâmtorare. Capitolul 6 începe cu ruperea celor șapte peceți ale judecății. Tribulația continuă, prin cele șapte judecăți ale trâmbițelor și cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu care vor fi turnate peste pământ. Dacă vreți să înțelegeți cum va fi această mare strâmtorare, citiți Apocalipsa de la capitolul 6 până la capitolul 19.

Este important să facem o distincție clară între tribulații (strâmtorări) așa cum sunt ele propovăduite în Biblie. Astfel, sunt descrise două tribulații: (1) marea tribulație, la care se referă atât Isus, cât și Daniel, și prezentată în amănunt de Ioan în cartea Apocalipsa, și (2) tribulația pe care a promis Isus că va veni peste biserică.

Vorbindu-le ucenicilor Săi în Ioan 16:33, Isus a spus: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri [tribulații], dar îndrăzniți! Eu am biruit lumea". Biserica va avea necazuri în lume. Este important să observăm că „necazurile" cu care a fost confruntată biserica își au originea în lume, provenind de la sistemul lumii controlat de Satan. Satan este în spatele acestor atacuri dezlănțuite asupra bisericii.

Pavel ne spune că noi nu ne luptăm împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva „principalităților, împotriva puterilor, împotriva dregătorilor întunericului acestui veac, împotriva oștilor cerești ale răutății în locurile cerești" (Efeseni 6:12). Forțe spirituale se luptă împotriva copiilor lui Dumnezeu. Sursa tribulațiilor noastre este, cu siguranță, sistemul lumii guvernat de Satan.

În contrast cu aceasta, marea strâmtorare care va veni peste pământ își are originea în cer. În această perioadă, mânia lui Dumnezeu va fi turnată în judecată împotriva celor care au ales păcatul, respingându-l pe El. Când se rupe a șasea pecete, în Apocalipsa 6:12, cei de pe pământ vor încerca să se ascundă. Vor ruga stâncile și munții să cadă peste ei, ca să-i ascundă de mânia Mielului, căci Marea Zi a mâniei Lui a venit. Ei vor întreba: „Cine poate sta în picioare?" Apocalipsa 11:18 declară: „A venit mânia Ta".

În Apocalipsa 14:10 marea strâmtorare este numită indignarea și mânia lui Dumnezeu. Când sunt rupte pecețile în cer, îngerilor li se dau trâmbițe. Când suflă ei din aceste trâmbițe, peste pământ vin judecățile corespunzătoare. Potirele ființelor vii sunt deschise de cei șapte îngeri și din nou se abat judecăți corespunzătoare asupra pământului. Toate aceste judecăți vin de la Dumnezeu și-și au originea în cer. Psalmul 69:20-28 ne oferă o profeție cu privire la Isus. În el se vorbește despre ucenicii Lui părăsindu-L în ceasul nevoii Sale, și despre faptul că I S-a dat oțet să bea, când I-a fost sete. Apoi face apel la Dumnezeu să-Și verse indignarea și mânia furioasă peste cei care L-au persecutat, pe care Dumnezeu L-a lovit. Indignarea este un termen

folosit cu frecvență în Vechiul Testament, pentru a descrie vremea marii strâmtorări (Isaia 26:19-20; Isaia 34:1-8; Ieremia 10:10; Daniel 8:19; Naum 1:5-6; Țefania 3:8). Observați în Isaia 66:14 că mâna Domnului va fi cunoscută de copiii Săi, dar indignarea Lui de dușmanii Săi.

Pavel ne spune la Romani 2:6-8 că Dumnezeu „*va răsplăti fiecăruia după faptele lui:* Și anume va da viață veșnică celor care, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; dar va da mânie și indignare celor care produc dezbinări și nu se supun adevărului, ci ascultă de nedreptate" Evrei 10:27 vorbește de asemenea despre văpaia unui foc ce îi va mistui pe vrăjmașii Lui.

Marea strâmtorare ce va veni peste lumea păcătoasă va veni de la Dumnezeu. De ce va veni această mare strâmtorare? Scripturile ne spun că ea va avea trei scopuri: (1) să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ, prin aceștia înțelegându-se cei care au refuzat să-L primească pe Cristos anterior răpirii (Apocalipsa 3:10); (2) ca Dumnezeu să-Și verse mânia asupra celor răi (Apocalipsa 15:7); și (3) ca să-i distrugă pe cei care distrug pământul (Apocalipsa 11:18). Cei care se încadrează într-una sau în toate aceste categorii vor trăi experiența marii strâmtorări.

În Vechiul Testament Domnul i-a vorbit lui Avraam și i-a spus despre judecata iminentă ce urma să se abată asupra cetăților Sodoma și Gomora. Drept răspuns, Avraam s-a referit la credincioșia lui Dumnezeu. El a întrebat: „Poate că în mijlocul cetății sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare și pe ei și nu vei ierta locul acela din pricina celor cincizeci de oameni buni care sunt în mijlocul ei? Să omori pe cel bun împreună cu cel rău? Departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?" (Geneza 18:24-25). Domnul a răspuns că din pricina lor ar cruța cetatea.

Observați întreaga premisă a medierii lui Avraam a constat în faptul că dacă judecata urma să vină de la Dumnezeu, atunci nu ar fi drept ca Dumnezeu să judece pe cei neprihăniți împreună cu cei răi. Nicăieri în Scriptură – când găsim că judecata vine direct de la Dumnezeu – nu-i găsim pe cei neprihăniți fiind judecați împreună cu cei răi.

Când au sosit îngerii în Sodoma, n-au găsit nici măcar zece oameni neprihăniți pentru care mijlocise Avraam. Și atunci, l-au izbăvit pe singurul om neprihănit, pe Lot, scoțându-l din cetate. Judecata lui Dumnezeu nu s-a abătut decât atunci când a fost Lot în siguranță. Se spune în Geneza 19:22 că n-au putut face nimic până când Lot a fost scos din Sodoma, aflându-se în siguranță.

În Luca 17, Isus scoate în evidență faptul că în aceeași zi când Lot a fost scos din cetate, s-a pogorât judecata lui Dumnezeu. În 2 Petru 2:6 apostolul arată că cetățile Sodoma și Gomora au fost distruse, „făcându-le un exemplu". Dar Dumnezeu l-a izbăvit pe acel om neprihănit, Lot, care se chinuia din pricina felului de viață al oamenilor din jurul lui. Și apoi Petru adaugă: „Înseamnă că Domnul știe să izbăvească pe cei evlavioși din încercări, iar pe cei nelegiuiți să-i țină până în ziua judecății, ca să fie pedepsiți" (2 Petru 2:9).

În 1 Tesaloniceni 5:9 ni se spune că Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie. De asemenea, în Romani 5:9 ni se spune că „întrucât am fost îndreptățiți prin sângele Lui, cu cât mai mult vom fi acum, după ce am fost împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui".

Orice argument care s-ar putea încropi în sprijinul părerii că biserica va trebui să treacă prin marea strâmtorare și să sufere mânia ce se va abate de la Dumnezeu trebuie neapărat să răspundă la aceste întrebări: Când a intervenit o schimbare în felul lui Dumnezeu de a Se purta? Când a hotărât El că-i va pedepsi pe cei neprihăniți la un loc cu cei răi? Ar însemna că a intervenit o schimbare în însăși natura lui Dumnezeu, ca să-i forțeze pe copiii Lui să înfrunte revărsarea mâniei Lui; dar Dumnezeu declară în Maleahi 3:6: „Eu sunt DOMNUL, Eu nu Mă schimb".

În cadrul logicii deductive, cea mai frecvent întâlnită formă de raționament este cunoscută sub denumirea de silogism. Astfel, un silogism se compune dintr-o premisă majoră, o premisă minoră și o concluzie. Când una dintre premise este negativă, iar cealaltă pozitivă, nu poate urma decât o concluzie negativă. De exemplu, o premisă majoră ar putea fi pozitivă: toate păsările au aripi. Premisa minoră este negativă: câinii nu au aripi. Prin urmare, concluzia trebuie să fie neapărat negativă: câinii nu sunt păsări.

În cazul nostru pe care îl studiem, biserica nu este rânduită la mânie (în greacă: *orge*). Premisa minoră este pozitivă: marea strâmtorare este un timp al mâniei lui Dumnezeu (*orge*). „Și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare»" (Apocalipsa 6:16-17). Concluzia trebuie să fie negativă și limpede: biserica nu va trece prin marea strâmtorare. A încerca să susții orice altă părere contrară înseamnă a călca în picioare legile logicii, dar atunci am putea tot atât de ușor să încercăm să dovedim că un câine este o pasăre. Nu e nevoie de nici un argument în plus pentru a dovedi că biserica nu va trece prin marea strâmtorare (vezi Actul II). Masa de dovezi este de-a dreptul covârșitoare.

SCENA 2: Cele 70 de săptămâni

Cam prin anul 538 î.Cr., în timp ce profetul Daniel se ruga, așteptându-L pe Dumnezeu, și-a dat seama că cei șaptezeci de ani ai captivității babiloniene erau pe sfârșite. Apoi, deodată i s-a arătat lui Daniel îngerul Gabriel.

Cum am mai spus, în Daniel 9:24 Gabriel a declarat că, „Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău și pentru cetatea ta sfântă, ca să sfârșească fărădelegea, să pună capăt păcatelor, să facă împăcare pentru nelegiuire, să introducă neprihănirea veșnică, să pecetluiască vedenia și profeția și să ungă ce Cel Prea Sfânt".

În continuare îngerul a spus că de la timpul când a ieșit porunca de restaurare și rezidire a

Ierusalimului până la venirea lui Mesia vor fi 7 de șapte și 62 de șapte sau un total de 69 de șapte. Întrucât fiecare grupă de șapte reprezintă o perioadă de 7 ani, 69 de ori șapte reprezintă 483 de ani. În cartea sa, *The Coming Prince*,[7] Sir Robert Anderson explică că această perioadă trebuie calculată după calendarul babilonian, în care anul este de 360 de zile. Astfel 483 de ani înseamnă 173,880 de zile. În martie 14, 445 î.Cr., Regele Artaxerxes al Persiei i-a dat poruncă lui Neemia să restaureze și să rezidească Ierusalimul. 173.880 de zile mai târziu ne aduce la data de 6 aprilie 32 d.Cr., când Cristos Și-a făcut intrarea triumfală în cetatea Ierusalim (potrivit calculului lui Anderson).[8]

Prima parte a profeției date lui Daniel s-a împlinit literal, la zi. Dar, a continuat îngerul să spună, Mesia „va fi nimicit, dar nu pentru El Însuși" sau textual [«fără să primească ceva pentru El Însuși»]. „Iar poporul prințului care va să vină va distruge cetatea și sanctuarul" (Daniel 9:26). Distrugerea cetății se referă la atacul asupra Ierusalimului, care a avut loc sub conducerea lui Titus în anul 70 d.Cr. Titus a fost generalul care conducea legiunile romane, dar nu el a fost prințul poporului. Nero a fost prințul care a ordonat distrugerea, deși el a murit înaintea de a se fi încheiat devastarea Ierusalimului.

Cetatea Ierusalimului și sanctuarul poporului au fost distruse, cum declarase îngerul, iar evreii au fost împrăștiați. Până aici vedem cum s-a împlinit cu precizie matematică profeția în istorie. Dar Gabriel a spus că au fost stabilite 70 de șapte pentru Israel. Mesia a fost nimicit după 69 de șapte. Se ridică întrebarea atunci: unde este a șaptezecea grupă de șapte?

În Daniel 9:27 îngerul vorbește din nou despre prinț, folosind pronumele „el". „Atunci el va confirma un legământ cu mulți pentru o săptămână". Cele 69 de „săptămâni" aveau să se scurgă de la ieșirea poruncii de restaurare și rezidire a Ierusalimului și până la venirea lui Isus Cristos.

Cum s-a prezis, Mesia a fost „nimicit" fără să primească împărăția, iar evreii au fost împrăștiați. Cea de-a șaptezecea și ultima „săptămână" a lui Daniel este încă în viitor.

Isus S-a referit la această „săptămână" profetică în Matei 24, când ucenicii L-au întrebat ce semne vor prevesti venirea Sa și sfârșitul veacului. În versetele 15-17, El a spus: „De aceea, când veți vedea «urâciunea pustiirii», despre care a vorbit profetul Daniel, așezată în locul sfânt" (oricine citește să înțeleagă!) „atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei să nu coboare să-și ia lucrurile din casă".

Apoi Isus a prezis un timp de „mare strâmtorare" cum n-a cunoscut lumea, nici nu va mai cunoaște. Această urâciune ce declanșează pustiirea are loc la mijlocul grupei a șaptezecea de șapte ani.

Daniel vorbește despre această „urâciune a pustiirii" în capitolul 9. Prințul poporului va „confirma un legământ cu mulți pentru o săptămână; dar la mijlocul săptămânii el va pune capăt

jertfei și ofrandei. Și pe aripa urâciunilor va fi unul care pustiește, chiar până când consumarea, care este stabilită, este turnată peste pustiu" (Daniel 9:27).

Întrucât Isus S-a referit la această perioadă finală de șapte ani ca fiind încă în viitor față de vremea Lui, și întrucât Anticrist nu a făcut legământul său cu Israel, urmează că este încă în viitor. Faptul cu Anticrist face legământul pe șapte ani arată că este semnat la începutul perioadei finale de șapte ani.

La jumătatea celor șapte ani, Anticrist va călca legământul pe care-l încheiase cu Israel, făcând să înceteze jertfele și ofrandele zilnice din templu. Potrivit lui Daniel 12:11, exact din ziua aceea și până la sfârșit vor fi 1.290 de zile. Apoi Isus va reveni, exact așa cum a spus Pavel în Coloseni 3:4: „Când Se va arăta Cristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă".

Epoca bisericii se încadrează între a șaizeci și noua și a șaptezecea săptămână a profeției lui Daniel. Potrivit spuselor lui Pavel din Efeseni 3:5, această taină a fost ascunsă de scriitorii Vechiului Testament.

În prezent Dumnezeu Și-a turnat Duhul Său asupra Neamurilor, dintre care scoate o mireasă pentru Fiul Său. Când va intra numărul deplin al Neamurilor, Dumnezeu Își va răpi biserica Sa, respectiv pe mireasa care așteaptă. Aceasta e răpirea bisericii.

NICI MĂCAR PORȚILE IADULUI

În capitolul 13 al cărții Apocalipsa, citim despre venirea omului păcatului, cel care face „război cu sfinții". Versetul 7 din capitolul 13 ne spune că „i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i învingă".

Iată și mărturia lui Daniel cu privire la acest fapt. În capitolul 7, versetul 21 descrie „cornul mic" sau Antichrist. „Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război cu sfinții și i-a biruit". Dar Isus a spus că porțile iadului nu vor birui biserica Lui (Matei 16:18). Nu se poate ca sfinții din Apocalipsa 13 și Daniel 7 să fie biserica, deoarece Anticrist nu poate triumfa asupra bisericii.

Cum am discutat în Scena 1 din acest capitol, un silogism este o formă de raționament deductiv. Cum explicam, când ai o premisă negativă și una pozitivă, singurul rezultat este o concluzie negativă. Premisa majoră este faptul că porțile iadului nu pot birui biserica. Premisa minoră este ce sfinții sunt biruiți de Anticrist. Și concluzia evidentă este că sfinții de aici nu sunt biserica. Sfinții aceștia trebuie să fie Israelul, care la Matei 24:31 este numit „aleșii".

SCENA 3: Forța restrictivă

În 2 Tesaloniceni 2, Pavel a scris, cu scopul de a corecta o părere greșită ce se strecurase în biserică. Unii învățători falși spuneau că ziua Domnului ar fi venit deja. Pavel le-a spus Tesalonicenilor

că „ziua aceea", adică a doua venire a lui Isus Cristos să domnească pe pământ, nu va avea loc până când nu va avea loc, mai întâi, o cădere sau o abatere, când omul păcatului, fiul pierzării va fi dezvăluit. Pavel le-a amintit credincioșilor că le-a spus aceste lucruri când a fost la ei.

În capitolul 2 Pavel a declarat: „Și acum știți bine ce-l restrânge ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze, numai că este în prezent Unul care o ține în loc, până când va fi luat din calea ei. Și atunci va fi descoperit acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va desființa cu strălucirea venirii Sale" (2 Tesaloniceni 2:6-8).

Ce este această forță „restrictivă" care împiedică descoperirea lui Anticrist? Eu cred că este puterea Duhului Sfânt care lucrează în și prin biserică. Atâta vreme cât biserica umplută cu Duhul este pe pământ, descoperirea lui Anticrist va fi reținută. De îndată ce biserica este luată de pe pământ, nimic nu va mai sta în calea lui Anticrist. Atunci el va fi liber să preia controlul asupra guvernelor lumii.

Duhul Sfânt nu poate fi luat din lume, căci El este omniprezent. Dar, în această perioadă El va lucra cu Israel. Ezechiel 39:29 spune că Dumnezeu va pune Duhul Lui peste națiunea Israel, când va fi distrusă armata rusă. Evenimentul acesta va marca, probabil, începutul perioadei finale de șapte ani stabilite pentru Israel.

Eu văd asamblarea întregului tablou, în chip minunat. După ce este luată biserica de pe pământ, Anticrist va fi dezvăluit. În Apocalipsa 6, primul eveniment care va avea loc, când se va deschide sulul legat cu șapte peceți, va fi venirea unui cal alb, cu călărețul său. După toate aparențele, acesta este Anticrist, care vine pe pământ. Întrucât biserica a fost luată de pe pământ, bucurându-se acum cu Domnul în cer, nimic nu-l va mai reține pe acest rău să pornească înainte și să cucerească lumea.

SCENA 4: Trâmbițele

Cei ce propovăduiesc că biserica va trebui să treacă prin marea strâmtorare, înfruntând mânia lui Dumnezeu ce va veni, încearcă să identifice ultima trâmbiță din 1 Corinteni 15 cu a șaptea trâmbiță din cartea Apocalipsa. Eu însă văd mari probleme în stabilirea unei paralele între aceste două trâmbițe.

Mai întâi, trâmbița care răsună la răpirea bisericii din 1 Tesaloniceni 4:16 este numită „trâmbița lui Dumnezeu". În Apocalipsa, trâmbița a șaptea este trâmbița celui de-al șaptelea înger.

Trâmbița din 1 Corinteni 15 are scopul de a proclama un eveniment ce se petrece „într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță" (15:52). Pe de altă parte, a șaptea trâmbiță din cartea Apocalipsa se va întinde peste o perioadă de mai multe zile. Apocalipsa 10:7 spune: „Ci

în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, profeților".

Ultima trâmbiță de la 1 Corinteni 15 și 1 Tesaloniceni 4 va fi o trâmbiță a gloriei. Noi vom fi schimbați și făcuți după chipul Lui, fiind răpiți la cer să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh. Dar referirile la trâmbița a șaptea din cartea Apocalipsa sunt mereu numite un „vai".

În Apocalipsa 8:13 îngerul a spus: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri care urmează să sune!" Îngerul spune aceasta la sfârșitul celei de-a patra trâmbițe. Astfel, cele trei „vaiuri" se referă la trâmbița a cincia, a șasea și a șaptea. La sfârșitul trâmbiței a cincia (Apocalipsa 9:12), îngerul declară: „Primul a trecut. Iată că mai vin două vaiuri după aceste lucruri". Asta se referă la a șasea și a șaptea trâmbiță. În Apocalipsa 11:14, îngerul declară: „Al doilea vai a trecut. Iată că al treilea vai vine curând". Apoi intrăm direct în versetul 15, a șaptea trâmbiță, care e, de fapt, al treilea vai.

A fi răpiți la cer și schimbați în slăvita Sa înfățișare e departe de a fi un vai! Vai ar fi dacă n-aș fi răpit! Astfel, mie mi se pare că e o neconcordanță mare în a identifica trâmbița a șaptea din Apocalipsa 11 ca fiind una și aceeași cu trâmbița din 1 Corinteni 15, deoarece rezultatele și factorii de timp diferă radical în cele două cazuri.

În comentariul său asupra lui 1 Corinteni 15:52, din lucrarea *New Testament Greek Commentary*, decanul Henry Alford declară că nu există nici un motiv care ne îndreptățește să definim ultima trâmbiță drept trâmbița a șaptea din Apocalipsa.[9] El mai spune că nu avem motive să presupunem că nu mai sunt și alte trâmbițe după ultima trâmbiță din 1 Corinteni 15.

SCENA 5: Prima înviere

Un alt argument major la care recurg cei care susțin că biserica va trece prin marea strâmtorare se întemeiază pe Apocalipsa 20:4-5. Ioan a spus: „Și am văzut tronuri și celor ce stăteau pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au domnit cu Cristos o mie de ani. Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este prima înviere"

Se argumentează astfel că „prima înviere" înseamnă că nu a mai fost nici o înviere înaintea ei. Prima înseamnă că e pe primul loc, și nici o altă înviere n-a poate preceda. Dar dacă încerci să faci din prima înviere faptul că toate au loc în Apocalipsa 20, după ce Satan este legat și aruncat în *abusso* timp de o mie de ani, atunci ești nevoit să explici de ce Isus a fost numit „roadele dintâi ale celor care învie din morți". Nu a înviat deja Isus?

În plus, în Apocalipsa 7:10 găsim că în cer se află o mare mulțime, care strigă: „Mântuirea e a Dumnezeului nostru, care șade pe tron, și a Mielului!" Când bătrânul l-a întrebat pe Ioan: „Cine sunt aceștia îmbrăcați în haine albe, și de unde vin ei?" (7:13), Ioan a răspuns că nu știe. Bătrânul a răspuns la întrebarea sa proprie: „Aceștia sunt cei care au ieșit din marea strâmtorare, și și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Prin urmare, ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Său" (Apocalipsa 7:14-15). Aici în capitolul 7 este o mulțime în cer care au ieșit din marea strâmtorare, fiind astfel înviați înainte de Apocalipsa 20.

În Apocalipsa 15 vedem o altă ceată din cer. Ioan descrie marea de cleștar amestecată cu foc și-i vede pe cei care au câștigat biruință asupra fiarei, și a chipului său, asupra semnului său și asupra numărului numelui său. Acești oameni stau pe marea de cleștar cu harpele lui Dumnezeu. Ei cântă cântarea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu. Așadar, aceștia ar fi răscumpărații Israelului, care au câștigat biruință asupra fiarei. Ioan îi vede în cer înainte ca cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu să fie turnate.

Iată dar două cete de înviați în cer, care au avut parte din prima înviere – înainte de Apocalipsa 20, unde Ioan îi vede pe cei care au fost decapitați pentru că L-au mărturisit pe Isus și se referă la „prima înviere".

În Apocalipsa 20:4, Ioan vede două cete distincte și diferite. Mai întâi, el vede tronuri și cei ce ședeau pe ele. Lor le-a fost dată judecata. Fără îndoială, aceasta este biserica. Domnul a făcut o promisiune celor care vor birui din biserica din Loadicea. El a promis că le va da să șadă cu El pe tronul Său, după cum și El a biruit și S-a așezat la dreapta Tatălui Său pe tron (Apocalipsa 3:21). Apoi Ioan vede o a doua ceată în Apocalipsa 20:4. Acestea sunt sufletele celor care au fost decapitați pentru mărturia lui Isus, și care nu s-au închinat fiarei sau chipului ei, nici nu au primit semnul său pe frunțile lor. Acestea sunt două categorii distincte și separate. Una șade pe tronuri; cealaltă vine din necazul cel mare, după ce au fost izbăviți de sub puterea lui Anticrist, ca unii care nu au cedat domniei lui.

Prima înviere are loc de-a lungul unei perioade de timp. Cei care susțin că biserica va trece prin acest timp al mâniei lui Dumnezeu spun că prima înviere este învierea din ultima zi. Ei insistă că e vorba de o zi literală de douăzeci și patru de ore. De fapt, prima înviere parcurge o perioadă de timp, cuprinzând multe evenimente diferite. Mai sunt cei care au înviat când a înviat Isus din morți (Matei 27:52); cei care revin cu Cristos când El va veni să ne întâmpine în văzduh (1 Tesaloniceni 4:14); și cei care mor moarte de martiri pentru mărturia pe care o dau despre Isus Cristos, și care vor învia în perioada marii strâmtorări. Aceștia toți au parte de prima înviere. Prima înviere există în contrast cu a doua înviere, învierea celor răi, ca să stea înaintea tronului alb de judecată a lui Dumnezeu.

SCENA 6: Vegheați și fiți gata

Este evident că Isus a intenționat ca ucenicii Săi și biserica din fiecare epocă să anticipeze întoarcerea Sa pentru ei în orice clipă. Cuvântul Său pentru ucenici a fost să vegheze și să fie gata, căci nu vor ști nici ziua, nici ceasul când va veni El, și El va veni într-o vreme când ei nu se așteaptă. Prin urmare, ei trebuie să vegheze și să fie gata.

Dacă susții că biserica trebuie să treacă prin marea strâmtorare, atunci răpești iminența revenirii lui Isus Cristos. Biserica nu va veghea, după cum nici nu vom avea nevoie să veghem în vederea întoarcerii Sale, dacă mai întâi trebuie să trecem prin marea strâmtorare. În cazul acesta, înseamnă că am veghea în vederea marii strâmtorări sau a descoperii lui Anticrist. Biserica ar putea urmări, în acest caz, evenimentele viitoare cu toată atenția.

Primul eveniment major ar fi descoperirea lui Anticrist, când el își va stabili domnia și va institui sistemul său monetar. În cazul acesta, creștinul ar trebui să găsească un sistem de supraviețuire care să nu implice cumpărarea și vânzarea. Apoi, am veghea în vederea marilor judecăți ce s-au prezis că vor veni peste pământ. Și, în special, am veghea pentru apariția lui Anticrist, ca să stea în templul rezidit, proclamându-se pe sine Dumnezeu, și oprind jertfa și rugăciunile zilnice. După Daniel, am știi că din acel punct și până la revenirea Domnului vor fi 1.290 de zile (Daniel 12:11).

Biblia spune că nici un om nu cunoaște ziua sau ceasul (Matei 24:36). Asta nu poate să se refere la ziua când Se va întoarce Cristos pentru a domni pe pământ, pentru că ziua exactă ni s-a dat în profeția lui Daniel. Nimeni nu știe ziua, nici ceasul când Domnul Își va lua biserica Sa de pe pământ. Prin urmare, noi trebuie să veghem – nu în vederea tribulației sau dezvelirii lui Anticrist – ci pentru că Isus Cristos S-ar putea să vină să ne ia în orice clipă!

În Matei 24:42 Isus Își începe îndemnurile să veghem și să fim gata, printr-o serie de parabole.

Prima este o alegorie cu privire la stăpânul casei. Dacă ar fi știut omul ceasul în care va veni hoțul, ar fi vegheat și n-ar fi permis să-i fie spartă casa. „Prin urmare", a spus Isus, „și voi fiți gata, căci Fiul Omului va veni într-un ceas la care nu vă așteptați" (Matei 24:44).

Apoi Isus a spus parabola slujitorului credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul mai mare peste casa lui. Când se va întoarce stăpânul său și-l va găsi făcând ce este bine, îl va pune mai mare peste toate bunurile sale (24:45-47).

Isus a avertizat cu privire la slujitorul rău, care zicea în inima lui: „Stăpânul meu zăbovește să vină". Eu cred că ori de câte ori propovăduiești că răpirea nu poate avea loc până după marea tribulație sau după descoperirea lui Anticrist, spui, de fapt, că Domnul zăbovește să vină cel puțin până la descoperirea lui Anticrist sau până când se va termina marea strâmtorare.

Isus ne sfătuiește că o asemenea concepție a condus la lene din partea slujitorului. Domnul a venit într-un ceas când slujitorul nu-l aștepta. Atunci slujitorului i s-a dat partea cu cei necredincioși. Prin contrast cu aceasta, crezând că Domnul ar putea să vină în orice clipă are tendința să ne îndemne la hărnicie și curăție. În 1 Ioan 3:2 ni se spune că „acum suntem copiii lui Dumnezeu; și nu s-a arătat încă ce vom fi, dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, căci Îl vom vedea așa cum este El". Și ni se spune că „oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat" (1 Ioan 3:3). Este clar că Domnul dorește să veghem și să fim gata pentru venirea Lui – nu să așteptăm tribulația sau începutul ei sau pe Anticrist sau arătarea sa.

Vegheați, căci Isus Cristos ar putea veni să ne ia în orice clipă. A pune orice eveniment în fața venirii lui Cristos pentru biserica Sa înseamnă, în esență, a spune că Domnul Își va întârzia venirea Sa până când se va fi întâmplat acel eveniment. A propovădui sau a crede acel lucru este foarte periculos, după cum ne-a avertizat Isus Însuși.

În tot capitolul 25 din Matei Isus avertizează asupra necesității de a fi gata. În parabola celor zece fecioare, cele cinci fecioare nechibzuite nu au fost gata de venirea Domnului când a venit El. Când s-a auzit strigătul: „Iată, vine mirele", cele care erau gata au intrat înăuntru. În versetul 13, Isus a spus: „Vegheați, dar, căci nu știți nici ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului".

Noi credem din toată inima că venirea lui Cristos este iminentă; că absolut nici o singură profeție cu privire la tribulație nu se va împlini înainte de a-Și răpi la cer biserica Sa, și mai credem că El a intenționat ca biserica din orice generație să vegheze și să aștepte revenirea Lui. În Marcu 13:35-37 Isus a spus: „Vegheați, dar, căci nu știți când se va întoarce stăpânul casei – seara, la miezul nopții, la cântatul cocoșului sau dimineața – ca nu cumva, venind dintr-o dată, el să vă găsească dormind. Și ce vă spun vouă, vă spun tuturor: Vegheați!"

SCENA 7: Vremea sfârşitului

Domnul ne-a dat câteva promisiuni speciale cu privire la marea strâmtorare și la biserică. Prima promisiune se găsește în Apocalipsa 3:10, unde El i-a spus credincioasei Sale biserici din Filadelfia: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului". Tălmăcind versetul acesta în sensul că Isus ne va păzi în timpul tribulației, trecându-ne prin ea printr-un act de păstrare divină este un concept total lipsit de orice temelie scripturală sau de erudiție sănătoasă. O atare interpretare ar însemna să citim în Scriptură ceva care nu se află acolo, doar pentru a o face să se armonizeze cu o presupunere. Nicăieri în cartea Apocalipsei nu găsim să se vorbească despre păstrarea divină a bisericii. Singurul grup păstrat divin este grupul celor 144.000 de israeliți care sunt sigilați și, astfel, cruțați de o porțiune a judecăților care vor veni. Capitolul 12 vorbește, de asemenea, despre asta, unde femeii i se dau aripi de vultur ca s-o ducă în pustie să scape de mânia balaurului timp de trei ani și jumătate.

În 1 Tesaloniceni 5:9 Pavel a scris despre venirea lui Cristos pentru biserica Sa. „Căci Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci să obținem mântuire prin Domnul nostru Isus Cristos". Este în absolută inconsecvență cu natura lui Dumnezeu să credem că, după ce Isus a purtat în întregime judecata pentru păcatele mele, Dumnezeu ar vrea să fiu judecat împreună cu lumea rea. Mânia și judecata lui Dumnezeu vor fi turnate asupra unei lumi care L-a respins pe Cristos. Ca un copil al lui Dumnezeu, de ce m-ar număra Dumnezeu la un loc cu cei răi? Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie.

O altă promisiune interesantă se găsește în Isaia 26:19-21. Domnul vorbește mai întâi despre învierea celor morți. Apoi El spune: „Vino, poporul meu, intră în camerele tale și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece indignarea. Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului. Pământul va da pe față sângele pe care l-a supt și pe uciși lui nu-i va mai ascunde".

Isaia profețește ziua când Domnul va veni să-i pedepsească pe locuitorii pământului – adică perioada marii strâmtorări. Dar Dumnezeu îi invită pe copiii Săi să intre în camerele Lui și să închidă ușa după ei, pentru ca ei să fie ascunși pentru o clipă, până va trece indignarea.

Asta ar putea să se refere la evreii care vor fugi în orașul de piatră Petra, fiind feriți de marea strâmtorare. Isaia amintește de acest lucru și în capitolul 16: „Adăpostește, o vreme, la tine cei goniți din Moab; fii un loc de scăpare pentru ei în fața pustiitorului. Căci apăsarea va înceta, pustiirea se va sfârși și cel ce calcă țara în picioare va pieri. Și atunci se va întemeia un tron, prin iubire și îndurare; și în cortul lui David va sta pe el, în adevăr, un judecător care va căuta dreptatea și se va sili pentru neprihănire" (Isaia 16:4-5).

În acest text, Moabiților li se spune să-i ia și să-i ocrotească pe evrei în Sela, adică Petra, în acest timp în care Anticrist va încerca să-i nimicească pe evrei. De ce i-ar ocroti Domnul pe evrei, iar nu și biserica de marea strâmtorare?

Iar dacă Domnul are un plan aparte de a ocroti biserica de marea strâmtorare, unde sunt atunci aceste promisiuni? Unde arată Biblia că biserica va fi sigilată, protejată sau marcată, ca să nu fie vătămată în marea strâmtorare? Așa cum Ioan arată clar toate evenimentele specifice ultimelor zile în cartea Apocalipsa, care pasaje vorbesc despre protejarea bisericii în marea strâmtorare?

În Luca 21:34-36, Isus vorbește despre marea strâmtorare și venirea lui din nou. El ne spune: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar, rugându-vă în orice vreme, ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului Omului".

Să scăpați de *care* toate lucrurile care se vor întâmpla? Cu siguranță, eu nu vreau să scap de veni-

rea Domnului pentru biserica Sa. N-ar avea sens. Nu, ci, mai degrabă, Isus S-a referit la marea strâmtorare care va veni, de care, bineînțeles că aș vrea să scap! Deci eu mă rog și veghez, întocmai cum mi-a spus Isus să fac.

Eu mă aștept să stau în picioare înaintea tronului lui Dumnezeu în marea mulțime din Apocalipsa 5, când Isus va lua sulul din mâna Celui care șade pe tron. Eu nu mă aștept să fiu pe pământ când vor fi rupte pecețile și Dumnezeu va începe să-Și verse mânia și indignarea peste această lume fără Dumnezeu, care-L respinge pe Cristos. Asta face din venirea lui Cristos o nădejde binecuvântată pentru credincioși. Noi așteptăm cu ardoare acea fericită nădejde, slăvita arătare a marelui Dumnezeu și Mântuitor: Isus Cristos.

Vechiul Testament ne spune despre două cazuri când pământul a fost judecat de Dumnezeu: potopul din zilele lui Noe, și focul și pucioasa ce au distrus Sodoma pe vremea lui Lot. Isus a asemănat amândouă aceste analogii cu timpul revenirii Sale. „Dar cum au fost zilele lui Noe, așa va fi venirea Fiului Omului" (Matei 24:37).

În Luca 17:28-29 ni se spune: „Tot așa, cum a fost în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer, și i-a nimicit pe toți". În ambele cazuri, cei neprihăniți au fost izbăviți înainte de a se abate judecata lui Dumnezeu.

Noe a fost un tip al celor 144.000 de evrei pecetluiți de Dumnezeu, cum ar veni, în arcă și protejați de judecată. Or, Lot este un tip care întruchipează biserica izbăvită de judecată. Mai avem și cazul celor trei tineri evrei din cartea Daniel, care au fost protejați în cuptorul de foc. Întrebarea se pune: „Unde a fost Daniel?" Credeți că el s-a închinat în fața chipului lui Nebucadnețar?

Eu nu cred. Doar în mod tainic lipsește. Mulți cred că chipul lui Nebucadnețar a fost un tip al chipului fiarei din Apocalipsa 13; cei trei tineri evrei un tip al Israelului credincios, ce va fi protejat *în mijlocul* marii strâmtorări: iar Daniel un tip al bisericii protejate și ținute afară *din* marea strâmtorare.

Trebuie să spunem aici câteva cuvinte cu privire la cei care susțin că răpirea nu ar fi o doctrină tradițională, istorică a bisericii. Deși e adevărat că anticiparea întoarcerii Domnului a stagnat în cea mai mare parte a istoriei bisericii, în special în Evul Mediu, în același timp e adevărat că biserica primară (din perioada Noului Testament) face parte din biserica istorică. Și Scriptura indică limpede că biserica primară aștepta întoarcerea iminentă a lui Isus Cristos. Acei creștini se așteptau ca El să vină oricând să-i ia. Nu uitați că în 1 Tesaloniceni 4 credincioșii erau întristați din pricina celor iubiți ai lor care muriseră înainte de a Se întoarce Domnul, crezând că aceștia vor fi lipsiți de epoca împărăției.

Mai mult, sunt multe lucruri din doctrina bisericii istorice cu care eu nu sunt de acord.

Doctrina bisericii istorice propovăduiește botezul regenerator al copiilor. Dar eu nu cred că Biblia ne învață botezul regenerator al copiilor. Biserica istorică propovăduiește mijlocirea Mariei, precum și rolul sfinților care au murit de a face această mijlocire. Pe când, eu nu cred că Biblia ne învață că sfinții care au murit sau Maria pot face mijlocire. Biserica istorică propovăduiește infailibilitatea papei. Eu nu cred în infailibilitatea papei.

Unele învățături ale bisericii istorice sunt, după părerea mea, nebiblice. Eu nu consider doctrina bisericii istorice ca fiind corectă în orice formă și concept, nici nu văd biserica istorică ca model pe care să-l practicăm sau să-l urmăm. Singurul model adevărat se găsește în cartea Faptele Apostolilor. Deja când a scris Ioan cartea Apocalipsei, atâta doctrină falsă se strecurase în biserică, încât de nenumărate ori Isus cheamă biserica să se pocăiască (Apocalipsa 2 și 3).

Unii susțin că interesul pentru răpire și învățăturile sale au provenit de la Frații Plymouth, din ultima perioadă a anilor 1820. Se spune că într-o adunare din Anglia o femeie a început să îndemne biserica prin darul profeției și ea a spus că Domnul va lua biserica Sa, salvând-o de mânia ce va veni. Ni se spune că oameni ca John Nelson Darby și Cyrus I. Scofield au început apoi să popularizeze această concepție.

În Daniel 12:4, profetul a solicitat înțelegere de la Dumnezeu cu privire la vremea sfârșitului. Domnul i-a spus lui Daniel „să țină ascunse aceste cuvinte și să pecetluiască cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți vor merge încolo și-ncoace și cunoștința va crește". În contextul acestui text biblic, creșterea cunoștinței este, de fapt, cunoștința adevărului profetic, ce fusese pecetluită până la vremea sfârșitului.

Pe măsură ce ne apropiem de ziua în care Domnul Își va scoate biserica Sa din această lume, s-ar cuveni și e și normal ca El să ne facă mai conștienți de promisiunea că biserica va fi răpită înainte de a începe marea strâmtorare. Ce rost avea să-i facă Domnul această descoperire lui Martin Luther, lui John Calvin sau oricăruia dintre liderii bisericii Reformei? Ei nu trăiau într-o epocă în care biserica avea să fie răpită.

Cartea Daniel avea să fie sigilată până în vremea sfârșitului. Or, noi ne aflăm acum în acest timp. Daniel 12:4 ne promite sigur că cunoștința profețiilor va crește. Știind asta, suntem îndreptățiți să presupunem că Dumnezeu ne va descoperi noi adevăruri în înțelegerea promisiunilor Sale și a Cuvântului Său în aceste zile de pe urmă în care trăim.

---

[7] *The Coming Prince* de Sir Robert Anderson (Kregel Publications, 1975).

[8] Zilele se calculează în felul următor: 445 î.Cr. la 32 d.Cr. este o durată de 476 de ani. Înmulțiți acești ani după calendarul iulian de 365 de zile pe an. Asta va da 173.740 zile. Adăugați 116 zile pentru numărul corectat de ani bisecți, iar diferența de 24 de zile dintre martie 14 și aprilie 6 (socoteala făcându-se inclusiv, conform practicii iudaice). Astfel, totalul este de 173.880 de zile.

[9] Henry Alford, Alford's Greek Testament (Grand Rapids: Guardian Press).

Texte biblice pentru Actul III: Marea Strâmtorare

URÂCIUNILE LUI ANTICRIST
- Daniel 9:27; 12:11
- Matei 24:15
- 2 Tesaloniceni 2:4
- Apocalipsa 11:2

DICTATURA LUI ANTICRIST, ARĂTAREA LUI
- Apocalipsa 13

LEGĂMÂNTUL DE ŞAPTE ANI ÎNCHEIAT DE ANTICRIST CU ISRAEL
- Isaia 28:18
- Daniel 9:27

DISTRUGEREA BABILONULUI ECONOMIC ŞI POLITIC
- Apocalipsa 18

BĂTĂLIA DE LA ARMAGHEDON
- Psalmul 2:1-5, 9
- Isaia 34:1-6; 63:3-4, 6
- Ioel 3:2, 9-16
- Zaharia 12:2; 14:2-3, 12
- Apocalipsa 14:14-20; 16:16; 19:11-21

BISERICA CURVĂ (BISERICA FALSĂ)
- 1 Timotei 4:1-3
- 2 Timotei 3:1-5
- Apocalipsa 17

ÎNTUNERIC ŞI NEGURĂ MARE
- Ioel 2:2
- Apocalipsa 16:10

ZIUA DOMNULUI
- Isaia 2:12; 13:6, 9
- Ezechiel 13:5; 30:3
- Ioel 1:15; 2:1, 11, 31; 3:14
- Amos 5:18, 20
- Obadia 15
- Ţefania 1:7, 14
- Zaharia 14:1
- Maleahi 4:5
- Fapte 2:20
- 1 Tesaloniceni 5:2
- 2 Tesaloniceni 2:2
- 2 Petru 3:10

INVAZII DEMONICE
- Apocalipsa 9:3-20

ÎNCHINARE LA DIAVOLUL ŞI IDOLATRIE
- Apocalipsa 9:20; 13:11-17

BEŢIE, DROGURI ŞI SEX ILICIT
- Matei 24:38
- Luca 17:27
- Apocalipsa 9:21

MESII ŞI PROFEŢI FALŞI
- Matei 24:5, 11-24

FOAME DUPĂ CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU
- Amos 8:11-12

INCENDII ŞI CĂLDURĂ SOLARĂ DOGORÂTOARE
- Apocalipsa 16:8-9
- Apocalipsa 18:8-9, 18

PEDEAPSA NEAMURILOR
- Romani 1:18

- 2 Tesaloniceni 2:11-12
- Apocalipsa 19:15

INDIGNAREA LUI DUMNEZEU
- Isaia 26:20; 34:2
- Apocalipsa 6:17

RĂZBUNAREA LUI DUMNEZEU
- Isaia 34:8; 63:1-6

GOD ŞI MAGOG INVADEAZĂ ISRAELUL
- Ezechiel 38-39

MAREA STRÂMTORARE
- Matei 24:21

RECOLTA CULEASĂ DE DUMNEZEU ŞI DE SATAN
- Matei 13

CEASUL JUDECĂȚII LUI DUMNEZEU
- Apocalipsa 14:7

ISRAEL: ÎNCERCAREA DE DISTRUGERE A ISRAELULUI
- Apocalipsa 12

PURIFICAREA ISRAELULUI
- Ezechiel 20:23, 38
- Zaharia 13:8-9
- Maleahi 3:3

EVREII SE ÎNTORC ÎN ISRAEL
- Isaia 43:5-6
- Ezechiel 34:11-13; 36:24; 37:1-14

MULȚIMEA CELOR CARE FUSESERĂ MARTIRIZAȚI, ACUM AFLAȚI ÎN CER
- Apocalipsa 7:9, 14

MATERIALISMUL DIN ZILELE DE PE URMĂ
- Luca 17:28
- Apocalipsa 18:12-14

MULȚI PENTRU MILENIU
- Matei 25:32-34

NICI O SCĂPARE DE JUDECATA ASPRĂ A LUI DUMNEZEU
- Amos 9:2-3

OAMENII SE VOR TEME DE DUMNEZEU
- Isaia 2:19-21
- Apocalipsa 6:15-17

PERSECUTAREA CREDINCIOŞILOR
- Matei 24:10
- Apocalipsa 16:6; 17:6

PERSECUTAREA ISRAELULUI
- Daniel 12:1
- Zaharia 11:16
- Matei 24:21
- Apocalipsa 12:13

PLĂGI
- Zaharia 14:12
- Apocalipsa 16:2

PREGĂTIREA PENTRU MILENIU
- Apocalipsa 16:20

RENAŞTEREA IMPERIULUI ROMAN
- Daniel 2:41; 7:7
- Apocalipsa 13:1; 17:12

SATAN ESTE ARUNCAT AFARĂ DIN CER
- Apocalipsa 12:3-15

MINCIUNA SATANEI
- Isaia 14:12-15

CELE ŞAPTE POTIRE ALE JUDECĂȚII
- Apocalipsa 16

A ŞAPTEZECEA SĂPTĂMÂNĂ
- Daniel 9:24-27

SEMNELE CERURILOR, STELELOR, LUNII ŞI SOARELUI
- Isaia 13:10, 13; 24:1, 19-20; 34:10
- Ioel 2:10, 30-31; 3:15
- Apocalipsa 6:12-14
- Apocalipsa 8:7-11, 16:21

JUDECATA CELOR ŞASE PECEȚI
- Matei 24:4-8
- Apocalipsa 6
- Apocalipsa 8-9; 11:15-19

NECAZURILE MORȚII
- Isaia 13:8
- Ieremia 30:6
- Apocalipsa 6:8

MESAJUL CELOR TREI ÎNGERI
- Apocalipsa 14:6-12

VREMEA NECAZULUI LUI IACOV
- Ieremia 30:7

VREMEA SFÂRŞITULUI
- Daniel 12:9
- Matei 13:40, 49

CHEMAREA SEMINȚIILOR LUI ISRAEL, CONVERTIREA LOR, MARTIRIUL LOR
- Matei 24:1
- Apocalipsa 7:1-4
- Apocalipsa 14:1-5

MORȚII TRIBULAȚIEI
- Țefania 1:17
- Isaia 34:3; 66:24
- Matei 24:28
- Apocalipsa 14:20
- Apocalipsa 19:17-19

SUPRAVIEȚUITORII TRIBULAȚIEI
- Isaia 13:12

CEI DOI MARTORI
- Apocalipsa 11:3-13

RĂZBOAIE, FOAMETE, CUTREMURE, DEZASTRE
- Matei 24:6-7
- Luca 21:25
- Apocalipsa 6:2-6, 8
- Apocalipsa 9:1-2; 14:20
- Apocalipsa 6:12; 11-13; 16-18
- Apocalipsa 8:7-12; 16:3

RELIGIA, POLITICA ŞI ECONOMIA LUMII
- Apocalipsa 13:4-8, 16-17
- Apocalipsa 17:1-18; 18:1-24

UN TIMP DE NECAZ LA SCARĂ MONDIALĂ
- Daniel 12:1
- Matei 24:21-22

ACTUL FINAL

Actul IV

A DOUA **VENIRE**

ÎN ACTUL III AM CITIT despre starea de neliniște și necaz a lumii. Dar, oricât de deprimantă a fost scena aceea, nu a constituit decât o avanpremieră la drama ce urmează să se desfășoare în Actul IV. Pe fundalul sumbru al marii strâmtorări, a doua venire a lui Cristos va releva maiestatea Sa unei lumi rămase cu gura căscată.

A doua venire a lui Isus Cristos va avea loc la sfârșitul marii strâmtorări. În acest timp Își va stabili Isus domnia Sa asupra pământului pentru o perioadă de o mie de ani, cunoscută sub denumirea de mileniu. Dar drama nu se va încheia aici. La sfârșitul perioadei mileniului, Satan cu armata sa se va ridica la luptă într-o ultimă bătălie finală împotriva lui Isus. Abia la încheierea acelei bătălii vom vedea înfrângerea finală a lui Satan, urmată de judecata de la marele tron alb.

SCENA 1: Vedeți pietrele acelea?

În capitolele 23 și 24 din Evanghelia lui Matei, apostolul descrie un timp când Isus era în templu, criticându-i aspru pe farisei și discutând cu ei în contradictoriu. Pe când El și cu ucenicii Săi părăseau templul, ucenicii au început să comenteze pe marginea pietrelor uriașe de care se folosise Irod la reclădirea templului. În legătură cu aceste pietre-mamut, termenul „uriașe" este aproape o litotă. Cele mai mici pietre din care e alcătuit templul cântăreau „doar" două-trei tone – adică greutatea unui elefant. Multe din ele ajungeau la 50 de tone. Iar cea mai mare piatră existentă – pe care o puteți vedea astăzi în Tunelul Rabinului din Ierusalim – a fost estimată ca având greutatea impresionantă de 570 de tone![10] În timp ce ucenicii comentau pe marginea acelor pietre uriașe, Isus a spus un lucru de-a dreptul alarmant: „Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată" (Matei 24:2).

Sunt sigur că ucenicii au rămas perplecși. Ce-a vrut Isus să spună? Cine ar putea urni din loc măcar una din aceste pietre enorme? Continuându-și plimbarea prin Valea Chedron și urcând pe Muntele Măslinilor, ucenicii au întrebat: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri?" (24:3). Ei doreau să știe la ce semne să se aștepte – semnele care vor preceda distrugerea templului. Dar ei au mai vrut să știe și despre sfârșitul lumii. „Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului?" (Matei 24:3)

SFÂRŞITUL EPOCII LUMII

Oamenii se întreabă uneori de ce vorbesc creștinii tot timpul despre sfârșitul lumii. Adevărul e însă că noi, de obicei, nu vorbim despre sfârșitul lumii, cât despre sfârșitul epocii lumii. Sfârșitul lumii este undeva în viitor. Dar sfârșitul sistemului acestei lumi, sfârșitul jalnicei, inutilei încercări a omului de a încerca să domnească peste concetățenii săi, fără corupție, este lucrul pe care

cei mai mulți creștini îl numesc „sfârșitul”. Acum se pune întrebarea: când se va sfârși epoca acestei lumi? În Actul I, am parcurs câteva din răspunsurile specifice date de Isus la aceste întrebări. De asemenea, Isus a dat o serie de parabole, din care ar reieși că a doua Sa venire este aproape și că sfârșitul epocii acestei lumi se apropie de sfârșit.

Isus a promis că va veni din nou. El le-a spus ucenicilor: „Să nu vi se tulbure inima. Voi credeți în Dumnezeu; credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus. Mă duc să vă pregătesc un loc. Iar dacă Mă duc să vă pregătesc un loc, voi veni iarăși și vă voi primi la Mine, pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14:1-3). În pasajul acesta, Isus Se referă la venirea Lui *pentru* biserică, cunoscută sub denumirea de răpirea bisericii (vezi Actul II).

Dar Isus va mai veni într-o zi împreună cu biserica Sa, ca să-Și întemeieze împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

SCENA 2: A doua venire a lui Isus

Biblia e plină de promisiuni și profeții despre a doua venire a lui Isus. Versete atât din Vechiul, cât și din Noul Testament arată timpul când Își va întemeia Isus împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Două din aceste versete din Vechiul Testament se găsesc în Daniel 7:13-14, unde profetul a zis: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească pentru ca să-I slujească toate popoarele, națiunile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată”.

Zaharia a profețit și el despre venirea lui Isus. „Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut” (Zaharia 12:10). Zaharia ne spune că atunci când va veni Isus iarăși, evreii în sfârșit Îl vor primi, recunoscând că El este Mesia. Îl vor primi pe Cel ce L-au străpuns și-L vor plânge, tânguindu-se că au fost orbi atâta amar de vreme față de adevăratul Mesia pe care Dumnezeu Îl trimisese părinților lor – Mesia, care fusese respins, conform profeției: „Disprețuit și părăsit de oameni; om al durerilor și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3).

Un verset similar din Apocalipsa 1:7 declară: „Iată, El vine cu nori și orice ochi Îl va vedea – și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului vor jeli din pricina Lui. Da, Amin”.

În Matei 24:30, Isus a spus:„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului; toate semințiile pământului vor boci și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere și cu mare

slavă". Ultima oară când ucenicii L-au văzut pe Isus înainte de a Se înălța la cer de pe Muntele Măslinilor este consemnată în Fapte 1:9-11, care sună astfel: „Și spunând acestea, pe când priveau ei, a fost înălțat și un nor L-a luat dinaintea ochilor lor. Și pe când se uitau ei țintă la cer, când Se ducea El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, care au zis: «Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care a fost luat de la voi și dus în cer, va veni așa, în același fel în care L-ați văzut ducându-Se în cer»".

Din nou, înapoi în Zaharia 14:4, profetul ne spune că atunci când va veni El din nou „picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre est; muntele Măslinilor se va despica la mijloc: spre est și spre vest și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre nord, iar jumătate spre sud". În Coloseni 3:4 Pavel a spus: „Când Cristos, *care este* viața noastră Se va arăta, și voi vă veți arăta cu El în slavă". Iuda versetul 14 citează din profeția lui Enoh, care a scris: „Dar și Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit despre aceștia, când a zis: «Iată a venit Domnul, cu zece mii din sfinții Lui»". În Apocalipsa 19:11-15, vorbind despre venirea din nou a lui Isus, Ioan a spus: „Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se numește: «Cel credincios» și «Cel adevărat» și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe coroane regale și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: «Cuvântul lui Dumnezeu». Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească națiunile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu".

DETALII LEGATE DE VENIREA LUI CRISTOS

Așadar, Scriptura e plină de profeții cu privire la a doua venire a lui Isus Cristos. Ce ne spun aceste profeții despre a doua Sa venire?

Mai întâi, Isus va veni pe norii cerului.

În al doilea rând, întreaga lume Îl va vedea.

În al treilea rând, evreii Îl vor recunoaște pe Isus „și-L vor privi pe Cel pe care L-au străpuns".

În al patrulea rând, sfinții se vor întoarce împreună cu El. Cei care au fost ridicați la răpire Îl vor însoți, când va veni să-Și întemeieze împărăția lui Dumnezeu pe pământ. „Când Cristos, *care este* viața noastră, Se va arăta, și voi vă veți arăta cu El în slavă" (Coloseni 3:4).

În al cincilea rând, așa cum S-a înălțat Isus de pe muntele Măslinilor, El va coborî pe muntele Măslinilor. Când picioarele Lui vor atinge muntele Măslinilor, acesta se va despica chiar acolo, în centru, formându-se o nouă vale, iar o parte din munte se va deplasa spre nord și cealaltă spre sud.

STABILIREA TIMPULUI VENIRII SALE

Când va fi timpul venirii Sale din nou? Cum am discutat în Actul II și în Actul III, două sunt evenimentele care vor preceda venirea lui Cristos a doua oară: răpirea și tribulația. Acum, mai este posibil ca o altă profeție să se împlinească înainte de răpirea bisericii. Acest semn potențial este invadarea Israelului de către națiunile islamice, care vor încerca să distrugă Israelul și să-l șteargă de pe fața pământului.

Biblia a prezis că asta se va întâmpla în zilele de pe urmă. Potrivit Scripturii, Rusia va sprijini aceste națiuni islamice, când acestea vor invada Israelul (vezi Actul I). Biblia ne spune că, în final, musulmanii vor face o tentativă de exterminare a Israelului.

Războiul acesta va fi întrerupt, prin intervenția lui Dumnezeu. Exact în momentul în care se va părea că Israelul nu mai are cale de scăpare, că nu mai are cum să supraviețuiască, Dumnezeu va interveni și va distruge cinci șesimi din această armată cotropitoare. Dumnezeu Își va arăta puterea în așa fel, încât Israel va ști că numai intervenția Lui a fost aceea care i-a salvat.

Apoi, după înfrângerea acestor națiuni islamice (și a forțelor ruse, care le sprijină), un om extrem de puternic, extrem de talentat se va ridica, să conducă Comunitatea Europeană. El va poseda o extraordinară charismă, fiind aclamat de lumea întreagă ca salvator al ei, pentru că va fi considerat că posedă răspunsuri pe care nici un predecesor nu le-a găsit: răspunsuri cu privire la criza identității, răspunsuri la problema criminalității, răspunsuri la ostilitățile din Orientul Mijlociu dintre arabi și evrei.

1.290 DE ZILE

Cândva, în această perioadă când Rusia îi va sprijini pe musulmani în invazia Israelului, Domnul Își va răpi biserica, luând-o de pe pământ, și-Și va pune Duhul Său peste națiunea Israel. Acum va începe ultima perioadă de șapte ani, în care Dumnezeu Se va ocupa de poporul Său Israel.

În acest timp, Isus va rezidi templul de la Ierusalim. Evreii vor institui din nou rugăciunile și jertfele zilnice. Este interesant că evreii au pregătit deja robele preoților și multe alte articole care vor fi folosite la închinarea de la templu, și fac pregătiri deja pentru reconstruirea templului, deși în punctul acesta ei nu știu cum ar fi posibilă reconstruirea templului.

Dar după o perioadă fericită de trei ani și jumătate, omul acesta – liderul Europei – va veni în templul rezidit de la Ierusalim și va opri rugăciunile și jertfele zilnice. Nu numai atât, dar va sta în locul sfânt, se va declara pe sine Dumnezeu și va pretinde ca oamenii să i se închine ca lui Dumnezeu. Dacă te vei găsi încă aici și vei reuși să supraviețuiești până în acest punct, începe să marchezi calendarul de la acea zi. Numără o mie două sute nouăzeci de zile, și vei ști ziua exactă a venirii a doua a lui Isus. Cum am discutat anterior, acest cadru calendaristic i-a fost desco-

perit lui Daniel în capitolul 12 al cărții care-i poartă numele. Acolo citim că din ziua în care jertfele zilnice sunt oprite și până la venirea lui Mesia vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.

Citind ultimul paragraf, unii vor argumenta: „Dar ați afirmat că nici un om nu știe ziua sau ceasul când Se va întoarce Cristos". Nu uitați însă: nu aveam voie să amestecăm răpirea cu venirea a doua a lui Cristos. Nu trebuie să facem confuzie între cele două evenimente. Răpirea s-ar putea să survină în orice clipă. S-ar putea întâmpla înainte de a termina de citit paragraful acesta. Nu știm nici ziua, nici ceasul acelui eveniment. Dar știm că de la timpul când Anticrist va opri rugăciunile și jertfele din templu, putem număra înainte o mie două sute nouăzeci de zile, și vom ști data exactă a venirii lui Isus Cristos. Acest sacrilegiu, respectiv actul în care Anticrist se va ridica în templu, pretinzând că este Dumnezeu, va fi ceea ce am putea numi ultima picătură care va umple paharul. Acest gest de blasfemie cumplită și pângărire va aduce la capăt răbdarea lui Dumnezeu, introducând marea strâmtorare, când mânia lui Dumnezeu și judecata Lui vor fi, în cele din urmă, turnate peste această lume într-o măsură și cu o forță incredibilă (vezi Actul III).

SCENA 3: Mileniul

N-ai obosit cumva, gândindu-te la lumea aceasta și la guvernele care încearcă s-o conducă? Dacă răspunsul tău e afirmativ, atunci prinde curaj. Viața pe pământ va fi diferită în perioada cunoscută sub denumirea de mileniu. În această perioadă de o mie de ani, pământul va fi, în sfârșit, condus de Cel care domnește cu neprihănire. Isus Își va stabili împărăția aici pe pământ, iar noi – și toți sfinții care au trăit până la noi – vom domni împreună cu El. Spre deosebire de situația de astăzi, când oamenii nesocotesc legile cu care nu sunt de acord sau stabilesc „revolte" politice de masă, în încercarea de a submina legile noastre, domnia lui Cristos va fi riguroasă, „din beton armat", ca să ne exprimăm așa. Cuvântul Său va fi lege.

Dintre diferitele forme de guvernare pe care le-a experimentat lumea – socialism, comunism, democrație, monarhie, etc. – cea mai eficientă formă de guvernământ s-a dovedit a fi monarhia. Monarhia poate fi un sistem bun de conducere, dacă și monarhul e bun. În schimb, este groaznică, dacă monarhul este un tiran. Isus, Regele Regilor, va domni în cadrul unei conduceri neprihănite, cu o domnie neprihănită. Cei care nu vor voi să se supună vor fi tratați foarte aspru. După câte înțeleg eu, noi, care vom veni împreună cu Cristos ca să domnim în noua Sa împărăție, vom primi autoritate peste anumite teritorii. Noi vom impune neprihănirea.

CUM VA FI PĂMÂNTUL?

Așa cum am discutat în Actul II, păcatul lui Adam din Grădina Eden a dus la o schimbare a actului de proprietate al pământului. Când el a ales să se răzvrătească împotriva poruncii lui Dumnezeu, Adam și-a pierdut titlul de proprietate asupra pământului. Din clipa aceea Satan a devenit proprietarul, iar lumea de atunci încoace e într-o suferință cumplită.

Isus a plătit prețul de răscumpărare al pământului, când S-a dus la cruce. Da, El a cumpărat pământul înapoi pentru Dumnezeu. Iar la a doua Sa venire, El Se va întoarce să-Și ia în primire ceea ce a cumpărat prin moartea Sa.

Mai multe lucruri se vor întâmpla când Isus va lua înapoi titlul de proprietate al pământului. Întâi, Satan va fi legat pe durata mileniului, asta însemnând că nu vom mai fi nevoiți să avem de a face cu el pentru o mie de ani.

Apoi pământul va fi restaurat la starea în care fusese înainte de potop, cum a fost în Grădina Eden. Pământul va deveni un paradis. Va fi, probabil, o egalizare a diferitelor clime existente actualmente, ceea ce va însemna că nu vor mai fi uragane, nici tornade. Noi știm că au existat cândva păduri acoperite în prezent de calote polare. Depunerile de cărbune sunt mărturie în acest sens. De asemenea, în tundra înghețată de la Cercul Polar din Siberia, s-au găsit relicve de mamut. Când au fost secționate aceste animale, s-a descoperit în sistemul lor digestiv vegetație tropicală. Aceste descoperiri ne vorbesc despre existența cândva a unei clime a pământului ce se deosebea radical de cea actuală. Polul Nord era populat cu animale tropicale, iar nu acoperit cu calote polare. În absența acestor calote polare, o suprafață mai mare a uscatului ar fi acoperită de apă, iar raportul mare-uscat s-ar modifica față de cel actual. Dar fără aceste calote polare, nu am avea nici atâtea variații climaterice câte există astăzi.

În prezent, pământul e înclinat cu 20,3° față de axa perpendiculară, ceea ce explică anotimpurile actuale. Dar s-ar putea ca Dumnezeu să reajusteze această înclinație a pământului, căci Biblia spune că pământul se va clătina ca un om beat și va fi strămutat de la locul lui. Poate că Domnul va corecta înclinația pământului la poziția perpendiculară față de soare, ceea ce ar elimina anotimpurile, introducând cantități egale de lumina zilei și lumina nopții. Dacă s-ar întâmpla aceasta, atunci întreg pământul ar fi ca insulele Hawaii. Și, odată cu aceasta, s-ar reveni la longevitatea vieții omenești.

O cantitate mai mare de apă în oceane ar însemna că s-ar evapora mai multă apă, ceea ce ar însemna mai multă umiditate în atmosferă. Această creștere a umidității atmosferice ar însemna o sporire a gradului de protecție împotriva razelor ultraviolete. Pe toate căile imaginabile, pământul se va ameliora. Va fi o planetă minunată. Întreg pământul va fi plin de slava Sa. Neprihănirea va acoperi pământul, cum sunt acoperite mările de ape. Iar noi vom fi aici, trăind și domnind cu Cristos, și bucurându-ne de această lume cum a intenționat-o El să fie inițial.

CÂND SE VA ÎNTOARCE ISUS, CE VOM FACE NOI?

Când Se va întoarce Isus iarăși să-Și întemeieze împărăția, prima pe ordinea de lucru va fi strângerea națiunilor la judecată, pentru a stabili cărora dintre cei care au supraviețuit marii strâmtorări li se vor acorda privilegiul de a trăi în epoca împărăției.

Celor care au acceptat semnul fiarei nu li se va permite să intre în epoca împărăției – de fapt, ei

vor fi imediat eliminați. În acest timp va despărți Domnul pe oameni cum desparte un păstor oile de capre. Celor de la dreapta Lui, El le va spune: „Atunci Regele va zice celor de la dreapta lui; «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, să moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii»" (Matei 25:34). Dar celor din stânga Sa El le va spune: „Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit pentru diavolul și îngerii lui!»" (25:41) Apoi Isus Își va începe domnia de o mie de ai, iar noi vom domni cu El ca o împărăție de preoți peste pământ. Ni se spune că vom merge anual la Ierusalim ca să ne întâlnim cu Domnul.

Mileniul va aduce nu numai o schimbare a climei pământului, ci și o schimbare în omul însuși. Boala va fi abolită. Handicapurile de tot felul vor dispare. Isaia vorbește despre acele zile glorioase când cel șchiop va sălta de bucurie, cel mut va striga de bucurie, iar orbii vor privi slava Domnului. Nu vom mai cunoaște întristare, nici durere, nici suferință.

Oamenii vor vi vindecați de bolile lor și vor fi reținuți de a mai ceda naturii lor păcătoase. În timpul domniei de o mie de ani a lui Isus Cristos, oamenii nu vor avea de ales, ci vor fi obligați să trăiască o viață neprihănită. În acest mediu ideal, nu va exista prilejul să dea curs dorințelor lor rele. Asta va fi sarcina noastră să-i împiedicăm să facă acest lucru. Ni se vor delega puteri extraordinare, în trupurile noastre glorificate. Neprihănirea va fi impusă asupra tuturor oamenilor. Și pe durata acelor o mie de ani vom costata ce minunat este ca oamenii să trăiască în neprihănire. Nu vom mai avea nevoie de secții de poliție, de sisteme juridice sau de închisori. Oamenii, trăind neprihănit, vor gusta din binecuvântările și beneficiile de a trăi în armonie cu Dumnezeu.

Vă mai amintiți, desigur, de parabola talanților din Matei capitolul 25, unde unui om căruia i s-a încredințat cinci talanți a venit cu încă cinci talanți, spunând: „Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți" (Matei 25:20). Stăpânul lui i-a zis atunci: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune acum peste multe lucruri; vino și ia parte la bucuriile stăpânului tău" (25:21).

Aceasta e realitatea pentru credincios. În măsura în care am demonstrat credincioșia noastră pe pământ, Isus ne va încredința responsabilități în împărăția de o mie de ani. Îl vom asista pe Cristos în domnia Sa, slujind ca regi peste orașele pe care ni le va încredința El. În Zaharia 14 ni se spune că cei care vor trăi în această perioadă vor veni anual la Ierusalim să se închine lui Isus și să celebreze Sărbătoarea Corturilor. Isaia 2 adaugă faptul că atunci când vom intra în casa Sa și vom sta la picioarele Lui, Isus ne va învăța căile Lui. „«Veniți să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui». Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim cuvântul Domnului" (Isaia 2:3). Gândiți-vă numai, ce adunări anuale vor fi acelea, când noi vom sta la picioarele lui Isus și vom învăța direct de la El!

CEI MORȚI ŞI CEI NEMÂNTUIȚI

În timpul acestei domnii de o mie de ani, noi (biserica) vom fi în trupurile noastre glorificate. Cei care au supraviețuit marii strâmtorări vor fi în trupurile lor naturale, trăind într-o climă perfectă, sub condiții perfecte. Imaginați-vă cât de sănătoși vor fi oamenii, când nu va mai fi boală, strâmtorare și nici calamități naturale!

Dar ce se va întâmpla cu cei nemântuiți în acest timp când noi vom domni cu Cristos? Scriptura ne spune că: „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este prima înviere" (Apocalipsa 20:5). Prima înviere acoperă o perioadă lungă de timp, care a început cu Cristos și se va termina când ultimul din sfinții martirizați este adus în slavă. Dar restul morților nu vor trăi din nou până când nu se vor sfârși cei o mie de ani.

SCENA 4: Revolta finală a Satanei

După o mie de ani de pace și neprihănire – un timp din care boala, strâmtorarea, certurile si calamitățile au fost alungate de pe pământ – puteți practic auzi o schimbare în banda sonoră a dramei, pe măsură ce intrăm în capitolul 20. S-au dus sunetele pașnice de alăută și acordurile de chitară, sunând în surdină, pe fundalul scenei. De undeva din afara scenei, note stridente de pian și bubuitul de bas al tobei încep să vestească o schimbare de scenariu. Inamicul nostru se pregătește să-și facă din nou apariția.

ELIBERAT

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi de eliberat din închisoare... (Apocalipsa 20:7).

Notați ce spune prima jumătate a versetului 7: Satan este eliberat. El nu va evada, nici nu va fi ajutat să scape de vreuna din cohortele sale de demoni. Nu, ci este eliberat. Iar cel care face eliberarea este chiar Dumnezeu.

Dar oare de ce l-ar dezlega Domnul pe Satan iarăși: Unii întreabă în acest punct: „Întrucât Dumnezeu deja l-a legat pe Satan cu un lanț, aruncându-l în abis, de ce nu l-a ținut acolo? De ce i-a mai dat drumul? Iar dacă destinul final al Satanei este nimicirea, atunci de ce nu l-a distrus Dumnezeu mai demult, să ne scutească de mizeria și suferința pe care le-a adus cel rău peste pământ?" Răspunsul este, desigur, că Dumnezeu este suveran și El are un plan suveran pentru pământ și locuitorii săi. Satan slujește un plan divin și Dumnezeu îi va permite libertate temporară, pentru ca el să slujească scopul divin.

Dar cum vine asta? Cum mai pot oamenii, care au trăit în condiții ideale, sub domnia perfectă și neprihănită a lui Isus Cristos, să fie convinși să se ridice împotriva Lui? Ei bine, se va întâmpla pentru că răzvrătirea zace în inima oamenilor, iar Dumnezeu va permite această ultimă mani-

festare de răscoală și neascultare, pentru ca de-a lungul întregului timp și a eternității, oamenii să știe că problema păcatului a sălășluit în ei înșiși. Nimeni nu va mai putea spune: „Păi, mediul din jurul meu m-a provocat să fac rău". Argumentul acela va fi demontat pe veci, după ce răutatea disperată a inimii omului va fi descoperită prin această ultimă rebeliune împotriva lui Isus. Chiar pe când au acceptat binecuvântările și binefacerile unui trai sub domnia neprihănită a lui Cristos, s-a dovedit că păcatul încă zăcea în inimile lor.

PROBA DRAGOSTEI

Știți ceva, este foarte ușor pentru noi cei de azi să spunem: „Doamne, Te iubesc din toată inima mea. Tu ești primul. Te iubesc mai mult decât pe oricine sau orice altceva". Nu mă costă nimic să rostesc cuvintele. Dar adesea rostim aceste cuvinte fără să fim sinceri. Când ne declarăm dragostea noastră pentru Dumnezeu, adesea Dumnezeu ne pune la încercare, pentru a se vedea cât de mult Îl iubim noi cu adevărat. Și uneori Satan este instrumentul de care Se folosește Dumnezeu pentru a ne testa.

Iov ilustrează acest adevăr pentru noi. Când fiii lui Dumnezeu s-au înfățișat înaintea lui Dumnezeu și Satan a venit și el, Dumnezeu l-a întrebat pe Satan de unde vine. Satan a răspuns: „Din cutreieratul pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el" (Iov 1:7).

Satan nu era într-o plimbare a rugăciunii, asta să fie clar. El se uita cu lua aminte la oameni, ca să vadă pe care-l poate face să se împiedice sau să-l pârască la Dumnezeu.

Prin urmare, Dumnezeu i-a sugerat să arunce o privire asupra lui Iov. „Ai luat tu în considerare pe robul Meu, Iov? El este un om bun. Mă iubește și urăște răul".

Satan a luat asta în batjocură. „Sigur că te iubește. Tu l-ai ocrotit pe el și nu lași pe nimeni să se atingă de el. L-ai binecuvântat și l-ai făcut să prospere. Toți Te-ar iubi, dacă le-ai da belșug cum i-ai dat lui Iov. El nu duce lipsă de nimic, toate dorințele îi sunt împlinite. Dar ia să-Ți retragi gardul acesta de protecție pentru o clipă. Dă-mi voie să mă ocup eu de el, și-ai să vezi că Te va blestema în față".

Și-atunci, ca să demonstreze că Iov Îl iubea cu adevărat, Dumnezeu i-a permis Satanei să-l deposedeze de averile sale. Doar o singură restricție i-a impus El Satanei – să nu se atingă de viața lui Iov.

Satan credea despre Iov că e pur și simplu un mercenar; Îl slujea de Dumnezeu doar pentru avantajele și profitul pe care i le așeza Dumnezeu în cale. Satan cam așa gândea: „Retrage-ți privilegiile, și-ai să vezi că Iov nu Te mai slujește". Da, este adevărat că Dumnezeu dăruiește copiilor Săi multe avantaje. Dar oare Îl slujim noi pentru aceste binecuvântări și binefaceri? Sau Îl slujim pentru că Îl iubim din toată inima noastră?

Dumnezeu i-a permis Satanei să pună la probă această teorie a lui. Când Iov a fost deposedat de familia sa și de averea sa, el s-a așezat jos și a zis: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele, gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, Domnul a luat. Binecuvântat fie Numele Domnului" (Iov 1:21). În versetul următor ni se spune că: „în toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc și n-a pus vina pe Dumnezeu". El a acceptat tot ce a găsit cu cale să aducă Dumnezeu în viața lui. Satan a fost folosit doar ca instrument, să testeze și să demonstreze sinceritatea iubirii lui Iov pentru Dumnezeu.

Dragostea cu sila nu e dragoste adevărată. Să presupunem că i-aș spune fiului meu: „Mă duc în oraș, să-mi cumpăr un birou. La întoarcere, voi avea nevoi de ajutor să-l ducem sus în biroul meu. Vreau să stai aici în curte până când am să mă întorc, ca să mă ajuți să-l ducem sus în biroul meu". Dar apoi să presupunem că l-aș lua pe fiul meu în curtea din spate și l-aș lega cu un lanț de un copac. Zis și făcut, m-aș duce să cumpăr biroul și când aș veni acasă, l-aș găsi pe fiul meu tot legat de copac. Apoi după ce l-as dezlega și l-aș obliga să mă ajute să duc biroul cel nou înăuntru, deodată aș exclama: „Vai, ce fiu minunat și ascultător am! Sunt atât de mândru de băiatul meu – cum a stat el tot timpul cât am lipsit eu în curtea din spate!" Vecinul meu m-ar privi pe fereastră și ar zice: „Să-l fi auzit cum țipa și răcnea împotriva ta, cât ai fost plecat!"

Pe de altă parte, pot spune: „Fiule, mă duc să-mi iau un birou. Vreau să stai în curte, când sunt plecat. Să nu mergi nicăieri, căci o să am nevoie de tine la întoarcere". Și, la plecare, dau ochii cu vecinul meu, care-și udă peluza, și-i spun: „Domnule Jones, n-ați vrea să aruncați un ochi la fiul meu? Sunt curios să știu ce se întâmplă când nu sunt acasă. I-am spus să stea în curte și sunt curios să știu dacă mă va asculta".

Așadar, mă duc în oraș, cumpăr biroul și la întoarcere, îl întreb pe vecin: „Cum au decurs lucrurile?"

Vecinul îmi răspunde: „O, domnule Smith, ce băiat bun aveți! Nu trebuie să vă faceți griji cu el. Cât ați fost plecat, a stat tot timpul în curte. Nu numai atât, dar a venit tovarășul său de joacă și l-a invitat să joace basketball cu el. Fiul dvs. i-a răspuns: „Nu pot să merg. Tata vrea să stau aici în curte și să-l ajut când se va întoarce. Dar prietenul a insistat: „Ah, nu face nimic. Vei putea să te întorci înainte de sosirea tatălui, care nici nu va ști că ai lipsit. Haide, să mergem". Dar fiul dvs. a replicat: „O, nu. Tata mi-a spus să stau aici până se întoarce și aici am să stau, până va veni el înapoi". Numai că băiatul de pe aceeași stradă nu s-a dat bătut cu una, cu două. „Ei, asta-i bună! Ți-e frică și gata". Și-n clipa aceea, fiul dvs. l-a pocnit zdravăn, de i-a curs bulionul pe nas. Așa că, puștiul a făcut cale-ntoarsă singur. Domnule Smith, aveți, într-adevăr, un fiu cum nu e altul".

Atunci aș avea motive să fiu mândru că fiul meu m-a ascultat, chiar dacă a avut oportunitatea și libertatea să nu facă asta.

Vedeți nevoia pe care o avem să fim puși la probă? Dumnezeu a cerut anumite lucruri de la noi.

Și, în loc să ne lege cu lanțul, ne lasă liberi. Atunci vine Satan și încearcă să ne ispitească la neascultare. Când rămân fidel lui Dumnezeu în pofida ispitelor, atunci Dumnezeu primește plăcere și slavă în ascultarea mea de El, în special îl lumina faptului că prilejul de a face altfel îmi stătea la dispoziție. „O, ce fiu minunat am!" – întocmai cum a spus Dumnezeu despre Iov.

Așadar, de aceea îi va permite Dumnezeu Satanei încă o clipă de libertate. Așa după cum pune la probă dragostea noastră și angajamentul nostru față de Dumnezeu, tot așa el se va folosi de libertatea sa, pentru a-i încerca pe cei ce locuiesc pe pământ la sfârșitul miei de ani.

După câte se pare, fără a depune efort prea mare, Satan strânge o armată, îndemnându-i pe oameni să se adune în jurul celor neprihăniți, cu intenția de a-i distruge. „Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită" (Apocalipsa 20:9a). Dar Dumnezeu zdrobește răscoala, chiar înainte de a începe. „Din cer s-a coborât un foc, care i-a mistuit" (20:9b).

Într-o clipă se termină totul. Este o răscoală atât de scurtă și patetică, încât, pe drept cuvânt, nici n-o putem numi o bătălie. Dar slujește un scop. Are menirea să arate cât de deznădăjduit de rea este inima omului, și neprihănirea absolută a judecății lui Dumnezeu, când Își va vărsa mânia peste oamenii răi.

Dar cu Satan, care e creierul acestei operații, ce se va întâmpla? „Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde este fiara și profetul mincinos. Și vor fi chinuiți acolo zi și noapte, în vecii vecilor" (Apocalipsa 20:10).

IAZUL DE FOC

În Scriptură, iazul care arde cu foc este cunoscut sub denumirea de Ghehena. Ghehena este o vale, la sud de Ierusalim, care mai este cunoscută și sub denumirea de Valea Hinom. În vremurile de apostazie, când națiunea Israel se închina la Baal și Moloc, oamenii aprindeau focuri în cinstea acestor zei și-și aruncau copiii mici în foc, ca act de închinare. Ei numeau aceasta: „făcând copiii voștri să treacă prin foc". Asta era considerat un act de închinare, dar mai era, în același timp, și o metodă convenabilă de a scăpa de bebelușii nedoriți. Ei nu știau cum să facă avorturi pe vremea aceea, și astfel, așteptau până se năștea copilul și atunci îl aruncau în foc, ca act de închinare la zeul plăcerii lor.

Mai târziu, pe vremea lui Cristos, Valea Hinom de devenit groapa cu gunoi a orașului Ierusalim. Se ardeau deșeurile încontinuu. Zi și noapte, puteai privi spre Valea Hinom și vedeai fumul, care se ridica din gunoaiele aprinse ale Hinomului.

Prin urmare, termenul Ghehena poartă conotația de incendiu constant, de foc veșnic. Este descris ca un iaz de foc și pucioasă.

Primii ocupanți ai Ghehenei vor fi Anticrist și Profetul Mincinos. Ei vor fi singurii ocupanți ai iazului de foc, în timpul miei de ani, deoarece în acest timp Satan va fi legat și ascuns în groapa fără fund, numită abis. După scurta și zadarnica sa răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, Satan se va alătura lui Anticrist și Profetului Mincinos în Ghehena. Observați în Apocalipsa 20:10 se spune că el va merge „acolo unde *sunt* fiara și Profetul Mincinos". Asta nu spune „unde fiara și Profetul Mincinos au fost mistuiți" sau „au fost distruși". Ci spune: „unde *sunt* ei". Unora le vine atât de greu să conceapă teroarea Ghehenei, încât ei preferă să propovăduiască anihilarea celor răi. Da, e mai ușor de trăit cu asta, numai că nu e adevărat. Nu vei găsi învățătura aceasta în Scriptură. Mai degrabă, Biblia spune despre cei răi că „vor fi chinuiți în foc și pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se ridică în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă" (Apocalipsa 14:10b-11a).

JUDECĂȚILE

De îndată ce a fost zdrobită scurta rebeliune a Satanei, Domnul Își începe judecățile de la marele tron alb, așa cum sunt ele redate în Apocalipsa 20:11-15.

Dumnezeu ține o evidență exactă, precisă și completă. Tot ce ai făcut vreodată sau ai gândit s-a înregistrat. S-ar putea să fie similară cu știința „sunetului". Oamenii de știință susțin că sunetele nu încetează niciodată, ci se propagă la nesfârșit. Noi știm că sunetul se propagă cu vreo 1.170 de km pe oră. Savanții estimează că toate sunetele care au fost create cândva se propagă încontinuu; că tot ce s-a spus se află acolo, undeva. Iar dacă ai putea să le captezi, ai putea să redai sunetele părinților tăi, când te dădăceau, la o vârstă de bebeluș în pătuțul tău.

Dacă teoria aceasta e adevărată sau nu, noi știm din Biblie că tot ce am spus vreodată sau am gândit sau am făcut s-a înregistrat de Dumnezeu. El cunoaște totul și a consemnat totul în ceea ce se numește Cartea Vieții. Bazat pe ce stă scris acolo, când Dumnezeu deschide cartea, tu vei fi judecat după acele gânduri, cuvinte și acțiuni.

Biblia menționează această Carte a Vieții de mai multe ori. Pentru mine este interesant că jumătate din trimiterile acelea vorbesc despre oameni care sunt șterși din această carte. Când Moise mijlocește pentru poporul său și-L roagă pe Dumnezeu să-i ierte, adăugând că dacă nu va face asta, atunci Moise ar dori ca numele său să fie șters din această carte (Exod 32:32), Domnul îi spune lui Moise: „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea" (32:33). În Psalmul 69:28, David, vorbind în numele lui Mesia, spune: „Să fie șterși din cartea vieții și să nu fie scrișI împreună cu cei neprihăniți!"

Isus, în mesajul Său către biserica din Sardis în al treilea capitol din Apocalipsa, a promis că cei care vor birui vor fi îmbrăcați cu haine albe, iar numele lor nu vor fi șterse din cartea vieții. Mai degrabă, Isus a promis. El va mărturisi numele lor înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor Săi. Iar apoi în Apocalipsa 22:19, suntem avertizați că „dacă va scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei profeții, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții, din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta".

MOARTEA A DOUA

Dacă ai parte de prima înviere, nu va trebui niciodată să înfrunți moartea a doua. Ca definiție biblică, moartea este separarea conștiinței unui om de Dumnezeu. Dacă trăiești în afara conștienței lui Dumnezeu – dacă nu ai loc în viața ta pentru Dumnezeu, nici o comuniune, nici o părtășie, nici un gând despre Dumnezeu – atunci, conform Bibliei, tu ești mort deja. Deși într-o zi din viitor vei muri și fizic, în viața de acum, tu ești deja mort duhovnicește. Când vei sta înaintea lui Dumnezeu la judecata de la tronul alb, numele tău nu va fi găsit scris în Cartea Vieții, și vei fi aruncat în iazul de foc. Aceasta e moartea a doua.

Apocalipsa 20:6 ne spune: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de prima înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere". Isus a spus: „Ce se naște din carne este carne, dar ce se naște din Duh este duh. Prin urmare, nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou»" (Ioan 3:6-7). Trebuie să ai a doua naștere, o naștere spirituală. Născut de două ori, tu vei muri o singură dată. Născut o singură dată, vei muri de două ori. Vei muri fizic și apoi vei fi aruncat în iazul care arde cu foc, a doua moarte, care este despărțirea veșnică de Dumnezeu.

Dar du-te înapoi o clipă. Ce se întâmplă cu cei care s-au născut din nou – cei care mor o singură dată?

Lor li se acordă harul să experimenteze bisul.

[10]http://info.jpot.com/2000/Supplements/Millennium/tour1.html

Texte biblice pentru Actul IV: A Doua Venire

UN RÂU VA CURGE DIN MUNTELE MĂSLINILOR
- Ioel 3:18
- Zaharia 14:4, 8, 10

TOATE NAȚIUNILE VOR VEDEA SLAVA LUI DUMNEZEU
- Isaia 60:1-3
- Ezechiel 39:21
- Mica 4:1-5
- Habacuc 2:14

COMPORTAREA ANIMALELOR
- Isaia 11:6-7; 65:25
- Isaia 11:8

RIDICAREA BLESTEMULUI CE FUSESE IMPUS ASUPRA CREAȚIEI
- Genesis 3:17-19
- Isaia 11:6-9; 35:9; 65:25
- Ioel 3:18
- Amos 9:13-15

MOARTEA ÎNGHIȚITĂ DE VICTORIE
- Isaia 25:8

ISRAELUL CA MARTOR AL LUI DUMNEZEU
- Isaia 44:8; 61:6; 66:21
- Ezechiel 3:17
- Mica 5:7
- Țefania 3:20
- Zaharia 8:3

ISRAELUL CURĂȚIT
- Ieremia 33:8
- Zaharia 13:1

ISRAELUL MĂRIT ŞI SCHIMBAT
- Isaia 26:13
- Obadia 17-21

ISRAELUL ÎNĂLȚAT DEASUPRA NEAMURILOR
- Isaia 14:1-2
- Isaia 49:22-23
- Isaia 60:14-17: 61:6-7

ISRAELUL ÎL RECUNOAŞTE PE MESIA
- Isaia 8:17; 25:9; 26:8
- Zaharia 12:10-12

STRÂNGEREA DIN NOU A ISRAELULUI
- Isaia 43:5-6
- Ieremia 24:6; 29:14; 31:8-10
- Ezechiel 11:17; 36:24-25, 28
- Amos 9:14-15
- Zaharia 8:6-8
- Matei 24:31

REGENERAREA ISRAELULUI
- Ieremia 31:31-34; 32:39
- Ezechiel 11:19-20; 36:26

ISRAELUL ÎNRUDIT CU DUMNEZEU PRIN CĂSĂTORIE
- Isaia 54; 62:2-5
- Osea 2:14-23

IERUSALIM, ORAŞUL CERESC
- Ieremia 33:16
- Isaia 2:2-3
- Ezechiel 48:35
- Mica 4:1
- Zaharia 8:5; 14:10
- Apocalipsa 21:10, 16

ISUS DOMNEŞTE DE LA IERUSALIM
- Psalm 2:6-8, 11
- Isaia 2:3; 11:4

Isus, Bunul Păstor
- Isaia 49:11; 49:10; 58:11
- Ezechiel 34:11-16

CUNOAŞTEREA LUI DUMNEZEU VA CREŞTE
- Isaia 49:11; 49:10; 58:11
- Habacuc 2:14

ESTE REFĂCUTĂ LONGEVITATEA OMULUI
- Isaia 65:20

SLUJBA DUHULUI SFÂNT
- Isaia 32:15; 59:21
- Ezechiel 36:27; 37:14
- Ioel 2:28-29

NU VA MAI FI NICI O ASUPRIRE
- Isaia 14:3-6; 49:8-9
- Zaharia 9:11-12

BOALA VA FI ÎNDEPĂRTATĂ
- Isaia 33:24
- Ieremia 30:17
- Ezechiel 34:16
- Isaia 29:18; 35:5-6; 61:1-2
- Ieremia 31:8

SPORIREA LUMINII SOARELUI ŞI A LUNII
- Isaia 4:5; 30:26; 60:19-20
- Zaharia 2:5

LACRIMILE VOR FI ŞTERSE
- Isaia 25:8; 30:19

TEMPLUL VA FI REZIDIT
- Isaia 2:2
- Ezechiel 40–48
- Ioel 3:18
- Hagai 2:7-9
- Zaharia 6:12-13

UN LIMBAJ UNIFICAT
- Țefania 3:9

SFINȚENIE UNIVERSALĂ
- Zaharia 14:20-21

PACE UNIVERSALĂ
- Isaia 2:4; 32:18

RUGĂCIUNE UNIVERSALĂ
- Isaia 56:7; 65:24
- Zaharia 8:22

CÂNTARE UNIVERSALĂ
- Isaia 35:6; 52:9; 54:1; 55:12
- Ieremia 33:11

PUSTIUL ŞI DEŞERTURILE VOR ÎNFLORI
- Isaia 35:1-2

ACTUL FINAL

Bisul

CERUL

DRAMA S-A ÎNCHEIAT. În cele patru capitole precedente, am văzut apariția lui Anticrist, răpirea bisericii, grozăviile marii strâmtorări, gloria venirii a doua a lui Cristos și stabilirea împărăției Sale de o mie de ani. Am văzut cum Satan a încercat să stârnească o ultimă palidă rebeliune împotriva lui Dumnezeu, și am urmărit cum Dumnezeu a zdrobit acea revoltă, chiar mai înainte de a fi început. În sfârșit, am văzut înfrângerea definitivă a lui Satan și judecata de la marele tron alb. La încheierea Actului IV am văzut sfârșitul întristării și al nimicirii. Dar tocmai când ai crede că cortina a căzut pentru ultima oară, auzindu-se ultimele acorduri muzicale, înghițite apoi de tăcere, cortina se ridică din nou, iar muzica cunoaște un nou crescendo.

Orice spectacol de calitate are dreptul la un bis. Și nici o reprezentație din istorie nu e vrednică de un bis mai mult decât această mare dramă a lui Isus Cristos. Mai este încă frumusețe de contemplat, clipe emoționante de trăit. În această ultimă secțiune, vom obține o avanpremieră a viitorului glorios ce ne așteaptă în cer cu Domnul. Și bisul acesta va dura o veșnicie!

UN CER NOU ŞI UN PĂMÂNT NOU

Scripturile ne arată foarte clar ce se va întâmpla cu pământul și cu cerurile, cum le cunoaștem noi: ele vor trece. În Psalmul 102:25-26, citim: „Tu ai întemeiat în vechime pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; toate se vor învechi ca o haină; le vei schimba ca pe un veșmânt și se vor schimba".

Chiar și universul e supus legilor termo-dinamicii și entropiei. Omul de știință Sir Herschel Jeans a descris pământul ca un mare ceasornic care a fost tras, iar acum arcul său se destrânge. Soarele emană circa un milion, două sute de tone de masă în fiecare secundă, dar datorită faptului că este atât de uriaș tu nu trebuie să te duci acasă și să-ți faci probleme că soarele se va dizolva foarte curând.

Am audiat un curs de astronomie odată, și profesorul a spus că din cauza extraordinarei rate de reducere, în alte zece miliarde de ani nu va mai rămâne suficientă energie de la soare ca să întrețină viața pe pământ. Un student, pe jumătate adormit, s-a sculat în picioare și a întrebat: „Ce ați spus?" Profesorul a repetat: „Am spus că peste zece miliarde de ani, soarele nu va mai fi în stare să întrețină viața pe pământ". Iar studentul, evident ușurat, a spus: „O, asta e bine. Credeam că ați spus zece milioane".

În Isaia 65, Domnul a spus: „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai trece prin minte. Ci vă veți

bucura și vă veți veseli pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, și pe poporul lui în bucurie. Eu însumi Mă voi bucura nespus de Ierusalim și mă voi veseli de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum încolo nici glasul plânsetelor, nici vocea de jale" (Isaia 65:17-19).

Verbul *a crea* din versetul 17 este *bara* în ebraică. Este același cuvânt care e folosit în Geneza 1:1: „La început Dumnezeu a creat". *Bara* înseamnă a aduce ceva la existență din nimic. Din nimic Dumnezeu a adus la existență cerurile și pământul. Și Dumnezeu declară în acest pasaj din Isaia că va crea din nou ceva din nimic – va crea noi ceruri și un nou pământ.

Celălalt cuvânt în ebraică pentru „a crea" sau „a face" este *asa*, care înseamnă asamblare din materiale existente. Interesant e că *asa* se folosește, în general, în cea mai mare parte a primului capitol din Geneza, când citim despre recrearea pământului pentru ca omul în actuala sa formă să poată locui pe el. Dar la început Dumnezeu a creat (*bara*) și din nimic a adus la existență cerurile și pământul. Acum Dumnezeu promite că va *bara* sau crea din nimic un nou cer și un nou pământ.

În 2 Petru 3:10-13, ne facem o idee despre cum se va întâmpla aceasta. „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. Atunci; cerurile vor trece cu trosnet, iar elementele se vor topi de intensitatea căldurii și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri se vor desființa, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea Zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, iar elementele se vor dizolva de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea".

Acum, știm câte ceva despre atomi și despre structura moleculară. Am ajuns să înțelegem puțin despre protoni, electroni, neutroni și alte lucruri de acest fel – cărămizile funcționale de bază ale universului. Știm că în interiorul atomului sunt taine pe care n-am reușit până acuma să le descifrăm. Nucleul unui atom este format, desigur, din protoni grupați împreună, și din electroni care se rotesc în jurul nucleului. Știm și aceea că, în termeni relativi, există mai mult spațiu gol decât material solid în interiorul unui atom.

Una din tainele atomului este ce anume îi ține pe atomi laolaltă. Conform legii lui Coulomb despre electricitate, particulele de același fel se resping. Protonii ar trebui să se respingă, și se resping cu o forță extraordinar de mare. Și totuși, cum se face că sunt grupați în nucleul unui atom? Omul a învățat că prin bombardarea nucleului unui atom cu neutroni aflați în mișcare lentă el poate refula nucleul unui atom, creând o forță extraordinară de energie. Prin refularea protonilor și permiterea lor să răspundă conform înclinației lor naturale de autorespingere, atomii sunt afectați într-o așa măsură, încât forța rezultată este puterea atomică. Dar pe cât de extraordinară este acea forță atomică, s-a estimat că forța necesară pentru a-i ține laolaltă pe acei protoni necesită o forță și mai mare decât aceea necesară pentru a-i elibera. Și astfel întrebarea se pune: ce anume ține universul laolaltă?

Pavel ne spune în Coloseni 1:16-17 că Isus nu numai că a creat toate lucrurile, dar și că prin El toate lucrurile „se țin" (acesta este sensul în limba greacă). Într-o zi, Domnul va slăbi, pur și simplu, strângerea Sa, și întregul univers se va dizolva pe dată. Asta-i tot ce trebuie să facă – să slăbească strângerea Sa, și nu va mai rămâne nimic din ceruri și pământ, așa cum le cunoaștem în prezent. În acel punct, Dumnezeu va crea, *bara*, noile ceruri și un nou pământ.

NOUL IERUSALIM

Gândește-te la cele mai frumoase locuri pe care le-ai văzut pe pământ – locuri încă nepoluate de om. N-au rămas prea multe locuri neîntinate, dar ne minunăm de slava acelor rare locuri încă neatinse de om. Acum imaginează-ți un nou pământ și noi ceruri, purcese din mintea lui Dumnezeu, Maestrul Proiectant și Creator al universului. Nu numai că noua Lui creație va fi fără pată, dar va rămâne așa pentru veșnicie. Iar El va locui aici cu poporul Său.

Toate lucrurile care provoacă durere și suferință vor dispare. Noi vom trăi o bucurie și o fericire absolută, pe lângă faptul că vom locui cu Dumnezeu în împărăția Sa eternă. Sună prea frumos pentru ca să fie și adevărat, nu-i așa? Pare un vis minunat, și totuși Dumnezeu declară că este autentic. Iar cuvântul Său este adevărat. Poți conta pe el.

„Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire pline cu cele din urmă plăgi, a venit și a vorbit cu mine, zicându-mi; «Vino să-ți arăt mireasa, soția Mielului!»" (Apocalipsa 21:9). Ioan a fost invitat să privească noul Ierusalim, Cetatea lui Dumnezeu. Aceasta e locuința miresei, locul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru mireasa lui Cristos. Deoarece Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al belșugului – un Dumnezeu care iartă din belșug, care iubește din belșug și care binecuvântează din belșug – nu putem să ne imaginăm frumusețea locului pe care ni l-a pregătit El pentru noi. Dar lui Ioan i se permite să aibă o mică străfulgerare a ceea ce ne așteaptă.

„Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca și cristalul" (Apocalipsa 21:10-11). Piatra aceasta a fost tradusă prin iaspis, dar, întrucât iaspisul nu e străveziu ca și cristalul, e posibil ca în greacă termenul să fie echivalent cu un diamant. Știți cum strălucește diamantul la lumină. Ei, așa va străluci orașul acesta, când vă veți apropria de el.

Apocalipsa 21:12-16 ne spune: „Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți și la porți doisprezece îngeri. Și pe aceste porți erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece triburi ale fiilor lui Israel. La est erau trei porți; la nord trei porți; la sud trei porți; și la vest trei porți. Zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Îngerul care vorbea cu mine avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. Cetatea era pătrată – lungimea ei era egală cu

lățimea. A măsurat cetatea cu trestia și a găsit că e de douăsprezece mii de stadii în lungime, cu lățimea egală cu lungimea și înălțimea".

Douăsprezece mii de stadii echivalează cu aproximativ 2.400 de kilometri. Cetatea pare să fie sub forma unui cub, cu lungimea, lățimea și înălțimea fiind toate de 2.400 de kilometri.

Nu știm prea mult despre noile trupuri pe care le vom primi. Vor fi fascinante, desigur. Nu putem încă pătrunde surprizele ce ni le-a pregătit Dumnezeu. 1 Corinteni 2:9 ne spune că: „Dar, după cum este scris: «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit – așa sunt lucrurile pe care le pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc»" Știm însă că atunci când Isus a înviat din morți, trupul Lui a fost din carne – numai că nu se spune și din „sânge". Da, El spune că nu era un duh, dar se pare că trupul Său avea o altă structură moleculară, pentru că putea trece prin ziduri. Vor fi noile noastre trupuri similare cu al Său? Vor avea trupurile noastre masă, sau vor fi ființe spirituale? Dacă vom fi ființe spirituale, forța gravitațională nu va mai acționa asupra trupurilor noastre. Asta va face viața deosebit de interesantă.

Acum, presupunând că trupul nostru va avea masă, să privim din nou la cubul acesta de 2.400 de kilometri. Pe pământ, suntem limitați la suprafața spațială a planetei noastre. Dar ce-ar fi să trăim în interiorul acelui cub enorm? Să presupunem că fiecare nivel este de o milă înălțime și fiecăruia i se dă o milă pătrată în care să locuiască. Vă dați seama câte persoane ați putea să cuprindeți în cubul acela? Am avea loc suficient pentru toți.

I-a măsurat și zidul a aflat că era de o sută patruzeci și patru de coți în grosime, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul. Zidul era făcut din iaspis, iar cetatea era de aur curat, ca sticla era curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: prima temelie era de iaspis, a doua de safir, a treia de calcedoniu, a patra de smaragd... (Apocalipsa 21:17-19).

Temelia cetății va fi colorată – o minunăție. Iaspisul, cum am menționat, nu este străveziu. Prin urmare, probabil aici referirea e la un diamant. Este limpede ca și cristalul, reflectând lumina și culoarea; curat, de o puritate transparentă, ca un țurțure de gheață în lumina soarelui.

„...A doua de safir..." (Apocalipsa 21:19).

Safirul este de culoare albastră. Piatra este menționată la Exod 24:10 ca temelia lui Dumnezeu: „...sub picioarele Lui era ceva asemănător unei platforme de safir, diafană ca cerul cel mai senin".

„...A treia de calcedoniu..." (Apocalipsa 21:19). Calcedoniul este de culoare verzuie. Este o agată și e descrisă ca o varietate de smaragd cules pe muntele Calcedon.

„...A patra smaragd, a cincia de sardonix, a șasea de sardius, a șaptea de hrisolit, a opta de beril, a noua de topaz, a zecea de hrisopraz, a unsprezecea de iacint, a douăsprecea de ametist" (21:19-20). Pentru a vă forma o imagine a culorilor descrise aici, smaragul este verde, sardonixul este roșu, hrisolitul este gălbui-auriu, beril este o altă nuanță de verde, topazul este un galben verzui, hrisoprazul este de un verde auriu, iacintul este violet, iar ametistul este purpuriu. Adăugați la asta, culoarea de un transparent strălucitor a iaspisului, albastrul safirului și smaragul calcedoniului, și vă puteți forma o idee despre frumusețea acestor giuvaere care alcătuiesc temelia cetății.

Aurul și diamantele au o mare valoare pe pământ în ziua de azi. Ele sunt considerate atât de valoroase, încât oamenii nu numai că se străduiesc să le obțină, dar unii dintre ei sunt gata să lupte sau chiar să ucidă pentru a le obține. Și totuși, aceste valori pământești, de mare preț sunt atât de comune în cer, încât ni se spune că însăși străzile sunt pavate cu aur. Cu alte cuvinte, ceea ce reprezintă lucrul de cel mai de seamă pe pământ va fi dincolo asfaltul cerului. Când vom sosi în acel oraș nou, ne va apărea clar că Dumnezeu nu este impresionat de aur, argint, diamante sau pietre prețioase. Ele sunt atât de comune pentru El, încât le folosește ca materiale de construcție.

Nu, pe Dumnezeu nu-L impresionează aurul, argintul sau pietrele prețioase. Tot aurul de pe pământ a fost făcut de Dumnezeu. Tot argintul pe care-l avem a fost făcut de Dumnezeu. Toate diamantele, safirele, iaspisul și smaragdele care există au fost făcute de Dumnezeu. Așadar, El nu e impresionat de ele cum suntem noi. El nu le consideră o comoară. Ce ne spune Cuvântul – și ce vom vedea cu ochii noștri, când vom intra în orașul pe care l-a pregătit El pentru noi – este lucrul pe care-l prețuiește Dumnezeu la noi.

În Exod 19:5, Dumnezeu Se referă la copiii Săi drept „comoara Lui aleasă". În Versiunea King James se folosește expresia „o comoară deosebită" („peculiar treasure") și aș fi înclinat să fiu de acord cu această traducere. Este deosebit faptul că Dumnezeu mă tratează ca pe o comoară. Da, noi suntem comoara Lui. Nu aurul sau argintul sau pietrele prețioase sunt cele pe care pune Dumnezeu preț, ci pe copiii Săi îi prețuiește El. Mai exact, pe tine te prețuiește El. El nu a creat decât unul singur ca tine. Ești un unicat, o raritate. Așadar, nu ești doar comoara Lui deosebită, ci ești comoara Lui de o rară frumusețe.

„Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Și strada cetății era din aur curat, ca sticla străvezie. În cetate n-am văzut nici un templu, deoarece Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei" (21:21-22). Acum, când va veni Isus să-Și ia biserica și să ne răpească la cer, vom găsi un templu în acel prim cer, și va fi exact ca și tabernacolul (cortul) pământesc care i-a poruncit Dumnezeu lui Moise să-l construiască. El i-a atras atenția lui Moise să aibă grijă să-l facă exact după planul care i l-a dat, care era un model al lucrurilor cerești.

Citim despre acel templu în mai multe locuri în Apocalipsa. Capitolul 7 versetul 15 sună ast-

fel: „De aceea, stau ei înaintea tronului lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe tron Își va întinde peste ei cortul Lui". Apocalipsa 11:19 spune: „Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis; și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său. Și au fost fulgere, voci, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare". Capitolul 15:5, 6 și 8 ne spune: „După aceea am văzut deschizându-se în cer Templul cortului mărturiei. Și din Templu au ieșit cei șapte îngeri, care țineau cele șapte plăgi. Erau îmbrăcați în in curat. strălucitor și erau încinși în jurul pieptului cu brâe de aur... Și Templul s-a umplut de fum, din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în Templu, până ce se vor sfârși cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri".

Templul este o prezență proeminentă în primul cer. Dar în cerurile noi, nu vom mai avea nevoie de templu, căci Dumnezeu și Mielul vor fi templul nostru.

Tot așa, nu vom mai avea nevoie de o sursă exterioară de lumină. „Cetatea n-are nevoie nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu și făclia ei este Mielul" (Apocalipsa 21:23). Isus a spus: „Eu sunt lumina lumii" (Ioan 8:12). Tot astfel, în noul Ierusalim, nu va mai fi nevoie de soare ziua, nici de lună noaptea, ca să reflecte soarele. Prezența lui Isus va produce toate lumina de care avem nevoie.

„Națiunile din cei care vor fi mântuiți vor umbla în lumina ei și regii pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide deloc ziua (în ea nu va mai fi noapte). Și în ea vor aduce slava și cinstea națiunilor. Dar cu nici un chip nu va intra nimic care întinează sau care provoace o urâciune sau o minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții, a Mielului" (21:24-27).

Un al lucru glorios la noul Ierusalim va fi faptul că nimic nu va polua acest oraș. Nu va mai exista nici un lucru de natură poluantă – numai lucruri curate. În asta vom vedea împlinirea promisiunii lui Isus din Fericiri: „Binecuvântați sunt cei ce flămânzesc și însetează după neprihănire, căci ei vor fi săturați" (Matei 5:6).

De atâtea ori în Scriptură, când Dumnezeu vorbea despre viitor și profețea despre lucrurile care vor veni, El spunea: „Acestea sunt cuvinte adevărate; cuvinte credincioase. Eu le-am rostit și Eu le voi duce la îndeplinire". Eu cred că El a făcut aceste afirmații deoarece știa că noi, cu imaginația noastră, nu le vom putea pricepe. Atunci, întrucât nu ni le putem imagina, trebuie să-L luăm pe cuvânt. Dar Dumnezeu este fidel acelui Cuvânt, iar noi putem să ne bizuim cu totul pe promisiunile Sale. Deși aceste descrieri ale noului Ierusalim par „din altă lume" (cum și sunt), noi putem crede că fiecare detaliu va avea loc exact așa cum a promis Dumnezeu în Scriptură.

Când ești confruntat cu descrieri suprarealiste, luate parcă din altă lume, întrebarea nu se pune: „Poate Dumnezeu aduce aceste lucruri la ființă?", ci întrebarea trebuie pusă: „Ești tu dispus să-L iei pe Dumnezeu pe cuvântul Său?" Unii oameni întâmpină dificultăți „de ordin intelectual", când e vorba să creadă în Dumnezeu. Cel puțin, așa afirmă ei, că problema lor este de

natură intelectuală. Dar eu cred că problema lor nu e o chestiune ce ține de intelect. Problema e spirituală. Isus a dat dovadă de francheţe în legătură cu necredința spirituală. În Ioan 3, vorbindu-i lui Nicodim despre nevoia fiecărui om de a se naște din nou, Isus a concluzionat că Dumnezeu nu Și-a trimis Fiul în lume ca să condamne lumea, ci ca prin El lumea să poată fi salvată. Apoi i-a spus lui Nicodim – fără prea multe menajamente – că cine crede în El (adică în Fiul) nu este condamnat; dar cine nu crede este condamnat deja, pentru că n-a crezut în numele singurului Fiu născut al lui Dumnezeu. Și aceasta este condamnarea, că lumina a venit în lume, iar oamenii au iubit întunericul mai degrabă decât lumina, pentru că faptele lor erau rele" (Ioan 3:18-19).

Necredința este o problemă de natură morală. Este acea condiție a omului care iubește întunericul atât de mult, încât respinge Lumina. În contrast cu aceasta, credința este condiția naturală pentru cei care resping întunericul și iubesc Lumina. De fapt, cu cât umblu mai de mult cu Isus, cu atât mai mare mi-a crescut credința. Nu am nici o dificultate de ordin intelectual în a crede ce spune Dumnezeu. Mai degrabă, dificultatea intelectuală ar interveni în momentul în care nu aș crede. A încerca să-mi explic existența în afară de Dumnezeu mi-ar fi greu din punt de vedere intelectual. A încerca să explici profețiile împlinite ale Scripturii prezintă serioase dificultăți intelectuale. Dar a crede în Dumnezeu? Ei bine, asta nu e greu deloc.

Isus a recurs adesea la expresia: „adevărat, adevărat..." când a profețit. Repetiția are rol de accentuare. Asta îmi spune mie că a crezut sincer ce a spus. Ce minunat este că putem conta pe adevărul planurilor viitoare ale lui Dumnezeu pentru mireasa lui Isus Cristos! Slăvite lucruri le sunt rezervate copiilor lui Dumnezeu! Ce recunoscător sunt că fac parte din planul etern al lui Dumnezeu să-Și reverse asupra mea dragostea Sa și gloria împărăției Sale în veci de veci!

POMUL VIEȚII

„Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul străzii și pe cele două maluri ale râului erau pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea națiunilor" (Apocalipsa 22:1-2).

Când Dumnezeu a creat grădina Eden pentru Adam și Eva, El a umplut-o cu tot felul de pomi fructiferi – pomi din care Adam și Eva au fost îmbiați să mănânce în voie. Dar a inclus un pom în mijlocul Grădinii, din care lui Adam și Evei li s-a interzis să mănânce. Acesta era pomul cunoștinței binelui și al răului. Dumnezeu le-a atras atenția că fructul acestui pom era mortal. Dar mai exista un pom în acea grădină – pomul vieții. Cine mânca din acest pom trăia în veci. Când Eva a ascultat de minciunile Satanei și a mâncat din fruct, iar Adam i-a urmat exemplul, Dumnezeu a trebuit să-i expulzeze din grădină și să blocheze intrarea în ea, „ca nu cumva să-și întindă mâna să ia din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci" (Geneza 3:22). Dumnezeu nu era îngrijorat că Adam și Eva puteau trăi în veci, ci că ei puteau trăi în veci în acea stare păcătoasă, starea de răzvrătire împotriva poruncii lui Dumnezeu. Opțiunea lor a adus blestemul păcatului în

lume, care va fi încă un lucru ce va fi alungat din noul Ierusalim (Apocalipsa 22:3).

Ai crede că având pomul morții și pomul vieții, omul va alege pomul vieții mai întâi. Dar nu așa s-a întâmplat. Vedeți, îl blamăm pe Adam pentru nechibzuința sa. Cum de a fost posibil să mănânce din pomul morții, și nu din pomul vieții? Dar înaintea a a adopta o atitudine prea severă, de condamnare a lui Adam, trebuie să realizăm că aceeași alegere stă în fața omenirii astăzi. Dumnezeu ne-a oferit pomul vieții; și, desigur, aceasta este crucea lui Isus Cristos, prin care Dumnezeu ne-a asigurat viață veșnică. Iar oamenii au de ales astăzi între viață și moarte. Prin cruce, Dumnezeu a spus: „Uite, am așezat înaintea voastră viața și moartea. Alegeți viața, ca să trăiți". Dar chiar și așa, sunt mulți oameni astăzi care aleg calea morții, mai degrabă decât calea vieții, făcând aceeași greșeală nechibzuită pe care au făcut-o Adam și Eva în grădină.

Din pasajul acela din Apocalipsa, vedem că, evident, pomul vieții a fost transferat în cetatea lui Dumnezeu. Ce tablou impresionant ni se prezintă în Apocalipsa 22:1-2! Vedem un râu cu apă cristalină, ce curge din tronul lui Dumnezeu, șerpuind prin toată cetatea. Pe lângă râu, străzi de aur străjuiesc malurile sale. Iar acolo, crescând drept și puternic, se află pomul vieții – transplantat chiar din Eden. Ni se spune că face douăsprezece feluri de fructe, mereu câte un alt fel în fiecare lună. Nu numai că produce o mare varietate de fructe, ci și frunzele lui sunt destinate pentru vindecarea națiunilor.

La care națiuni se referă textul biblic? Noi știm că încă va exista un pământ. Și vor fi națiuni pe acel pământ nou. Ce fel de oameni îl vor moșteni? Biblia nu ne spune. Multe lucruri cu privire la viitor urmează să ne fie descoperite Dumnezeu ne-a rezervat câteva surprize.

FAȚĂ ÎN FAȚĂ

„Nu va mai fi nici un blestem acolo, ci tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în el și slujitorii Lui Îl vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și numele Lui va fi pe frunțile lor. Nu va mai fi noapte acolo: nu vor mai avea nevoie de lampă, nici de lumina soarelui, căci Domnul Dumnezeu le dă lumină. Și vor domni în veci de veci" (Apocalipsa 22:3-5).

S-a dus blestemul păcatului. S-a dus noaptea. Doar făgăduința unui nume nou și realitatea de a domni pe veci de veci cu Dumnezeu, care ne iubește – Dumnezeul a cărui față o vom privi, așa cum a promis Isus (Matei 5:8).

Atunci el mi-a zis: „Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate" (Apocalipsa 22:6).

RĂSPLĂȚI

Asta ar fi de ajuns – dreptul de a domni cu Isus în veci, binecuvântarea de a-I vedea fața și de a învăța direct de la El și de a trăi în gloriosul cămin ce ni l-a pregătit. Dar, pe lângă toate acestea,

Biblia ne spune că Dumnezeu ne va răsplăti pentru lucrarea săvârșită de noi pe pământ.

Mântuirea este darul lui Dumnezeu prin har. Dar odată ce am primit acest dar minunat al lui Dumnezeu prin har, acum întrucât El este Domnul meu, eu sunt obligat să-L slujesc și să-L ascult. Recunoștința este cel mai bun stimulent dintre toate. Doar amintirea a ceea ce a făcut Isus pentru noi ar trebui să ne motiveze să-L slujim ca o jertfă de mulțumire. Dar dacă nu slujim din recunoștință sau mulțumire, ar trebui să slujim dintr-un sentiment de obligație. Viața noastră nu ne mai aparține. Scriptura ne spune că am fost cumpărați cu un preț, trebuind, prin urmare, să-L slăvim pe Dumnezeu în trupurile noastre (1 Corinteni 6:19-20). În alt loc din Scriptură Isus a pus întrebarea evidentă: „De ce-Mi spuneți «Doamne, Doamne» și nu faceți lucrurile care vi le spun?" (Luca 6:46). Ce inconsecvență totală!

Noi trebuie să ascultăm de El ca Domn. Și vom fi răsplătiți fiecare după credincioșia cu care am săvârșit faptele bune pe care ni le-a poruncit El. Aceste recompense pe care ni le-a promis El nu au nimic de a face cu mântuirea, ci au mult de a face cu poziția noastră în împărăția lui Dumnezeu.

Cum am arătat în Actul IV, Isus a spus parabola talanților în Matei 25. Stăpânul, trebuind să facă o călătorie într-o țară îndepărtată, și-a lăsat bunurile în grija slujitorilor săi. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia patru și încă unuia un talant. La întoarcere, i-a chemat să-i dea socoteală. Celui căruia i s-a dat cinci talanți a zis: „Doamne, am făcut să crească ce mi-ai încredințat. Iată, am adus zece". Și stăpânul i-a zis: „Bine, rob bun și credincios. Ai fost credincios în puține lucruri. Iată, acum te fac stăpân peste zece cetăți. Intră în bucuria stăpânului". Dar cel care primise un talant, îngropându-l, a sfârșit prin a-l pierde. Cine este credincios în lucruri puține i se va da mult. Dar cine nu este credincios va pierde chiar și ceea ce i s-a încredințat.

Scriind despre judecata sfinților, Pavel a spus: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata, după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. Ca unii ca cunoaștem deci frica de Dumnezeu, pe oameni căutăm să-i încredințăm" (2 Corinteni 5:10-11). Într-o zi, vom da socoteală Domnului despre ce am făcut cu lucrurile pe care ni le-a încredințat El. Domnul vine curând. El vine cu răsplăți în mână. El vine să-Și ia mireasa.

Și Duhul și Mireasa zic „Vino!" Și celui ce îi este sete să vină! Cine vrea, să ia apa vieții fără plată (Apocalipsa 22:17).

ȚI-E SETE?

Invitația făcută în acest verset mă face să mă gândesc la o altă invitație pe care Dumnezeu a făcut-o prin profetul Isaia: „Voi toți cei însetați, veniți la ape! Chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați! Veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce vă cheltuiți banii pentru ceea ce nu e pâine? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă

dar, și veți mânca ce este bun și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase. Luați aminte și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi. Și Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David" (Isaia 55;1-3).

Nu este nici un dumnezeu ca Dumnezeul nostru. În alte religii, oamenii trebuie să transpire și să depună eforturi în speranța că ar putea, cumva, ajunge la dumnezeul lor. Dar Dumnezeul nostru a lăsat frumusețea cerului pentru a veni la noi. În alte religii, oamenii trebuie să facă încontinuu jertfe, încercând să potolească mânia dumnezeilor lor. Dumnezeul nostru ne binecuvântează – din belșug, cu dărnicie, încontinuu – doar pentru că ne iubește.

Ți-este sete astăzi? Poate că este pentru că ți-ai cheltuit banii pentru ceea ce nu e pâine, și câștigul muncii pentru ceva care nu satură. Dacă ai privit la lume, așteptând ca ea să-ți aducă bucurie și satisfacție, vei rămâne nesatisfăcut. Dacă ai căutat împlinirea prin ceea ce are lumea cel mai bun să-ți ofere, negreșit tu însetezi după adevărata frumusețe. O vei găsi doar în Isus Cristos.

Pe paginile Bibliei, mesajul lui Dumnezeu este simplu: „Pocăiește-te de păcatele tale, urmează-Mă și fă ceea ce-ți spun". Pocăința înseamnă mai mult decât să-ți pară rău, pentru că s-ar putea să-ți pară rău pentru lucrurile pe care le-ai făcut, și totuși, să continui să le faci. A te pocăi înseamnă să treci printr-o schimbare totală a inimii și a minții față de Dumnezeu. Înseamnă să lași smerit lucrurile ieftine și goale în care ai încercat să găsești împlinirea, întorcându-te, în cele din urmă, la dragostea și iertarea lui Isus Cristos. Această schimbare a inimii față de Dumnezeu îți va da puterea de a te întoarce de la ceea ce e felul tău de viață greșit și păcătos. Când ai gustat bunătatea lui Dumnezeu, vei trăi și dorință sinceră de a te lăsa de păcatele tale din trecut. Vei trăi o viață cu totul nouă, pe care Biblia o numește evlavie.

Alternativa la evlavie este, evident, lipsa de evlavie. Este o expresie caracteristică pentru planeta noastră. Trăim într-o lume lipsită de evlavie, o lume care se îndreaptă spre devastare. Este angajată într-o plonjare spiralată, de pe urma căreia nu este refacere. Semnele acesteia se văd pretutindeni în jurul nostru – fără îndoială, le-ai observat și tu.

În contextul în care lumea a devenit tot mai întunecată, Dumnezeu continuă să-Și ofere lumina Sa. Prin Cuvântul Său, Dumnezeu ne-a revelat calea spre o viață încărcată de semnificație. El spune: „Iată, îți pun azi înainte viața și fericirea, moartea și nenorocirea, prin faptul că îți poruncesc astăzi să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui și să păzești poruncile Lui, legile Lui și orânduirile Lui, ca să trăiești și să te înmulțești și ca Domnul, Dumnezeul tău să te binecuvânteze în țara pe care o vei lua în stăpânire" (Deuteronom 30:15-16). Cu alte cuvinte, „Dacă vei urma regulile Mele, vei fi plin de bucurie și vei prospera". Nu e greu de priceput. Dar omul și-a împietrit inima, L-a respins pe Dumnezeu și a mers pe căile lui.

Biblia spune că oamenii care vor fi rămas pe pământ în zilele de pe urmă „nu s-a pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de hoțiile lor" (Apocalipsa 9:21). Sau,

altfel spus, „nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor".

Această imagine a caracterului omenirii are darul să trezească la realitate. Dar cum vor fi oamenii în vremea sfârșitului? Mai întâi de toate, oamenii se vor închina la diavoli. Dumnezeu vrea să căutăm călăuzirea și înțelepciunea Sa. El vrea să imprime orientare în viața noastră. Dar oamenii de astăzi nu sunt interesați de sfatul lui Dumnezeu. În schimb, ei se îndreaptă spre medii și spre *New Age channelers* ca să capete călăuzire. Ei caută sfatul psihicilor, ai ghicitorilor. Așanumitele *ouija boards* și horoscoape. Ei se închină la diavoli, mai degrabă decât la Dumnezeu.

Mișcarea New Age, cu popularitatea ei tot mai mare, a adus, odată cu ea, fenomenul numit channeling, în cadrul căruia presupuși oameni înțelepți din trecut își oferă secretele și înțelepciunea lor celor care le solicită azi. Este, întrucâtva, similară cu practicile oracolelor din vechime. În esență, este vorba despre demoni care-și propagă doctrinele prin intermediul mediilor, înveșmântați într-o manieră acceptabilă consumatorilor de azi.

În unele școli din sistemul public de învățământ din Statele Unite de astăzi, copiii sunt învățați cum să contacteze „spiritele lor călăuzitoare" și să primească ajutor de la „micul om înțelept" care „locuiește într-o casă în mințile lor".

Multe grupuri populare de muzică rock încurajează copiii să caute împlinire prin intermediul satanismului. Evident, prezicerea despre închinarea tot mai răspândită la spiritele demonice ajunge să se împlinească.

Nu numai că se vor închina la diavoli, ci oamenii din zilele de pe urmă se vor închina și la idoli. Toată lumea își pleacă genunchiul la câte un obiect de închinare, la un ideal oarecare, vreun principiu, vreun țel, vreo ambiție, la un lucru anumit. Toți oamenii trebuie să se închine, căci aceasta este o nevoie intrinsecă a lor. Dacă nu se închină lui Dumnezeu, atunci va găsi neapărat un substitut. În Deuteronom 4:19, Biblia vorbește despre om ca fiind mânat să se închine. Este o parte integrantă a naturii umane.

Studenții înscriși la colegii creștine sunt ținta batjocurilor profesorilor lor seculari, datorită credinței lor în Isus Cristos. Profesorii fac din creștini una din țintele lor predilecte, luându-i în râs și batjocorindu-i pe cei ce cred în Dumnezeu. Studenților li se spune că omul își este suficient sieși însuși, fără să aibă nevoie de vreo cârjă demodată cum ar fi credința în Dumnezeu. Dar apoi profesorul merge acasă și se închină la idolul său din curte – la barca sa cu motor sau la automobilul său tip sport sau la grădina pe care o cultivă. Mulți din acești profesori folosesc droguri, fiind implicați în Mișcarea New Age. Ei aleargă la Sai Baba sau la alți guru care pretind că au efectuat tranziția la starea de dumnezeire. Da, fiecare om își are idolul său.

Oamenii din zilele de pe urmă nu se vor pocăi de uciderile și de vrăjitoriile lor. Milioane de bebeluși sunt omorâți în fiecare an în clinicile de avorturi din Statele Unite. Aceste crime sunt tolerate și, în unele cazuri, finanțate de guvernul nostru, fiind apărate de tribunalele noastre.

Dumnezeu nu poate rămâne indiferent față de această nesocotire crasă a vieții și negreșit va aduce Statele Unite la judecată pentru ea. Poate că această judecată a și început deja.
Deși în trecut erau dezorganizate, benzile de gangsteri au devenit între timp surse bine finanțate și echipate de răspândire a drogurilor și a violenței. În prezent, întâlnim dependența de droguri și uciderile fără sens devenind tot mai obișnuite în orice metropolă din America.

Scriptura ne spune de asemenea că oamenii din zilele de pe urmă vor refuza să se pocăiască de vrăjitoriile lor. „Vrăjitoriile" sunt în originalul grec *pharmakia*, care înseamnă „folosirea narcoticelor pentru senzații tari și fermecare". Priviți la folosirea tot mai răspândită a drogurilor în lumea de azi. Marijuana și cocaina pot fi procurate de tinerii de azi cu aceeași ușurință cu care obțineau cândva bomboanele. Lucrul alarmat este efectul insidios pe care-l produce acest drog asupra creierului consumatorului. Drogurile acestea par să atace centrul de judecată rațională, așa încât consumatorul este amăgit să creadă că nu este dependent de ele. Un observator obiectiv va vedea schimbările intervenite în personalitatea celui drogat, însoțită de o pierdere rapidă a capacității de a raționa. Persoana care se află sub influența acestor droguri nu mai este în stare să ia deciziile corespunzătoare, în situațiile cu care este confruntat. Nu mai are capacitatea să realizeze că i-a fost afectată puterea de a lua decizii raționale, aceasta devenind stăpânită de droguri. Noi cercetări în acest domeniu au scos în evidență faptul că aceste droguri distrug o substanță chimică prezentă în creier care inhibă capacitatea persoanei de a se mai opune la drogul respectiv.

„Nici nu s-au pocăit de curvia lor". Privind la lumea din jurul nostru astăzi, constatăm o coborâre și, în cele din urmă, o eradicare a oricărei norme decente de morală. Se pare că aproape orice mijloc de comunicație este folosit pentru a distruge principiile morale pe care le poseda cândva societatea noastră și poporul care-o alcătuiește. Imoralitatea a devenit atât de răspândită și de acceptată, încât oamenii discută liber de partenerii cu care trăiesc, ca și când practica aceasta nu ar implica nici o chestiune de ordin moral.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Am putea continua la nesfârșit, descriind starea imorală, neevlavioasă și nespuns de întunecată a omenirii de astăzi. Dar, în loc să ne concentrăm atenția asupra problemei, trebuie mai degrabă să privim la Mântuitorul.

Scriptura ne spune că bunătatea lui Dumnezeu este cea care-l aduce pe un om la pocăință (Romani 2:4). Deși ne-am făcut cu toții vinovați de păcat – fie că este închinarea la idoli, sau ucidere, droguri, curvie, hoție, minciună sau lăcomie, Dumnezeu încă ne iubește. El ne-a iubit atât de mult, încât Și-a trimis singurul Său Fiu să ia responsabilitatea vinovăției pentru orice lucru rău pe care l-am săvârșit noi vreodată. Isus Cristos a murit pe cruce în locul nostru, pentru ca să ne spele de vinovăție pe veci.

Unii oameni sunt atât de refractari în aș schimba viața în orice fel, încât își zic: „Am să aștept până ce voi vedea judecățile lui Dumnezeu abătându-se asupra pământului. Atunci mă voi întoarce la Dumnezeu, cerând îndurare". Dă-mi voie să mă adresez ție personal. Dacă nu te

pocăiești acum, ca urmare a bunătății și îndurării lui Dumnezeu, de ce te-ai pocăi în vremea judecăților lui Dumnezeu? Dacă bunătatea lui Dumnezeu nu te aduce în familia Sa, slabe speranțe sunt ca judecățile Sale s-o poată face!

Pocăința trebuie să fie lucrarea lui Dumnezeu înăuntrul vieții tale. Nimeni nu te poate aduce la pocăință. Da, cineva te poate face să-ți pară rău. Eu aș putea să te fac să-ți pară rău, dar nu pot să te fac să te pocăiești. Tu trebuie să-L lași pe Dumnezeu să-ți vorbească și să-ți atingă inima. Numai întristarea evlavioasă conduce la pocăință.

Oprește-te și reflectă. Indiferent ce obții de pe urma păcatului tău cel mai îndrăgit, se merită să-ți sacrifici sufletul? De ce să nu-ți predai viața lui Isus Cristos? El are un plan mult mai bun pentru viața ta astăzi, și un viitor etern în împărăția Sa mâine!

Ești însetat astăzi? Ți-e sete după pace, după speranță, după frumusețe, după neprihănire? Dacă da, atunci oprește-te o clipă în liniștea inimii tale și dă-I viața ta lui Isus. Recunoaște faptul că Isus, Dumnezeu în trup uman, a murit pe cruce pentru păcatele tale. Cu smerenie, roagă-L să te ierte și să-ți dea viața veșnică pe care ți-o oferă El absolut gratuit. Te îndemn să faci lucrul acesta acum, ca nu cumva să te trezești într-o zi și să constați că biserica nu mai e, că lumea a coborât în haos, iar tu însuți ai rămas să înfrunți mânia lui Dumnezeu, când El va închide ușa ce duce la viață veșnică.

Tată. Îți mulțumesc pentru nădejdea minunată pe care ne-ai dat-o – glorioasa promisiune a împărăției Tale care va veni, unde vom locui în pace și în dragoste, închinându-ne Ție.

Mă rog, Doamne, chiar acum pentru cei care nu fac parte din împărăția Ta. Mă rog ca Duhul Tău să le vorbească inimii lor și să-i atragă la Tine. Îți mulțumim, Doamne, că ai deschis ușa, invitându-l pe orice om, pentru ca oricine va da ascultare să poată intra. Mă rog ca cei care sunt răpuși de oboseală, cei care sunt împovărați de greutăți, cei năpădiți de grijile acestei vieți, să vină la Tine și să-și predea viața Ție, aflând pacea pe care o doresc de-atâta timp!

Tată, fă ca astăzi să fie acea zi, în care mulți să intre în împărăția Ta și să înceapă să guste bucuria și binecuvântarea de a ști că păcatele le sunt iertate, că nădejdea le este asigurată, iar viitorul lor este viața veșnică în împărăția Ta, lume fără sfârșit. Atrage-i, Tată, prin Duhul Tău cel Sfânt.

În Numele lui Isus mă rog, Amin.

Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!” – Ioan 7:37

GLOSAR

Urâciunea pustiirii

Acțiunea lui Anticrist când va sta el în picioare în Sfânta Sfintelor din Templul Iudaic ce va fi rezidit la Ierusalim. Anticrist se va pretinde Dumnezeu, chemându-i pe oameni să i se închine. Aceasta e urâciunea pustiirii, despre care se vorbește la Daniel 9:27 și la Matei 24:15.

Anticrist

Termenul Anticrist este o referire la „fiară" (Apocalipsa 19:20), „fiul pierzării", „omul păcatului" sau „cel fărădelege" (2 Tesaloniceni 2:1-9). În măsură mai mare decât orice alt om din istorie, el va fi în cârdășie cu Diavolul, făcând pe placul lui în zilele imediat anterioare celei de-a doua veniri a lui Isus Cristos. El va fi învins de Domnul nostru când Se va întoarce El.

Imperiul Babilonean

Imperiul Babilonean este primul din cele patru imperii mondiale cu semnificație profetică, care a fost profețit într-un vis și o vedenie în cartea Daniel.

Biserica sau Mireasa lui Cristos

Cei doi termeni sinonimi descriu pe toți cei ce L-au primit pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor (Apocalipsa 21:9).

Piața Comună (Uniunea Europeană sau UE)

Piața Comună sau Uniunea Europeană este o asociație a anumitor țări europene despre care mulți cred că, în cele din urmă, vor deveni imperiul mondial final sau Imperiul Roma reînviat și reconstituit.

Ziua Domnului

Ziua Domnului este o expresie folosită adesea pentru o perioada care începe cu Marea Strâmtorare și se sfârșește după domnia de a mie de ani a lui Cristos pe pământ (1 Tesaloniceni 5:1-4; 2 Petru 3:1-10).

Ucenicii

Isus a spun că un ucenic este cel care se leapădă de sine, își ia crucea și-L urmează pe Isus.

Blocul de Est

Țările Blocului de Est sunt țările care erau cândva aliniate politic și militar cu fost Uniune Sovietică.

Fluviul Eufrat

Eufratul este acel râu din Orientul Mijlociu ce este menționat prima oară ca unul dintre cele patru râuri ce străbat grădina Eden. Se amintește de multe ori în Vechiul Testament și, în fine, în cartea Apocalipsa, unde mai e numit și „marele fluviu Eufrat".

Comunitatea Economică

În prezent există o relație între diversele țări ale Europei Occidentale, care e de natură mai mult economică. S-a stabilit deja că țările membre vor împărți o monedă comună, de unde și denumirea de Comunitatea Economică Europeană. De dată mai recentă, e cunoscută sub denumirea de Comunitatea Europeană.

Gabriel

Gabriel este unul din cei doi îngeri numiți în Scriptură. El a fost îngerul care s-a arătat Mariei și lui Iosif, vestind nașterea lui Isus.

Nelegiuire

Nelegiuirea este o combinație de păcate și fărădelegi.

Imperiul medo-persan

Imperiul medo-persan (respectiv imperiul mezilor și al perșilor) este al doilea din cele patru imperii mondiale cu semnificație profetică din cartea Daniel.

Mesia

Cuvântul Mesia înseamnă „Cel Uns".

Locul prea sfânt

Templul evreiesc avea atât locul sfânt, unde preoților li se permitea să intre, și Locul Prea Sfânt (sau Sfânta Sfintelor), în care marele preot intra o singură dată pe an, să aducă jertfă pentru păcatele națiunii Israel. Pângărirea templului de către Anticrist va precipita marea strâmtorare.

OEP

Organizația pentru Eliberarea Palestinei: o mișcare politică, reunind arabii palestinieni, în efortul de a crea un stat independent Palestina.

Răpirea

Răpirea se referă la evenimentul în cadrul căruia biserica este „răpită la cer ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh" (1 Tesaloniceni 4:13-18). Este amintită de asemenea la 1 Corinteni 15:51, 52.

A doua venire a lui Isus Cristos

Isus a promis adesea că Se va întoarce într-o zi. A doua venire a lui Isus Cristos va avea loc la sfârșitul marii strâmtorări.

A șaptezecea „săptămână" a lui Daniel

Cuvântul „săptămână", așa cum este folosit în Daniel 9:27, înseamnă textual șapte. Această grupă de șapte se referă la o perioadă de șapte ani, care va culmina cu sfârșitul epocii actuale.

Păcat

A greși ținta. Ținta lui Dumnezeu pentru noi este perfecțiunea, tot ce e mai puțin de asta fiind păcat.

Templul lui Solomon

Templul lui Solomon este templul de care l-a autorizat Domnul pe Solomon să-l construiască „pentru El", prin care să îndeplinească cerințele închinării și slujirii lui Dumnezeu, și în care să se aducă jertfele pentru păcatele poporului.

Fiul pierzării (vezi Anticrist)

Fărădelege

Fărădelege este un termen folosit în Scriptură pentru a semnifica o încălcare deliberată, intenționată a legii lui Dumnezeu.

Strâmtorare/Marea Strâmtorare

Strâmtorarea (uneori numită marea strâmtorare) se referă la perioada de șapte ani, ce va avea loc după răpirea bisericii, dar înainte de revenirea lui Cristos să-Și întemeieze împărăția (Matei 24:14-30).

Tribulație/Marea Tribulație

Sinonim cu Strâmtorarea/Marea Strâmtorare